

Trần Thu Trang

Cocktail
cho tình yêu

Công ty
Sách Bách Việt

Nhà xuất bản
Văn học

Chàng

Một người thành đạt luôn nhìn phụ nữ bằng con mắt khắc nghiệt...

Nàng

Một nhà thiết kế thời trang trẻ đang gặm nhấm mối tình đầu tan vỡ...

Đến nước này thì Lập không chịu nổi, anh vắng tục:

- Đồ quái thai! Mẹ kiếp!

Gần như nhắc bóng cô lên và kéo giật về phía lòng mình, anh ngay lập tức cướp lấy môi cô mà nghiền ngấu. Đan cựa

quây vùng ra nhưng không được. Anh giữ quá chặt và nụ hôn thì quá mạnh mẽ. Tay anh miết lên eo lưng cô. Thân hình anh to lớn bao phủ lấy cô như một vách dựng giam cầm tự nhiên. Môi và lưỡi anh hút kiệt hơi thở của cô. Mãi sau, khi nhận thấy cô đang lả dần đi, anh mới từ từ buông cô ra, giọng hậm hực:

- Từ trước đến giờ không ai dạy em là phải nói với người yêu bằng giọng thế nào khi hấn đang ghen à?

Trần Thu Trang

Sinh năm 1982

Các tác phẩm đã xuất bản:

- *Nhật ký tình yêu TIO*
- *Phải lấy người như anh*

- 99 tuần buôn chuyện

- Ti ti thôi nhé – Ai bảo phụ nữ nói nhiều?! (tuyển chọn và giới thiệu)

Cảm giác đầu tiên khi đọc xong Cocktail cho tình yêu, giờ tôi vẫn nhớ rõ. Tôi cứ thể mơ màng, nhìn ra cửa sổ, và tôi mỉm cười với chính mình...

(Blog của Toe)

Đôi khi tình yêu cũng như cocktail nhiều màu, cay xè trên đầu lưỡi ban đầu nhưng nồng nàn mãi về sau...

(Blog của SKY)

Tất cả những gì Trang chăm chút cho ly cocktail của mình cho thấy đây là một người cầm bút rất tinh, biết mình muốn gì

và biết người đọc muốn gì.

(Blog của Na)

Lời nói đầu thứ nhất

Cho đến thời điểm trước khi có lý do để viết lời nói đầu này, khả năng viết lách của tôi hầu như mới chỉ dừng lại ở mức rất khiêm tốn với một số bài viết nhỏ đăng rải rác trên các báo, tạp chí, tuyển tập thơ văn, nội san... Tôi đã từng viết một truyện vừa dưới dạng nhật ký (hay nói đúng hơn là một nhật ký gần giống truyện vừa), một vài bản nháp cho truyện dài. Tất cả những thứ đó chẳng nhiều nhận gì, và nỗi ám ức vì sự kém cỏi của mình thì vẫn còn nguyên đó.

Cuối tháng 5 năm 2005, tôi tham gia một chuyến du lịch ngắn với mấy người bạn gái sinh hoạt chung ở một diễn đàn (forum) trên mạng. Trong buổi tối mùa hè hát hò ăn uống ngẫu hứng dưới chân núi Ba Vì ấy, tôi mạnh dạn bày tỏ với họ ý nghĩ khá ngông cuồng viễn vông của mình về việc viết một cuốn tiểu thuyết tình cảm “đâu ra đó”. Thật may, không chỉ là những người dễ dàng chấp nhận sự không bình thường ở người khác, những người bạn ấy còn rất biết cách gợi ý và... khích bác. Chỉ với chưa đầy 48 tiếng đồng hồ của chuyến đi, một phần

cốt truyện cho cái mà tôi sẽ gọi là cuốn tiểu thuyết này đã hình thành.

Trong vòng 3 tuần lễ, tôi đã viết hầu như liên tục và cũng hầu như ngay lập tức đem chia sẻ để những người bạn gái trên mạng có thể đọc. Họ đã chăm chú (hoặc không chăm chú lắm) theo dõi, phê bình, góp ý, chỉnh sửa và động viên cho tác phẩm dài hơi này của tôi. Tôi xin được gửi lời cảm ơn đến từng người một trong số họ: Chị Diệu Loan và Tuyết Chinh đã giúp đỡ tôi có hình dung sơ qua về các nhân vật và bối cảnh. Em Việt Hà đã giúp tôi tạo thêm kịch tính cho câu

truyện. Chị Việt Nga và chị Thúy Hằng đã phát hiện những chi tiết nhỏ chưa hợp lý để tôi điều chỉnh kịp thời. Chị Thùy Trang và Minh Lý đã góp ý cho tôi về diễn biến tâm lý nhân vật. Chị Thùy Trang cùng với chị Minh Đức và Cẩm Hà cũng đã là nguồn cung cấp thông tin cho tôi về một số lĩnh vực mà tôi chưa hề có kinh nghiệm.

Và cuối cùng, tôi muốn cảm ơn tất cả những người bạn, đã nhắc đến ở trên hay chưa có dịp nêu tên, đã cung cấp những chi tiết, nhỏ nhưng lấp lánh, trong cuộc sống của chính mình để tôi xây

dựng cuộc sống trong truyện và đã khuyến khích (theo những cách khác nhau) để tôi vững tin hơn với công việc lạ lùng này.

Tất nhiên, với ngàn ấy sự động viên sát cánh, tôi có thể khá tự tin mà cho rằng tác phẩm, không phải đầu tiên nhưng xứng đáng là đầu tay, của tôi ẩn chứa một số điểm thú vị hoặc hấp dẫn nào đó đối với độc giả, nhất là độc các giả nữ. Có thể các bạn sẽ tìm được một chút gì đó của mình trong câu truyện muôn thủa về tình yêu mà tôi đem đến chăng...

Cuốn sách của tôi hay dở ra sao có

lẽ còn tùy thuộc vào cách cảm nhận của mỗi người. Trước khi dùng những lời nói dông dài của mình để nó được thực sự mở ra trước mắt bạn, tôi xin để lại một lời nhắn nhỏ, những gì xảy ra trong truyện đều được tôi hư cấu hoàn toàn. Nếu ai đó phát hiện ra một sự trùng lặp nào đó thì xin hãy vui lòng nghĩ rằng đơn giản đó chỉ là những tồn tại ngẫu nhiên vốn đầy rẫy trên thế giới quả thật không quá rộng lớn này.

*Hà Nội, những ngày thường xuyên
mất điện*

6. 2005

Lời nói đầu thứ hai

Sau khi viết *Cocktail cho tình yêu*, đưa lên một số forum nhỏ trên mạng, và được các bạn đọc “nương tay” đón nhận, tôi nhặt ra một vài nhân vật mà tôi cho là đặc sắc trong truyện để tôi bắt tay vào viết tiếp thiếu thuyết thứ hai, *Phải lấy người như anh*. Đầu tháng 3 năm 2006, vì một vài lý do cả chủ quan lẫn khách quan, tác phẩm hoàn thành sau ấy lại được xuất bản chính thức trước. Thật may cuốn sách đã được khá nhiều bạn trẻ

tìm đọc và không ít bạn đồng cảm. Nhờ vậy, tôi thu được những thành công ban đầu trong sự nghiệp viết lách, cảm thấy tự tin vào khả năng của mình hơn, đồng thời cũng trở nên bận rộn và nhiều dự định hơn. Tôi không còn đủ thời gian để đọc lại *Cocktail cho tình yêu* với con mắt nghiêm khắc. Mãi tới cuối năm 2006, khi Nhà xuất bản Lao Động và Công ty Truyền thông Dân Trí cho tôi cơ hội để đưa cuốn tiểu thuyết viết vội này đến với tay bạn đọc một cách chính thức, tôi mới thực sự bắt tay vào biên tập nó. Thật khó tin rằng, chỉ mười mấy tháng

trôi qua kể từ khi hoàn thành mà nhiều thứ tôi nhắc tới trong truyện đã có phần lạc hậu rồi. Dù sao, cái quan trọng nhất là tình yêu thì không bao giờ lỗi thời cả!

Hà Nội

Giáng sinh 2006

Hoài Đan dựng xe, xách túi đồ chạy ào lên cầu thang như cơn gió. Cô biết giờ này Vinh có nhà. Anh là người đầu tiên cô muốn gặp để chia sẻ cảm giác chiến thắng này. Bộ sưu tập của cô đã lọt vào vòng thi khu vực phía Bắc và đây triển vọng được dự chung khảo cuộc thi thiết kế thời trang toàn quốc. Hôm nay nhất định cô và anh phải ăn mừng thật rôm rả.

Mấy chục bậc thang của khu chung cư cũ kỹ trôi vèo qua bước chân hạnh phúc như muốn bay lên của Đan. Cửa

không chột ngoài, anh có nhà! Không thèm nhìn đến núm chuông điện đỏ chót trên tường, cô mở luôn cánh cửa, tay nắm nhẹ bằng, không một tiếng động. Phòng khách vắng hoe, tối mờ mờ, ban nhạc Rock ưa thích của Vinh đang cần cù tĩa một đoạn guitar solo điêu luyện và réo rắt trong bộ dàn âm thanh nhấp nháy đèn. Có tiếng lạch cạch ở phía trong và một cái gì dường như tiếng cười làm Đan giật mình. Cô bước nhanh vào với một nỗi lo lắng mơ hồ. Và cô khựng lại trước tấm màn ngăn hai phòng. Sàn nhà dưới chân cô bỗng trở nên lạnh buốt với cảnh tượng

nóng bỏng đang diễn ra trước mắt. Vinh của cô đang ôm một thân hình trắng nhẽ nhạt. Bàn tay sơn móng đỏ như máu của người đàn bà xa lạ đang ghì lấy mái tóc dài rất nghệ sĩ của Vinh. Họ thở hỏn hỏn, cười hỏn hỏn theo nhịp điệu trống dồn dập và guitar chát chúa. Cái lạnh từ sàn đá chạy lên sống lưng và nhói một nhịp buốt như ảo giác, Đan níu lấy những hạt gỗ trên tấm màn, cô thấy tắc thở. Túi đồ trên tay cô rơi bịch một tiếng khô khốc, mấy lon bia lăn ra sàn còn cái đầu vịt quay bóng nhẫy thì giương mắt trờ tráo nhìn cô, chiếc mỏ dài màu nâu sẫm

ngoác ra như chế nhạo. Mắt Đan mờ đi, tai cũng ù đặc. Cô loáng thoáng thấy hai hình người kia rời nhau và nghe tên mình được gọi thảng thốt. Cô chấp chới bước đi như muốn với lấy một điểm tựa nào đó nhưng không được. Mảng da thịt nhờn nhọt trần trụi cứ phô ra làm đầu cô nhưng nhức, muốn chảy nước mắt. Đan quay người bỏ ra ngoài.

Một giờ sáng, Đan trở về nhà sau cả một đêm lang thang. Cô không khóc, không kêu gào hay kích động, chỉ đi hết những con phố càng khuya càng vắng của

thành phố với một cái đầu trông rộng và gương mặt thần thờ. Nếu như chiếc xe không âm ẹ mấy tiếng động giạt cục báo hiệu bình xăng cạn sạch rồi dừng hẳn lại, có lẽ cô còn đi mãi. Dắt bộ xe ven lề đường vắng tanh leo lét đèn vàng, Đan im lặng trước một vài lời mời chào của một vài người bán hàng đêm và những kẻ đi tìm gái ăn sương. Lý trí vẫn chưa trở lại hoàn toàn nhưng cô đã ý thức được rằng mình phải về nhà, ngay lập tức.

Nhà cô còn sáng đèn. Cha đang ngủ gật bên bàn nước, đầu tựa vào thành ghế, tay vẫn cầm tờ báo áp lên ngực. Đức, em

trai cô, đang co quắp trên salon. Thấy tiếng động, nó nhồm dậy ngay. Đan buông chiếc xe vào tay nó rồi nhón chân đi qua phòng khách vào trong rửa mặt. Đang vốc nước ấm vào đôi mắt rặm rặm vì bụi, cô nghe tiếng chân quen thuộc của cha đằng sau và tiếng đằng hắng khẽ:

- Có canh khoai tây đấy, con ăn không để ba đun?

Đan quay lại, định nói gì đó về món ăn nhưng không sao tìm nổi từ, mấy câu thường ngày vẫn nói cứ nghèn nghẹn chặn ngang cổ. Mãi sau cô mới gượng cười, lấy chiếc soong nhỏ đựng canh đặt

lên bếp:

- Ba để con tự làm.

Ông Liêm gật đầu không nói, lẳng lẳng ra phòng khách rót thêm nước sôi vào ấm trà. Lúc tối, khi Vinh gọi điện hỏi Đan về nhà chưa, nghe giọng nói áp úng ngượng ngịu của anh ta, ông đoán đã có cái gì đó thật tệ hại. Chưa bao giờ ông phản đối Đan yêu Vinh nhưng không vì thế mà ông tin tưởng gã trai có dáng vẻ nghệ sĩ bụi bặm ấy. Hẳn là nó đã làm con gái ông tổn thương ghê gớm.

- Sao chị không tắt bếp, cạn hết kìa?

- giọng Đức vang lên giữa đêm vắng làm

ông Liêm thoáng giật mình. Đặt vội phích nước xuống, ông đi nhanh vào trong. Đan đang đứng tựa bàn, mắt đỏ hoe. Đức trút canh ra bát rồi đặt phích chiếc soong xuống mặt bếp, hậm hực:

- Để mai rồi em cho nó biết! Việc quái gì chị phải khóc vì cái đồ...

- Đức, con đi ngủ đi!

Đức định nói thêm cái gì đó nhưng thấy vẻ nghiêm khắc của cha, cậu nem nép đi về phòng. Đan ngồi xuống, bung bát canh húp một chút rồi ngẩng lên nhìn theo em trai với ánh mắt triu mến. Nó cũng như cha cô, cả hai đều yêu cô biết

chùng nào!

Đợi Đức kéo cửa xong, ông Liêm mới nhắc khế Đan:

- Con ăn nốt đi, có uống nước quất không, ba pha?

Khế lắc đầu rồi hít vào một hơi, mùi thơm của canh làm Đan cảm thấy hơi nóng từ bàn tay lan toả khắp người, dễ chịu hơn rất nhiều:

- Ba, mẫu thiết kế của con đã vào chung khảo khu vực 8 tỉnh.

- Ủ, ba biết rồi, lúc nãy xem “Cà phê tối” trên VTC cũng thấy đưa tin.

- Thầy Hùng bảo là con có triển

vọng dự thi toàn quốc nhưng cần bổ sung thêm. Ngoài các mẫu áo dài còn cần đồ dạ hội, đồng phục trẻ em và đồ công sở nữa.

- Sao nhiều thế con?

- Trước thì con nghĩ Vinh sẽ giúp mảng dạ hội và trẻ em, nhưng mà... - Đan thở dài - Không xong rồi ba ạ.

- Lúc tối nó có gọi điện hỏi con về chưa.

- Anh ta đã... - Đan ứa nước mắt nói nhanh, cảm giác hụt hơi trong khoảnh khắc - Con đã thấy... anh ta với bà chủ phòng trà...

Ông Liêm phẩy tay ra hiệu cho Đan không nói nữa. Chưa bao giờ ông hối hận vì đã không ngăn cản quyết liệt chuyện tình cảm bỗng bột của con như lúc này! Đợi một lát cho những tiếng sục sục ngớt dần, ông vỗ nhẹ lên vai con:

- Thôi, quên nó đi con, không đáng đâu. Giờ phải tập trung làm cho tốt. Việc nhà với chuyện học của em thì để kệ ba.

Đan có vẻ không để ý lắm đến lời cha. Cô chống cằm đăm chiêu, tay cứ vo mãi chiếc khăn giấy sũng nước làm nó quất lại. Chợt cánh cửa phòng Đức xịch mở, cậu thò đầu ra, gương mặt rõ là hốt

hỏi:

- Chị ơi, em quên mất! Sáng nay có người bên công ty Ivy gọi điện đến bảo chị ngày mai lên ký hợp đồng. Với lại lúc tối có chị Quỳnh Anh qua, chị ấy nhắn chị khi nào về liên lạc gấp.

Đan chặn tay lên ngực thở ra một hơi thật dài. Tự nhiên cô lẩm bẩm một câu tiếng Anh đã đọc ở đâu đó, *God never closes the door without opening the window*, Trời không lấy cửa ai tất cả bao giờ... Rồi như sực nhớ ra, cô nhìn cha và cười, lúc này cô đã có thể mỉm cười dù nét mặt vẫn còn hơi gượng:

- Chắc con sẽ lên chỗ chị Quỳnh Anh đóng cửa luyện thi.

- Cái Núi Ba resort ấy à? Liệu có ổn không con?

- Không khí ở vùng núi Ba Vì đây thích lắm, còn chỗ ở... đã gọi là resort thì phải tiện nghi rồi, ba cũng biết mà. Về chuyện tiền nong, ba đừng lo quá. Công ty Ivy sẽ tài trợ và chị Quỳnh Anh cũng sẽ có ưu đãi thanh toán. Hơn nữa còn số tiền thiết kế áo cưới cho diễn viên Hoài Khanh, con vẫn chưa dùng đến mà.

Ông Liêm lại gật đầu. Con gái ông

đã không còn là đứa con gái nhỏ hoạt bát chạy chơi dọc hành lang cơ quan chờ bố tan làm nữa rồi. Nó đã lớn, đã tốt nghiệp đại học và hơn một năm nay đã thay ông gánh vác gia đình. Bằng những hợp đồng thiết kế thời trang của mình, nó lo cho em ăn học đầy đủ, ông cũng không phải làm thêm vất vả nữa, chi tiêu trong gia đình đã dư dật hơn nhiều. Càng lớn nó càng giống mẹ, người vợ vắng số của ông. Con gái của bà đang trải qua những cú sốc trong tình yêu và sự phản trắc của con người đang làm nó đau đớn mà ông thì chẳng thể giúp gì. Giá bà còn sống, bà sẽ

gợi chuyện rồi lắng nghe để những u uất trong lòng nó vơi dần đi... Ôi, chưa bao giờ ông mong bà còn sống như lúc này!

Đan khoác chiếc túi để máy tính xách tay trên vai, tay cô xách một chiếc túi khác để giấy bút và màu vẽ, ba lô quần áo nhẹ tênh sau lưng. Giờ mới là cuối mùa xuân, trời đã hửng ấm nhưng buổi sáng vẫn còn se lạnh. Áo khoác của cô âm ẩm vì sương. Chiếc xe sang trọng đã mở cửa sẵn sàng. Chị Quỳnh Anh đỡ chiếc túi máy tính trên vai để cô chui vào. Cửa sập lại và xe lao đi không chân

chờ. Đan ngồi ngay ngắn lại, vuốt sơ qua mái tóc ướt sương, cô đưa mắt nhìn khắp trong xe. Khác với những chiếc xe đắt tiền nội thất da luôn toả ra một thứ mùi nhang nhác như cửa hàng giày, chiếc xe này hầu như chẳng có mùi gì ngoài chút hương cà phê thoang thoảng. Khẽ mỉm cười với anh chàng cầm lái, cô cảm thấy dễ chịu khi anh ta nở nụ cười đáp lại. Tiếng chị Quỳnh Anh vang lên tíu tíu như chim hót:

- Đề chị giới thiệu nhé. Đây là Đan, bạn của em gái chị, cựu thủ khoa đại học Mỹ thuật công nghiệp, nhà tạo mẫu thời

trang triển vọng, khách quý của resort ta. Còn giới thiệu với Đan, đây là Thạch, sếp chị.

- Chị làm thế không được! - Thạch lên tiếng, anh nháy mắt cười với Đan qua gương chiếu hậu - Đan thì chị giới thiệu dài dòng nào thủ khoa nào nhà tạo mẫu triển vọng. Còn đến lượt em thì chỉ được có một chữ sếp chị. Em không đồng ý đâu!

Đan cười tủm tỉm vì cái vẻ ghen tị dễ chịu của Thạch. Chị Quỳnh Anh phẩy tay bằng vẻ kẻ cả rất bề trên:

- Cậu phải biết là “sếp chị” là một

khái niệm giá trị hơn rất nhiều khái niệm. Làm được sếp chị thì cậu muốn làm người đàn ông thời đại, nhà doanh nghiệp thành đạt hay ông chủ ngự trên ngôi cao cũng đều được hết. Không phải ai cũng đủ tiêu chuẩn làm sếp một người như chị đâu!

- Ôi giờ, tưởng bà ấy khen mình, hoá ra... con mèo này có cái đuôi thật dài!

Đan lại cười. Cô nhìn Thạch một lần nữa. Có lẽ anh ta cũng chẳng hơn cô nhiều tuổi lắm. Bộ vest sẫm màu với vẻ cứng nhắc không che dấu được dáng vẻ

còn khá... sinh viên của Thạch. Anh ta có gương mặt hơi bầu bĩnh, cái miệng cười rất trẻ thơ và ánh nhìn có vẻ ngay thẳng. Nói chung, Đan thấy anh ta dễ mến và đáng tin cậy. Nhưng biết đâu được, Vinh cũng đã từng gây cho cô cảm giác dễ mến ngay lần đầu gặp mặt đấy thôi, người ta không thể dựa trên cảm nhận từ vẻ bề ngoài mà đánh giá ai cả.

Đan tháo đôi sandal khỏi đôi chân hơi sưng rộp vì đi bộ qua quãng đường dốc. Cô nhón mấy ngón chân xuống làn nước trong vắt chảy ngang qua đường đi.

Nước mát lạnh làm cô khẽ rùng mình. Con suối Mây chảy đến đây thì bị con đường đắp cao chặn lại như một chiếc đập, nước tràn ra thành một lớp màng mỏng trắng đều mặt đường. Vách đá bên phải và vực ở bên trái đều lẫm đẫm hơi nước, như một làn sương dịu mát. Nơi này thuộc khu vực mới mở rộng của khu resort, chỉ có tiếng nước róc rách và bướm rập rờn. Đứng tựa vào lan can xây giả gỗ của phần đường nhô ra vực, Đan đưa mắt ngắm nhìn ráng chiều đang đổ xuống thung lũng. Những mái nhà sàn của khu nghỉ dưỡng chìm trong một màu sắc

khó tả, không hẳn là vàng cũng không hẳn là đỏ. Phía chân trời xa, một dải mây tím hồng gợn lên như những chiếc khăn mềm xếp nếp đều đặn. Cảm giác nuối tiếc chợt dâng lên trong lòng Đan. Khung cảnh này đẹp quá chừng! Nhưng chỉ một lát nữa thôi, bóng đêm sẽ bao trùm tất cả, cả cô nữa. Nhất định một hôm nào đây cô sẽ đem giá vẽ lên đứng tại đây để lưu lại áng mây chiều như chiếc khăn hồng vắt hờ hững phía trên dãy núi xa này.

Có tiếng động nhỏ phía sau lưng, Đan quay lại và nhận ra Thảo, cô gái phụ trách dãy phòng của cô. Tiếng động vừa

rồi là chân cô vướng vào mấy cành cây chia ra sát đường. Thảo kém Đan ba tuổi, cô không thực sự đẹp nhưng nét dịu dàng là lạ tỏa ra từ gương mặt với những đường nét tròn cùng cặp mắt sáng làm cho người đối diện luôn có cảm giác thật thanh thản. Thấy Đan nhìn mình, Thảo nở một nụ cười ngượng nghịu. Đan đặc biệt thích nụ cười vừa bền lễn vừa trong sáng của Thảo. Có lẽ cô gái lớn lên trong rừng Ba Vì này vẫn chưa quen được với cuộc sống quá nhiều thay đổi.

Dự án xây dựng khu nghỉ dưỡng Núi Ba thực sự đã làm những người dân ở

vùng rừng núi hoang vắng này đòi hỏi. Rất nhiều thanh niên nam nữ trẻ tuổi Thảo đang phải đối mặt với nguy cơ hoặc thất nghiệp tại quê nhà hoặc ra thành phố bán sức lao động rẻ mạt thì được Núi Ba resort tuyển chọn, cử đi học và trở về làm việc trên chính mảnh đất quê hương mình. Mức lương khá và công việc ổn định đã làm cho họ trở nên gắn bó với khu nghỉ dưỡng.

Thảo vốn là con thứ ba trong một gia đình cán bộ kiểm lâm. Hai anh trai học trung cấp rồi thành thợ sửa chữa điện lạnh và kế toán, cô em gái kém hơn

thì chỉ đi học nghiệp vụ buông và về làm việc theo đúng những gì được đào tạo. Gần một tuần Đan ở đây, Thảo đã làm cho cô cảm thấy thật vui vẻ. Không chỉ là một nhân viên coi sóc phòng ốc chu đáo, Thảo còn là một người biết lắng nghe và tiếp chuyện. Học vấn bằng cấp không cao nhưng Thảo cũng chịu khó đọc sách nên nói chuyện với cô, Đan ít cảm thấy sự khác biệt về tuổi tác cũng như trình độ. Thảo còn hơn đứt nhiều người bạn thành phố chỉ biết ăn chơi hưởng thụ của cô.

Hai cô gái leo qua mấy con dốc về

đến nơi thì trời đã tối mịt. Thạch đứng chờ sẵn ở chân cầu thang, xách đỡ giá vẽ cho Đan. Cô lơ đãng nghe Thảo nói với Thạch về mấy cái cây ở gần bể bơi bị mối xông và thấy thú vị khi bắt gặp một ánh nhìn là lạ trên gương mặt anh.

Trời đổ mưa, cơn mưa bóng mây cuối xuân đầu hạ, Đan đứng ở cửa sổ tự lự ngắm dãy núi sau màn mưa, vậy là cô ở Núi Ba đã được chẵn 20 ngày. Công việc sáng tạo nhờ thiên nhiên tươi đẹp xung quanh trở nên rất hào hứng, cô đã nghĩ ra những mẫu dạ hội rất ấn tượng.

Mẫu đồng phục trẻ em cũng không quá khó. Thật ra quần áo cho bọn trẻ không cần cầu kỳ, chỉ cần gọn gàng, dễ mặc, dễ hoạt động là được. Hồi nhỏ đọc sách, Đan rất tâm đắc với mẫu chuyện thầy hiệu trưởng trường Tô- mô- e đề nghị phụ huynh cho con mặc quần áo xoàng xĩnh nhất đến trường để các em có thể chơi đùa thoải mái. Và Đan thiết kế những mẫu đồng phục trẻ em với ý tưởng lấy từ câu chuyện đó. Trao đổi với bà Giang, nhà thiết kế chính của công ty thời trang Ivy, nơi tài trợ cho mình, nhận thấy sự ủng hộ với đôi chút ngạc nhiên thích

thú của bà, cô tin rằng mình đã đúng. Chỉ còn mẫu đồng phục cho công sở là còn hơi vướng mắc một chút. Từ trước đến nay cô chưa từng đi làm cho văn phòng nào, công việc của cô hoàn toàn tự do, vì vậy nên cô cảm thấy khó có thể hình dung được bối cảnh công việc trong văn phòng công sở. Việc thiết kế mà không gắn với thực tế thì quả là khó vô cùng. Hơn nữa, Ivy lại vốn được nhiều người biết đến vì những mẫu trang phục công sở có phong cách nhất quán, thanh lịch và hài hoà, nếu cô không nghiên cứu kỹ mà đem các mẫu thiết kế xa rời tiêu chí

chung của công ty thì sẽ không hay chút nào. Đan thở ra nhẹ nhẹ, day day thái dương để giảm căng thẳng, cô với tay lấy một chiếc đĩa cho vào máy tính. Gạt Tàn Đây đang chế giễu:

*Tình yêu là chiếc xe,
Nếu lái không cẩn thận,
Em sẽ húc vào tường.*

Nhếch môi cười một mình, Đan nhớ đến gương mặt góc cạnh và mái tóc bồng bênh nghệ sĩ của Vinh. Cô yêu Vinh chưa đầy năm. Anh ta chơi guitar trong ban Biển Gọi, một nhóm nhạc khá nổi tiếng trong giới sinh viên. Đan xiêu lòng trước

Vinh vì ngón đàn và ánh mắt đắm đuối. Cô bỏ qua bao nhiêu lời nhận xét góp ý của ba, của bạn bè về tính cách con người Vinh. Không phải cô không nhận ra Vinh quá lông bông, không phải chỗ dựa vững chắc. Thậm chí cô còn biết anh ta quan hệ khá lãng nhãng, đã từng cặp kè với một số ca sĩ nổi tiếng để tiến thân trên con đường âm nhạc. Nhưng khi đó cô chỉ cảm thấy mình yêu tha thiết và sung sướng vì được đáp lại. Cô tin tưởng rằng tình yêu của mình sẽ làm cho Vinh trở nên hoàn thiện hơn... Nhưng cô đã lầm, dù đã cố lái cẩn thận, chiếc xe tình

yêu của cô vẫn húc vào tường!

Vinh không hề thay đổi. Người đàn bà đáng tuổi mẹ anh ta mà Đan bắt gặp tối đó là chủ một phòng trà lớn. Cô đã từng nghe Vinh kể về bà ta như một Mạnh Thường Quân cho album của ban nhạc Biển Gọi. Giờ thì cô hiểu tại sao người đàn bà nổi tiếng chặt chẽ ấy lại chi tiền không tiếc cho một nhóm nhạc bán chuyên nghiệp như nhóm của Vinh. Vinh đẹp trai, khỏe mạnh và dạn dĩ chuyện yêu đương, anh ta rất biết tận dụng ưu điểm đó!

Lắc mạnh đầu để xua đuổi những ý

nghĩa u tối vừa lướt qua, Đan nhắc tập phác thảo lên xem lại. Công việc sẽ giúp cô lấy lại thăng bằng và niềm tin. Xét cho cùng, mọi việc cũng không quá tồi tệ. Cô cảm thấy nhẹ lòng vì sớm phát hiện sự thật. Nếu cô không biết gì và để tình cảm của mình đi xa hơn, mức độ thiệt hại sẽ lớn hơn bây giờ khi tình cảm của cô với Vinh mới chỉ là những rung động kiểu sinh viên trước vẻ bề ngoài và sự choáng ngợp vì những cái gọi là hào quang mà Vinh luôn cố tạo ra quanh mình. Nó chưa đủ sâu sắc để đánh gục cô khi nhận ra bộ mặt thật của người yêu.

Sự phản bội bỉ ổi của Vinh khiến cô chua chát và có phần phẫn nộ nhiều hơn là đau đớn.

Đan đang cần một ai đó trò chuyện để quên đi những ý nghĩ ám ảnh về Vinh và cái buổi tối đáng nguyên rủa cô xộc vào nhà anh ta. Cô mừng rỡ khi nghe tiếng gõ cửa và chạy ra mở ngay lập tức. Không phải là Thảo hay chị Quỳnh Anh mà là Thạch, anh đang cầm một chai rượu, gương mặt trẻ trung cười với Đan làm cho cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi.

- Anh có làm nhiều mạch sáng tạo của nhà thiết kế không?

- Không chỉ nhiều, phải nói là đút phụt một cái! Anh có tâm sự gì à?

- Sao Đan biết?

Đan nheo mắt trước vẻ lơ ngơ của Thạch rồi chỉ vào chai rượu trên tay anh. Thạch cười xòa, bảo:

- Có người trên Sapa xuống cho chai rượu, định rủ Đan uống cùng cho vui. Rượu Mông Pê, thơm và ngọt lắm.

- Vậy mình ra ngoài sân uống cho thoáng. Nói theo ngôn ngữ hội họa thì phòng này đang có bố cục phức tạp quá.

Thạch bật cười gật đầu, anh xách chai rượu xuống khoảng sân trước nhà

sàn. Ở đó có một bộ bàn ghế bằng xi măng đúc giả kiểu khúc cây, anh ngồi xuống chờ đợi. Chỉ một lát là thấy Đan bước chậm chậm xuống thang gác. Cô ở đây đã khá lâu, anh thường trò chuyện với cô như hai người bạn cùng tuổi. Về tự nhiên cởi mở khá chừng mực của cô làm anh cảm thấy thoải mái thân mật nhưng không thể xem thường. Như vừa rồi, anh đem rượu qua phòng, nếu như là các cô gái thành phố lại hoạt động trong giới nghệ thuật khác, họ đã mời anh vào phòng rồi. Nhưng cô thì ý tứ kéo anh ra khoảng sân với hương hoa thơm dịu dịu

này, và cả hai người sẽ tránh được những điều tiếng không hay.

Đan kéo ghế ngồi xuống, đặt lên bàn hai chiếc cốc giấy chờ Thạch rót rượu. Anh tốt nghiệp đại học Xây dựng, trước đó lại học chuyên tự nhiên, vì thế nên khi tiếp xúc với phái nữ, dù khá chững chạc, anh vẫn có vẻ ngổ ngổ. Cô thích nói chuyện với một người bạn khác giới không có ý đồ gì như anh.

Nhấp một ngụm và ngậm trong miệng để tận hưởng vị ngọt êm ái của rượu pha mật ong, Đan chờ Thạch mở lời trước. mấy ngày gần đây, nhìn vẻ bối

rồi cô giầu của anh mỗi khi qua dãy nhà sàn có phòng của cô, Đan cảm thấy một niềm thích thú nhẹ nhàng.

Thạch đang yêu, hay nói đúng hơn, anh đang phải lòng một người. Không phải là cô mà là cô gái phụ trách dãy phòng của cô, Thảo. Từ hôm đến đây, Đan đã thấy Thạch hay lân la mượn có tìm cô để tranh thủ gặp Thảo, vì cô và Thảo hay đi dạo cùng nhau... Giọng Thạch ngập ngừng vang lên giữa khoảng sân vắng lặng loang loáng nước mưa:

- Anh hỏi cái này hơi riêng tư, Đan đã yêu bao giờ chưa?

- Rồi anh ạ - Đan gật đầu với một vẻ xa vắng thoáng qua - Bọn em vừa mới chia tay trước khi em lên đây.

- Ô, anh xin lỗi vì...

- Không sao đâu anh. Chuyện qua rồi. Em đã yêu và hạnh phúc một thời gian, cũng không có gì phải hối hận.

- Ừm... câu này cũng hơi tế nhị, nhưng hỏi trước... Đan có biết tại sao mình yêu không?

Đan cười khẽ, mắt cô lấp lánh trong bóng tối chiếu vào Thạch những tia nhìn như một người nhiều kinh nghiệm nhìn chú bé thiếu niên:

- Anh hỏi vậy nghĩa là anh chưa yêu ai bao giờ?

- Ừm - Trong bóng tối, Thạch đỏ mặt - Mới chỉ có cảm giác thích thích nhẹ nhàng thời học sinh thôi, chưa đến mức bút rút như bây giờ.

- Thảo phải không?

- Sao Đan biết? Công nhận tinh thật. Không qua được mắt lửa người vàng.

- Gì mà mắt lửa người vàng. Anh như vậy thì kể cả mắt nai cha cha cha cũng nhìn ra.

- Anh... như vậy... là làm sao?

- Thì kiếm có gặp người ta, rồi nói

chuyện ba lǎng nhǎng, tay chân mất tự nhiên.

- Ba lǎng nhǎng lắm không? Còn tay chân thì... khua khoǎng à?

- Ồ, cũng không khua khoǎng ba lǎng nhǎng lắm, nhưng không thấy vẻ tự tin. Này, có thật là từ trước tới giờ anh chưa từng xúc động đậy với ai?

- Có thì cũng có, nhưng là hồi trẻ con, lớp 9 lớp 10.

- Còn sau này nữa chứ?

- Anh học trường Xây dựng, cả khoa chỉ có hai đũa con gái, trông chán chết.

- Nhưng anh ra trường lâu rồi mà.

Phải 3 - 4 năm rồi chứ ít à.

- Hi - Thạch đưa tay gãi gãi đầu - Anh vừa ra trường là ông anh ở Nga về đầu tư xây một lúc mấy cái resort như thế này. Toàn ở nơi khí ho cò gáy thôi. Núi Ba là khu gần thành phố và khu dân cư nhất đấy. Cái khu trên Lào Cai hay ngoài đảo ở vịnh Hạ Long còn chẳng tìm ra người làm, phải tuyển từ Hà Nội đưa lên. Mà công trường xây dựng thì toàn đàn ông con trai, có bóng hồng cũng chỉ là mấy bà nấu cơm cấp dưỡng mặc tạp dề hồng.

- Ha ha, điều kiện ngặt nghèo thật!

- Đấy, nên bây giờ anh chả biết phải làm thế nào.

- Thì anh cứ để mọi chuyện tự nhiên. Cứ gặp gỡ nói chuyện bình thường thôi. Cũng là để kiểm nghiệm xem tình cảm của mình tới đâu - Đan nhìn vào cốc rượu màu vàng sánh như mật ong, nói như nói với chính mình - Hấp tấp quá rồi lại dễ tổn thương.

- Thôi bỏ qua chuyện của anh. Đan kể chuyện của Đan đi!

- Chuyện của em có gì mà kể.

- Thì coi như cho người đi sau thêm tí kinh nghiệm.

- Bọn em quen nhau khá lâu rồi, mới yêu nhau khoảng một năm. Đều là người hoạt động nghệ thuật nên hơi bốc đồng. Chia tay vì nhiều lý do, người ta cũng không coi em là người duy nhất.

Thạch nhìn thấy đôi mắt đẹp sụp xuống, chợt thấy áy náy. Anh rót thêm rượu, nói lảng sang chuyện khác:

- Tử lượng của Đan cũng khá đấy nhỉ.

- Rượu này êm mà. Anh không biết sinh viên Mỹ thuật Công Nghiệp nổi tiếng rượu chè không thua gì dân Xây Dựng bọn anh sao?

-Ồ anh tưởng chỉ có trường Mỹ thuật Yết Kiêu mới như vậy.

- Trường em cũng thế! Bọn năm thứ nhất chân ướt chân ráo vào trường là bị mời một bữa rượu ra mắt rồi. Hồi đó Đan uống được có mấy chén nếp cầm thì mặt đỏ tung bừng đứng dậy cầm thìa làm micro hát bài một con vịt. Mấy năm rồi cũng quen. nhiều khi có chút men vào lại có cảm hứng... sáng tạo

- Thế bây giờ việc sáng tạo của em thế nào rồi?

- Về cơ bản cũng ổn - Đan nhấp thêm một ngụm, nét mặt thoáng vẻ căng

thẳng - Chỉ còn mặc về đồng phục công
sở.

- Sao, công sở thì dễ nhất còn gì?

- Từ trước giờ em có đi làm ở công
ty nào đâu mà dễ anh ơi.

- Ô anh nghe chị Quỳnh Anh kể là
Đan đi làm thêm từ hồi cấp 3 cơ mà?

- Đúng là có đi làm thêm sớm,
nhưng em chỉ làm thợ phụ cho hiệu may
bình thường thôi. Sau này thì có mở nhà
may... làm bà chủ, chưa đi làm nhân viên
sáng đi tối về bao giờ.

- Đan giỏi thật. Vừa sáng tạo vừa
năng động. Bằng tuổi Đan anh chỉ biết

học ngô lẫm.

- Tại từ nhỏ em thích điệu đà ăn diện, thích may váy cho búp bê, thích vẽ kiểu khăn áo... Phụ huynh chiều ý cho đi học vẽ rồi luyện thi Mỹ thuật Công nghiệp. Sau này hoàn cảnh khó khăn nên đi làm thêm, coi như vừa học hỏi kinh nghiệm vừa kiếm được tiền bằng khả năng.

- Nghe chị Quỳnh Anh nói là nhà may của Đan nổi tiếng lắm phải không?

- Dạ, cũng thỉnh thoảng được lên chuyên mục thời trang trên TV, vì có người quen làm truyền hình. Thật ra thì

nhà may cũng không phải của Đan mà là của chung một nhóm trong khoa. Tiền mở hiệu vay của nhà nên không dám để thua lỗ.

- Đan nói thế tức là sống được rồi.

- Cũng được anh ạ. Vì cả bọn đều học hành bài bản, hai người kia đã từng học việc ở nhà may lớn, em thì có mấy năm kinh nghiệm chạy việc vặt nên cũng kéo được khách. Nghề này lấy công làm lãi, chịu khó một chút là được.

- Phải cần sáng tạo nữa chứ! Chịu khó không thôi thì đi làm thợ xây như bọn anh. Mà anh thấy tên nhà tài trợ của

Đan là công ty thời trang Ivy. Nhà may nâng cấp thành công ty à?

- Không phải ạ. Nhà may của bọn Đan vẫn giữ tên Molly từ ngày đầu, vẫn là nhà may quen thôi.

- Tên nghe dễ thương thế!

- Bọn em cãi nhau vì chuyện đặt tên một thôi một hồi, cuối cùng giờ bừa cuốn lời bài hát ra, trúng ngay bài *Ob-la-di ob-la-da* của Beatles, đặt là Molly theo tên cô gái trong bài.

- Vậy còn Ivy?

- Ivy là nhãn hiệu thời trang có tiếng ở Hà Nội mà anh không biết à?

- Bây giờ thì biết rồi - Thạch nháy mắt.

- Em liên hệ với họ với tư cách nhà thiết kế tự do. Thật ra em không cùng quan điểm với hai người bạn kia trong việc phát triển nhà may.

- Ừm có lẽ một nhà may thì bó buộc cho Đan quá phải không?

- Hai người bạn em thì bằng lòng với những hợp đồng nhỏ, thậm chí đồng ý gia công cho người ta, lâu lâu được lên TV một lần là coi như thành công lắm rồi. Em thì muốn tạo một thương hiệu, một cái gì đó như là dấu ấn riêng.

- Sao Đan không tách ra lập cơ sở riêng?

- Em cũng nghĩ đến việc đó nhưng mắc về vốn. Công việc ở Molly vẫn đang vào guồng, nếu rút vốn thì không hay.

- Ừm, vậy nên Đan nhờ vào lực của công ty lớn hơn như Ivy?

- Cái này em cũng có thoả thuận riêng kỹ càng. Những mẫu đã thiết kế cho Molly thì sẽ gắn mác của Molly và đứng tên chung, em không bao giờ đem những mẫu đó đi chỗ khác. Khi cộng tác với Ivy, em thiết kế những mẫu hoàn toàn

mới và các mẫu này là sản phẩm của Ivy.

- Như vậy thì Đan vẫn thiệt thòi.

- Cũng không hẳn vậy. Em thấy Ivy thiệt thòi thì đúng hơn - Đan khẽ cười, cô chống cằm nhìn những người khách đi dạo ở chân đồi với vẻ lơ đãng, khung cảnh ban đêm thật yên ả - Công ty họ tài trợ từ nguyên phụ liệu đến nhân công may dựng, còn có chuyên gia thời trang người Ý tư vấn, mình chỉ việc vẽ và giơ năm ngón tay chỉ đạo. Rồi lại được tài trợ tiền để lên đây ở phòng máy lạnh tắm bể bơi nước khoáng lấy cảm hứng sáng tác nữa.

- Thật sự là cái vụ thuê resort sáng tác này anh mới thấy đây là lần đầu. Giá phòng ở Núi Ba nói là cạnh tranh hợp lí giảm giá khuyến mãi linh tinh nhưng anh biết là vẫn cắt được cổ đây. Họ đầu tư như vậy chứng tỏ Đan phải có tiềm năng dồi dào.

- Em thích Ivy vì họ tỏ ra tạo điều kiện cho mình sáng tạo thôi chứ em cũng chịu một phần tiền phòng mà. Thật ra, tìm được một công ty Việt Nam chịu cho nhà thiết kế “lộ hành” như vậy là rất khó.

- Ở nước ngoài thì dễ hơn sao?

- Hồi năm cười, em có được học bổng đi Anh theo một khoá học thực tế vài tuần, thấy dễ dàng hơn nhiều.

- Vậy là chủ công ty đó cũng tân tiến nhỉ!

- Dạ, ban giám đốc có quan niệm thoáng cho em toàn quyền quyết định trong việc làm mẫu dự thi nhà thiết kế chính của họ cũng ủng hộ nhiệt tình. Việc của em là hưởng các điều kiện tốt xong phải có giải tốt. Cái này thì khá tự tin. Nếu em đoạt giải, Ivy cũng thu được danh tiếng.

- Nói chung là hai bên đều có lợi

rồi.

- Trên thế giới cũng vậy, phần lớn là các nhà thiết kế cộng tác với công ty lớn. Như Karl Lagerfeld và Chanel chẳng hạn. Hai bên đều làm sáng tên tuổi của nhau.

- Nhưng có lẽ Đan vẫn thích tạo dựng tên tuổi riêng với công ty riêng chứ?

- Cái đó thì xa quá, tạm thời em chưa nghĩ đến. Bây giờ có mỗi mẫu đồng phục công sở thôi mà còn nghĩ chưa ra đây...

- Cũng khó ra phết nhỉ. Hay Đan

thiết kê đồng phục cho nhân viên Núi Ba đi.

Đan ngó ra một chút rồi bật cười, có thể mà cô không nghĩ ra. Cô cụng ly với Thạch bằng một vẻ hào hứng đầy phấn khích:

- Anh Thạch hay thật. Ý tưởng này của anh đáng giá bạc triệu đấy! Bây giờ em rất muốn ôm hôn anh thăm thiết.

- Ồ... - Thạch cúi xuống rót rượu để đỡ bồi rồi, lời nói đùa bất ngờ của Đan làm anh chẳng biết đối đáp thế nào, đành hắng giọng - Vậy đi, từ tuần sau Đan muốn nhận một công việc trực tiếp nào

đó ở đây. Làm thử trong vòng mười ngày chẳng hạn. Để lấy cảm giác công việc, từ đó mới nghĩ ra mẫu đồng phục vừa thuận tiện vừa đẹp.

- Thế này nhé, cuối tuần này anh sẽ cho người đào tạo Đan cấp tốc về nghiệp vụ bàn - bar. Học vài buổi là tạm đủ rồi.

- Về nghiệp vụ bàn phải học chứ còn bar thì... em có chứng chỉ nghề pha chế đồ uống hẳn hoi nhé.

- Chậc chậc, tài lữ độc đáo quá! Đan học từ bao giờ mà sao lại học cái này, liên quan gì tới thời trang đâu?

- Vì em thích thôi. Thích đi bar,

thích nhìn bartender lắc cái này đổ cái nọ, thích hình dáng của ly, thích màu sắc sắc sỡ của Cocktail. Nhân cơ hội đi Anh, quyết định học để có cái biểu diễn trước mặt bọn tư bản cho hoà đồng. mà anh đừng lo, tay nghề em của em được luyện tập thường xuyên lắm. Ở nhà, cuối tuần nào em cũng pha rượu cho ba và em trai em ném thử. Còn nghĩ ra một món lấy tên là Dancing by night cơ.

- Thật à.

- Mà dancing là Đan xinh chứ không phải là khiêu vũ đâu - Đan rụt cổ

Thạch cười, anh bóp cái cốc giấy

ném vào thùng rác gần đây, chép miệng vẻ tiếc rẻ:

- Vậy mà từ nãy giờ ngồi đây uống rượu “sec”. Biết sớm, anh rủ Đan qua bar thực hành luôn. Giờ muộn rồi anh về ngủ đã. Từ đầu tuần sau Đan sang bên khu B trông coi một cái bar nhỏ nhé. Khu đó mới đưa vào khai thác, không đông lắm, Đan sẽ đỡ mệt. Anh sẽ nói lại việc này để chị Quỳnh Anh sắp xếp. Đan làm 15 ngày được không? Để tính lương cho dễ ấy mà

- Em làm được, nhưng mà không cần lương đâu anh à

- Cái này thì công ty có nguyên tắc. Anh đưa Đan vào làm thử việc. Phải có lương thử việc, hợp đồng đang hoàn. Còn việc thiết kế, khi nào xong, anh sẽ bảo anh anh để trả chi phí cho Đan theo lệ, coi như công ty anh thuê nhà thiết kế design đồng phục. Vậy nhé, anh về ngủ đây, rượu này uống êm êm mà thấm ra trò

Đan nhìn đồng hồ, đã gần 1 giờ. Hôm nay cô trực đêm. Làm tại bar Suối Mơ này hơn một tuần, cô bắt đầu quen với nhịp sinh học so le hôm ngủ đêm

hôm ngủ ngày rồi. Cảm giác đứng một mình sau quầy, giữa dãy tủ chứa đầy những chai lọ nhìn ra dãy bàn ghế trống giữa đêm vắng quả là một sự kích thích lạ lùng. Cô yêu thích những giờ phút cô độc như thế. Nhưng hôm nay thì bar có khách. Một ông khách lầm lì gọi một chai bia và ngồi từ 10 giờ tối đến tận bây giờ. Dù chỉ trông bar trong mười ngày gọi là lấy cảm hứng sáng tạo, cô cũng cảm thấy phục cách làm việc của resort. Ngoài dãy nhà coffee rải rác để khách dù dừng chân ở đâu trong thung lũng rộng mênh mông này cũng có thể nghỉ ngơi và cảm

thấy thư giãn. Những nơi này luôn phục vụ 24/24, kể cả khi chỉ có một người khách như hiện giờ

Với tay thay đĩa Paul Mauriat cũ mèm với kiểu chơi nhạc không lời trôi tuột bằng một album Café del Mar, Đan buông người khẽ tựa vào cạnh tủ sau lưng, thả lỏng những cơ bắp đã bắt đầu mỏi. Giai điệu bất định buông lơi của nhạc chillout sao mà hợp với quán khuya vắng người làm vậy. Bất giác cô tắt bớt một chiếc đèn để bóng tối xâm chiếm quây rượ. Đứng trong khoảng tối mờ mờ nhìn ra chiếc bàn của người khách

duy nhất, Đan lặng lẽ ngắm nhìn. Người khách không già, chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi chút ít. Trông anh ta giống một doanh nhân thành đạt ngồi ngắm nghỉ công việc hơn là một khách du lịch cô đơn dù chiếc áo phông Lacoste ngắn tay màu xanh lá cây bỏ trong quần jeans xanh nhạt làm anh ta có vẻ khá nhàn hạ. Bờ vai rộng và những bắp tay săn chắc, mái tóc ngắn gọn gàng và cái bụng gọn, một nét khoẽ mạnh gợi cảm. Sẽ ra sao nếu anh ta mặc một bộ vest và thắt cà vạt lục nhỉ? Đan mỉm cười với chính mình, cô bị bệnh nghề nghiệp là nhìn ai cũng

phải tưởng tượng ra họ sẽ hợp với bộ gì

Chợt người khách quay ra, gần như chạm phải ánh mắt hơi cười của cô nếu như đèn đủ sáng. Có lẽ cô phải cảm ơn cái bóng tối ở quầy rượu này. Cô với tay bật đèn lên tiếng để đôi mắt có vẻ hơi khắc nghiệt kia không phải nheo nheo tìm kiếm lâu:

- Anh cần thêm gì ạ?

- Tôi định nói là cần thêm chút ánh sáng nhưng cô đã cho rồi.

- Xin lỗi - Đan mỉm cười nhẹ nhàng

- Vừa rồi tôi hơi nhức mắt.

- Không sao.

“Giọng nói lạnh lẽo, không hợp với vẻ gọi cảm bên ngoài chút nào”, Đan nghĩ thầm. Nhưng cô không tỏ vẻ gì cả, cúi xuống chăm chú lau những chiếc ly mà cô đã lau đến chục lần. Tiếng guitar trẻ nãi thoảng trong tiếng lá xào xạc và chuỗi nhạc âm u như của đàn ông nhà thờ gợi nên một tâm trạng khó tả. Quả là một đêm dài!

Lập dăm chiều nghĩ về thoả thuận giải phóng mặt bằng anh vừa chớp nhoáng ký chiều qua. Quyết định thuê dải đất bờ biển miền Trung khô cằn ấy của anh có lẽ hơi vội vàng nhưng anh không

thể làm khác. Một công ty liên doanh với Đài Loan lăm le biến vùng cát trắng thiên đường ấy thành tập hợp mấy cái casino chỉ dành cho đám ngoại kiều lăm tiền, và có gì đảm bảo là đám thương nhân người Hoa sẽ không biến chôn nguyên sơ đó thành một khu “đèn đỏ” hạng sang chứ! Hừ, anh đã quá biết chúng mà. Khu đất vào tay anh, dù có thể chậm hơn một chút nhưng nó chắc chắn sẽ trở thành một khu nghỉ dưỡng đẹp và thanh bình, cho cả những người sống bên trong nó lẫn người dân xung quanh, giống như nơi mà anh ngồi đây.

Phóng tầm mắt về dãy phòng nghỉ mờ mờ dưới ánh đèn phía xa, anh thở ra một cách khoan khoái. Em trai anh đã làm tốt hơn cả mong đợi của người lạ quan nhất. Khu nghỉ dưỡng cách thành phố chưa tới sáu mươi cây số vừa xây dựng xong không lâu đã hút khách kha khá. Công việc được bố trí hợp lý, gọn nhẹ nhưng vẫn đem lại hiệu quả tốt. Đội ngũ nhân viên cũng vậy, không nghiêu người nhưng ai cũng có vẻ thạo việc, kể cả cô nàng đứng quầy bar kia.

Trước khi lên đường đi miền Trung cho dự án resort ven biển, Thạch chỉ kịp

nói với anh là nên hỏi Quỳnh Anh về nhân viên tên Hoài Đan ở bar Suối Mơ. Quỳnh Anh đã về thành phố chăm con ốm nên anh vẫn chưa hỏi được. Nghe nhân viên đồn là Thạch đã từng ngồi với cô ra cả đêm ngoài sân vườn. Có lẽ cô nàng này chính là đối tượng khiến em anh trở nên mơ màng bấy lâu nay. Cũng đẹp đấy, nhưng sẽ hơi già nếu so với vẻ măng sữa của Thạch. Lập nhếch môi khinh mạn. Chắc cô nàng cũng tốn một ít công sức để tiếp cận với thằng em ngờ nghệch của anh. Anh nhướn mắt làm một cử chỉ như gọi

Đan tiến đến bên bàn, bộ váy áo đồng phục vải pha nylon quá nhiều lại bó sát làm cô cảm thấy không tự nhiên, nhất là với ánh mắt sắc lạnh của người khách này. Anh ta nói cộc lốc:

- Tôi hết bia rồi.

- Vâng - Đan gật đầu, từ tốn nhấc chai bia đem đi. Co quay trở lại với một chai bia khác.

Lập nhếch mép cười:

- Tôi không gọi bia. Cô không thấy uống hai chai bia liên tiếp là quá nhàm à?

- Rất xin lỗi anh - Đan mở quyển

thực đơn - Mời anh chọn đồ uống khác.

- Cô không biết khách cần gì sao?

“Mới một chai mà đã muốn gây sự!”

Đan thoáng nghĩ, định hé môi châm chọc, nhưng cô nhớ ngay là mình đang làm việc. Khẽ cúi đầu với nể nhũn nhận, cô nói với một giọng nhẹ nhàng:

- Anh vui lòng chờ vài phút.

Cô quay người trở về quầy rượu. Một ounce rượu Vodka, thêm ba phần tư ounce Kahlúa rồi lắc đều, cô lấy một chiếc cốc thấp trong ngăn đá tủ lạnh ra. Chiếc cốc có một lớp đá ở dưới, cô đổ rượu vào và bung tới bàn của khách.

- Đây là Black Russian - Người Nga đen, một loại cocktail đơn giản bao gồm rượu Vodka và rượu mùi coffee. Anh nên uống trước khi phần đá rời ra khỏi thành cốc.

Cúi người lễ phép, Đan quay về quầy. Lập nhìn theo dáng đi uyển chuyển của cô, một chút ngỡ ngàng trong mắt. Anh nhấp ly rượu, rượu nặng cháy cổ và mùi coffee thơm vàng vắt, lạnh nhưng dễ chịu vô cùng. Khá lâu rồi anh mới lại uống một ly vodka. Mà lại uống theo cái kiểu lạ lùng này!

Đã bắt đầu có những đợt nắng nóng khá gay gắt. Du khách từ thành phố và cả những tỉnh xa kéo về đây ngày một đông, Khu nghỉ dưỡng bắt đầu vào mùa khai thác chính. Hôm nay là ngày cuối cùng Đan làm việc tại bar Suối Mơ. Tuy chỉ là công việc tham khảo trong nửa tháng nhưng cô cũng cảm thấy gắn bó với nó, khi phải chia tay cũng có cảm giác quyến luyến không nỡ. Trưa nay bar khá đông khách. Một đoàn cựu chiến binh trung niên vừa tò mò gọi B52 vừa ôn lại thời bom đạn. Cô luôn tay quét diêm mỗi lên những ly rượu ba tầng đẹp mắt mang tên

pháo đài bay ấy, thấy vui vui khi ngọn lửa xanh bốc lên trên miệng ly và những tràng vỗ tay tán thưởng của khách vang lên. Chợt có tiếng xì dài ở góc xa, một giọng nữ kên kiệu:

- Có thể mà cũng nặng xì lên!

Đan hướng mắt về âm thanh khó nghe ấy. Chủ nhân của giọng nói hơi ngang tai đó là một cô gái mặc áo yếm màu hồng rực. Đan không lạ gì cô ta, hoa hậu Sóng và Cát năm ngoái, người mẫu sáng giá Minh Ánh. Có lẽ Minh Ánh chẳng biết Đan là ai chứ cô thì khó mà quên được cô ta. Cô ta đã từ chối mặc

quần áo của nhà may Molly chụp ảnh, vì “nhãn hiệu không có tên tuổi”. Lần đó bọn Đan thiệt hại mất vài triệu đồng khi phải làm việc lại với ông phóng viên ảnh và một người mẫu khác. Có lẽ nên làm gì đó để cô ta thụt cái lưỡi nhọn vào! Hôm nay là ngày cuối cùng, cô cũng không còn phải giữ ý quá mức nữa. Tiến đến bên bàn, Đan nhã nhặn nói:

- Thưa chị cần gì ạ?
- Pha ly gì độc độc tí đi!
- Dạ.

Đan trở lại quây một lát rồi quay trở lại với một ly rượu ba tầng. Đặt trước

mặt người đẹp kênh kiêu, cô nghiêng người lễ phép:

- Rượu hơi nặng, nên uống từ từ và chông chỉ định với phụ nữ có thai. Nếu...

- Người tôi thế này mà cô bảo mang bầu à?- Cô nàng quắc mắt, rồi liếc xuống bàn, kể cả khen một câu - Cũng bắt mắt đấy!

Rồi cô ta bung ly lên uống một hơi và ngay lập tức nhổ ra, giọng the thé nhức óc:

- Cô cho tôi uống cái khi gì vậy? Kinh tởm quá đi mất! Kinh quá!

Đang bình thản cúi xuống lau chỗ

rượu cô ta vừa phun ra:

- Xin lỗi chị, loại này nên từ từ thưởng thức chứ không nên uống liền một hơi. Đây là rượu ba tầng, ba màu. Hai tầng trên là rượu Vodka trắng và rượu Brandy vàng, tầng dưới cùng là rượu mật răn

Những bàn xung quanh này giờ nín lặng theo dõi chột ồ lên những tiếng cười khoái trá.

- Ha ha, quá độc, quá độc! Đúng là cầu được ước thấy nhé.

- Yêu cầu là có ngay, phục vụ hơi bị tốt!

Rõ ràng là không ai ưa vẻ kênh kiệu cũng như những lời xác láo của cô gái ăn mặc nghèo nàn này. Họ lấy làm thích thú vì cô gái phục vụ đã tròng trệ cô ta thích đáng.

Vừa ngượng vừa đấng họng, Minh Ánh không thể nói được câu gì cho ra hồn. Cô ta chỉ lắp bắp mấy từ gì đó không thể hiểu. Đạn đặt xuống trước mặt cô ta một cốc nước trắng và một ly cocktail có màu hồng rất đẹp:

- Xin lỗi vì đã làm chị cảm thấy khó chịu. Chúng tôi xin mời chị một ly cocktail khác, miễn phí. Loại này có

nhiều siro lựu Grenadine, không nặng lắm, tên nó là Pink Lady - Hồng Nương. Nó rất hợp với chiếc áo và màu son của chị.

- Được rồi để đây đi! Cô nói nhiều quá đây!

- Tôi là nhân viên thực tập nên còn sơ suất, mong chị thứ lỗi.

Cúi người một cách kính cẩn, Đan quay đi, bỏ mặc cặp mắt tức tối của cô người mẫu toé ra những tia lửa đe dọa. Nhận yêu cầu cho một đôi tình nhân ở bàn bên xong, chưa kịp về quầy, cô đã thấy giọng Minh Ánh cất lên nhào nhọt:

- Anh Lập!

Đan có nghe đến tên Lập, anh ta là anh trai Thạch. Hôm trước cô có nghe nói là Thạch được điều vào khảo sát lô đất mới ở miền Trung. Anh trai anh, cũng là ông chủ thực sự của khu nghỉ dưỡng này, đến nắm quyền điều hành trong lúc chị Quỳnh Anh về thành phố chăm con ốm. mấy hôm nay Đan ở miết bên khu B nên những chuyện ở khu văn phòng cô chỉ nghe qua những lời kể ít ỏi của Thảo.

- Anh lên cho em hỏi tội đây! -

Giọng Minh Ánh lại vang lên. Cô người mẫu nhoài người qua lan can với vẻ nũng

niệu, cô ta đưa tay ra như muốn túm lấy “Anh Lập” nhắc lên vậy. Có tiếng cười khẽ rồi những bậc thang dẫn lên quán bar rung rung. Đan giấu tiếng cười nhạt trong cổ. Minh Ánh muốn gọi ông chủ lên để cảnh cáo cô đây mà! Cô quay trở về quầy làm nước cho đôi tình nhân dễ thương, không đếm xỉa gì đến màn diễn mùi mẫn của cô người mẫu. Nhưng một giọng nói quen quen vang lên khiến cô phải ngẩng đầu.

- Em làm gì mà sang tận đây? - Lập nở một nụ cười nhạt nhão, giọng nói của anh đượm vẻ lãnh đạm, như thể anh hỏi

mà không cần biết câu trả lời.

“À hoá ra người cô độc trong đêm hôm trước là ông chủ vi hành! “Đan thờ phù một hơi. Cô đã hy vọng gặp được một gương mặt ông chủ vui vẻ cởi mở giống như Thạch. Hóa ra lại là một người cô đã từng đụng độ. Mà hay làm sao, cả anh ta lẫn bạn gái anh ta đều kiếm có gây sự với cô!

Bưng nước cam ra cho đôi tình nhân dễ thương xong, cô quay ra bàn Lập và Minh Ánh, lễ phép đưa quyền thực đơn:

- Thưa anh dùng gì ạ?

- Này cô - Minh Ánh cong môi lên

báo trước một câu nói lẩm vị chanh - Cô không biết đây là ai à?

- Xin lỗi tôi là nhân viên thực tập, tôi không biết hết mọi người ở đây.

- Được lắm, để rồi xem cô còn lý sự bao lâu nữa. Đây là...

- Ánh - Lập cắt ngang phũ phàng làm gương mặt Minh Ánh đang bùng bùng khí thế bỗng xiu xuống. Đưa mắt nhanh về phía đôi tình nhân dễ thương đang xuýt xoa khen nước cam ngon, anh quay sang Đan nói lãnh đạm - Cho tôi ly nước cam.

- Dạ

Trong lúc Đan trở lại quây pha chế, Lập nhìn về mặt còn chưa nguôi tức tối của Minh Ánh chờ những lời chao chat của cô ta tuôn ra.

- Con dở hơi này - theo cái hất mặt của Ánh, Lập nhìn về phía quây, Đan đang vất cam với chiếc máy chạy điện màu trắng, về mặt bình thản như chẳng quan tâm đến gì ngoài “những tép cam tươi thú thiệt” vậy - Nó làm em tức chết được!

Lập nhếch mép cười lơ đãng với cảnh đôi tình nhân đang cầm hai ống hút vào chung một cốc. Giọng Ánh vẫn chảy

ra từng chữ:

- Nó cho em uống rượu mật rắn.

- A, cái đấy bỏ lắm - Giọng Lập châm chọc, anh thừa biết cái kiểu đỏng đảnh của cô người mẫu này.

- Kinh không thể tưởng tượng được!

Đã thế nó còn xỏ xiên móc má, làm cho mấy lão già nhà quê ngồi đằng kia cứ cười em.

- Anh nghe loáng thoáng thì thấy cũng đủ lịch sự rồi. Em không cần thận xong rồi lại kêu ca cái gì!

- Anh lại còn nói em nữa hả? Vì ai em mới bỏ diễn lên đây chứ? Người ta

trái thắm đỏ mòi thì không đi, mò lên đây
đề nhân viên anh coi thường.

- Thôi nào! - Lập phẩy tay với vẻ
ngán ngẩm. Anh chán ngấy giọng điệu
“Vì anh mà em bỏ vinh quang” của mấy
cô người mẫu. Nhếch môi châm chọc anh
nói tiếp:

- Ai dám coi thường em... ngoài
anh!

- Hả, anh nói cái gì đấy?

Minh Ánh nhảy nhồm lên, chưa kịp
làm gì thì Đan bung ly nước cam tới, cô
ta đành ngồi xuống hậm hực trút giận
sang phía khác:

- Dọn mấy cái này nhanh nhanh tí đi.

Phục vụ gì mà để bàn khách bừa những ly bẩn.

Đan im lặng dọn mấy chiếc ly rỗng rồi đi về quầy rửa. Cô chán cô người mẫu tới mức chẳng buồn nghĩ tới việc đối đáp nữa. Còn vài phút nữa là hết ca trực của cô rồi.

Nhìn theo đôi gót chân trần sau chiếc quai sandal của cô phục vụ, Lập lãnh đạm nói:

- Nếu em định đòi anh đuổi việc cô ta thì đừng mất công nói ra làm gì, nhé.

Minh Ánh cười lả lơi, cô nàng biết

tính ông chủ trẻ này. Anh ta có thể ngay lập tức thô bạo hất cô ra sau khi âu yếm vuốt ve. Vậy nên đừng có dại mà động vào. Nở một nụ cười đăm đúi, cô ghé vào tai Lập, nói bằng giọng ngọt ngào nhất có thể:

- Em đâu dám đòi thế. Em chỉ đòi anh một chút xíu... cái khác thôi.

Lập cũng cười theo cô ta. Bàn tay anh trượt từ mái tóc xuống bờ vai đang chìa ra mời gọi. Xét cho cùng anh thích những cô gái biết cách quyến rũ!

Lập bước ra khỏi phòng tập. Thời

tiết mấy hôm nay thật kinh khủng. Nắng như rang khô mọi thứ. Trưa nay từ bar Suối Mơ về, chẳng hiểu sao anh cảm thấy mệt mỏi. Minh Ánh ông ọo mãi không thấy anh phản ứng gì thì cũng chán, bực tức bỏ về thành phố. Còn anh thì ngủ vùi trong phòng đến tận xế chiều. Tỉnh dậy, Lập cảm thấy bức bối khó chịu. Người anh như bị nung trong lò, nóng phùng phùng và bứt rứt không yên. Chết tiệt! Anh rửa thậm bản thân như vậy rồi vào phòng tập thể hình mở máy tập đến mệt nhoài. Cảm giác bức bối dịu đi nhưng cổ họng anh vẫn khô đắng. Giá

bây giờ có ly nước cam như lúc trưa thì tốt biết mấy.

Phải nói là cô ả Hoài Đan này cũng đáng mặt khi bắt hồn được thằng em anh. Cô ta pha rượu pha nước tuyệt hảo, lại biết cách đối đáp. Ôi trời, nhìn cái vẻ tức tối mà không làm gì được của Minh Ánh, anh thấy buồn cười quá thể. Đã vậy, cô ta lại còn đẹp. Nét đẹp không đập vào mắt sỗ sàng như mấy cô người mẫu vây quanh anh, chỉ nhẹ nhàng và tự nhiên, không kiêu cách nhưng cũng khiến khối kẻ đứng tim.

Mải nghĩ, Lập đi vào khu vườn hoa

hồng lúc nào không biết. Núi Ba resort có một vườn hoa hồng giống Pháp rất đẹp, hoa to, cành thẳng mập và ít gai, mùi hương ngào ngạt. Trừ những khi hoa rộ, nhân viên có thể cắt bán cho hàng hoa ở thành phố, thời gian còn lại vườn hoa cứ tự nhiên khoe sắc rực rỡ. Có tiếng con gái rì rầm, Lập đưa mắt nhìn. Hai cô nhân viên của anh đang chụm đầu vào một bông hồng nhưng nở xoè. Một cô có lẽ tuổi nhỏ hơn đang vuốt nhẹ tay lên những cánh hồng, dáng điệu thận trọng. Bất giác Lập mỉm cười. Nhân viên ở đây phần lớn là người địa phương, anh tưởng

toàn những cô thường thường, hoá ra cũng nhiều cô xinh xắn quá. Như cô bé bên hoa hồng này chẳng hạn! Gương mặt bầu bĩnh hồng ửng trong ráng chiều, cánh mũi phập phồng, cái miệng cười tươi tắn và thân hình tròn lẳn đầy đặn, trông cô bé như vừa bước ra từ một bức tranh Phục Hưng vậy:

- Bích ơi! Bích!

Tiếng gọi từ xa cắt đứt luồng tư duy phân tích sắc đẹp của Lập và khoảnh khắc đáng yêu của hai cô gái. Cô lớn tuổi hơn nghiêng tai nghe tiếng gọi rồi bảo:

- Mẹ chị gọi rồi. Chị về đây. Trưa

mai qua chỗ chị nhé.

- Vâng, trưa mai em qua. Em chào chị.

Thảo vẫy tay chào bạn xong lại cúi xuống bông hồng. Cạ cạ mũi vào cánh hoa, cô giật mình vì một giọng đàn ông vang lên:

- Cần thận đấy nhé, Thảo.

Đứng thẳng người lên, cô nheo mắt nhìn về phía người vừa nói. Phải lát sau cô mới nhận ra đó là ai:

- Dạ, em chào giám đốc. Anh vừa bảo gì em ạ?

- Ồ, anh nhắc Thảo cần thận. Sâu

hoa hồng to lắm.

- Dạ, em không sợ sâu đâu ạ.

Lập ngẩn ra vì câu trả lời quá sức thành thật của cô gái trẻ. Có lẽ cô bé này mới ở trong rừng ra. Chẳng biết nói chuyện “làm hàng” mà cũng chẳng sợ sâu bọ. Anh chấp tay sau lưng bước song song với Thảo qua những luống hoa.

- Thảo làm ở khu nhà nghỉ sinh thái trung tâm à?

- Không ạ. Em phụ trách dãy nhà sàn Suối Mây.

- Ồ, anh nhầm. Lâu không lên đây, quên hết cả. Thạch chắc nhớ hơn anh.

Mặt Thảo lại đỏ ửng lên vì câu nói vô tình của Lập. Cô lúng túng phủ tay ào bắm phần hoa rồi nói lí nhí:

- Muộn rồi, em xin phép giám đốc em về.

- Ở Thảo về đi

Lập nhìn theo vẻ ngượng ngịu của cô bé, thoáng khó hiểu, nhưng rồi anh tiếp tục rảo bước .

Đan thức dậy sớm. Sau 15 ngày “thực tập” cô trở lại phòng mình ở dãy nhà sàn. Cả buổi chiều tối và đêm qua, cô miệt mài phác thảo những mẫu đồng

phục cho nhân viên Núi Ba resort. Cũng không nhiều mẫu lắm nhưng cô phải phác nhiều kiểu nhỏ dành cho nhân viên các bộ phận khác nhau. Xong việc thì trời đã hửng sáng. Cô chớp mắt một lát rồi trở dậy. Có lẽ cô nên thưởng cho mình một ngày thư giãn hoàn toàn. Trước hết phải dạo một vòng và bơi cái đã!

Nghĩ là làm, Đan thay bộ đồ bơi màu xanh có sọc trắng, cặp tóc cao lên, quần khăn lụa xanh thẫm thành chiếc váy để che đôi chân trần, cô đi chậm chậm men theo con đường dốc vắng lặng về phía bể bơi. Mới gần 6 giờ sáng, trời

chưa nắng, lũ chim lách chách nhảy nhót trên mặt đường. Nghe bước chân người, chúng bay ào lên, để lại những tiếng cãi cọ riu rít. Đan mỉm cười, cô huýt sáo một bản nhạc thiếu nhi vui nhộn.

Bể bơi sáng sớm chẳng có một bóng khách. Đám nhân viên qua một đêm trực còn nguyên vẻ uể oải nhưng nụ cười của họ không vì thế mà kém tươi. Đan xuống nước sau vài động tác khởi động. Nước hơi lạnh nhưng bơi một lát là người cô ấm lên. Khoát nước đều đặn, ngụp xuống ngoi lên đều đặn, Đan bơi một hơi hết ba vòng bể. Dừng ở chỗ nước sâu vừa phải,

cô thả lỏng người tự do và chậm chậm
đạp chân để thân hình trôi ngang bề.
Đang mơ màng khép mắt, chợt cô giật
mình vì một bóng người. Lập đang đứng
trên lan can một ngôi nhà sàn gần đó nhìn
xuống chỗ cô. Về mặt anh ta kín bưng
nhưng cô cảm thấy được nụ cười lạnh
lẽo giễu cợt thấp thoáng. Xoay người đổi
kiểu bơi khác ít phoi bầy hơn, cô cố
gắng bơi hết vòng bể nữa rồi lên bờ. Bơi
dưới sự giám sát của ông chủ resort là
một việc chẳng thích thú gì!

Vừa quần lại chiếc khăn lụa, Đan đã
thấy “ông chủ” lững thững tiến lại. về lờ

lững nhàn tản này ẩn chứa nhiều phiền toái đây...

- Chào đồng chí chế tạo B52! - Lập lấy giọng bông đùa để xua đi cảm giác mình đang bị hấp dẫn.

- Chào anh. Rất tiếc phải thông báo với anh, tôi không còn là nhân viên ở đây nữa.

- Sao vậy? Tôi nhớ là mình đâu có đuổi việc cô.

- Vâng, tôi cũng không nhớ là mình đã làm gì để có thể bị đuổi. Tôi hết hạn thực tập thôi.

- À, thế thì cô sẽ không được bơi

miễn phí ở bể này đâu đây.

- Tất nhiên, tôi sẽ trả tiền đầy đủ, cả tiền phòng và tiền ăn nữa! Nhưng không phải bây giờ.

Lập chưa kịp đáp trả thì có tiếng chân bước đến. Anh quay lại và nhận ra là cô bé bên hoa hồng hôm qua. Thảo mặc một bộ đồ bơi kẻ ca rô đen trắng đơn giản, cô cười cúi chào anh rồi ríu rít níu tay Đan:

- Chị dậy sớm thế? Em qua phòng gọi không thấy chị thưa lại tưởng chị ngủ say.

- Chị bơi xong rồi. Đang định về

đây cô nương.

- Ấy sao về sớm thế? Chị ở lại bơi cùng em cho vui. Rồi mình đi ăn sáng.

- Ừm, đêm hôm qua chị thức khuya nên hơi mệt. Chị không ăn đâu, nhưng chị sẽ ngồi ghé chờ. Thảo khởi động kỹ nhé. Nước hôm nay hơi lạnh.

Dứt lời, Đan đi về phía chiếc ghé gấp đôi ngồi xuống gỡ cặp xoã tóc ra hong, không chú ý đến gã đàn ông đang cho tay vào túi quần đứng sững ở gần đó.

Lập tần ngàn đi quanh bể một lát, cố gắng không đưa mắt về phía cô gái với mái tóc mềm lượn sóng kia. Anh nhìn

Thảo bơi một cách trù mền. Chắc cô mới biết bơi, kiểu đập nước trông còn cứng gượng, và cũng chỉ bơi rón rén ở những vùng bể nước không sâu lắm. Được một lát, cô lại bám vào thành bể để nghỉ. Rất tự nhiên, Lập cúi xuống khom người hỏi chuyện và cười với cô. Thảo nói vài câu rồi lại tiếp tục bơi. Anh đứng thẳng dậy và nhận ra Đan ở ngay sau mình từ lúc nào. Cô gạt mấy lọn tóc ướt qua vai, nói nhỏ vừa đủ để anh nghe:

- Nếu là tôi là anh, tôi sẽ tránh

Thảo.

- Cô bé xinh đấy chứ, và dễ thương

một cách thật thà... à không, thật thà một cách dễ thương.

- Không thuộc gu của anh đâu!

- Cô có am hiểu sở thích đàn ông
nhỉ?

- Nếu anh cho là như thế thì tôi sẽ
như thế! - Đan nói với vẻ cáu kỉnh, cô
không thích vẻ châm chọc của Lập chút
nào. Ngập ngừng một chút, cô nói tiếp -
Tôi nghĩ đến anh Thạch thôi.

- Đó có vẻ là nhiệm vụ cao cả của
cô, đúng không?

- Tôi không hiểu ý anh, cũng không
muốn hiểu. Tôi chỉ cảnh báo anh. Vì

những gì tôi nhìn thấy chiều qua ở vườn hồng và sáng nay có thể khiến anh trở thành một ông anh tồi.

- À, cô em theo dõi tôi đấy à? Hay cô định chuyển mục tiêu?

- Tôi chỉ tình cờ nhìn thấy thôi. Chẳng có mục tiêu nào ở đây cả! Anh nên cẩn thận và tôn trọng Thảo một chút. Cũng là tôn trọng em mình luôn.

- Tại sao cô cứ thích lôi thẳng Thạch vào đây thế? Chẳng lẽ tôi không để mắt đến cô là không tôn trọng nó à?

- Này anh, anh nói làm nhằm cái gì thế? Tôi qua anh có uống quá say không?

Tôi thấy anh...

- Không, tôi hoàn toàn tỉnh táo - Lập ngắt lời cô một cách phũ phàng - Lần gần đây nhất tôi uống rượu là cái thứ Vodka cà phê quái quỷ của cô. Nó làm tôi thức chong chong cả đêm!

- Bỏ qua mấy vấn đề về rượu đó đi. Tôi nhắc lại với anh là anh đừng động tới Thảo. Anh Thạch có thể sẽ không làm gì chứ tôi thì không chắc là mình sẽ tha cho anh đâu.

Lập nhìn theo cô nàng bartender đang xăm xăm bước đi, chiếc khăn lụa xanh thẫm quấn quýt vào đôi chân thẳng.

Cô ta có thân hình đẹp, gương mặt cá tính và quan trọng là cô ta thật sự cá tính, anh cho là như thế. Giá mà cô ta cao thêm vài cm! Đi vòng qua thành bê bên kia nói với Thảo cái gì đó rồi đi thẳng, cô ta thậm chí còn không thèm lờm anh lấy một cái. Bóng khăn lụa đã ra tới con đường nhỏ dẫn về khu nhà sàn, Lập vội vã chạy theo.

Đan bước nhanh, cô biết “ông chủ” đang ở ngay sau mình. Với cái kiêu ăn nói dễ đụng chạm của cô và những câu châm chọc máy móc của anh ta, một cuộc cãi cọ rất có thể bùng nổ. Hôm nay là

ngày cuối cùng cô ở lại Núi Ba, cô cũng không muốn gây chuyện gì âm ỉ.

Mãi để ý phía sau, Đan gần như đâm sầm vào người trước mặt, nói đúng hơn là hai người trước mặt. Cô quay lại định xin lỗi nhưng câu nói tắt ngang giữa chừng. Đó là Vinh và... bà Dung, người đàn bà chủ phòng trà đáng tuổi mẹ anh ta. Họ đang ôm eo nhau tình tứ. Vinh nở một nụ cười rất đều:

- À, thì ra em ở đây. Hèn nào anh gọi điện và đến nhà tìm đều không thấy.

Đan nghẹn ngang cô, cô chưa tìm được câu nói nào để đáp lại thì người

đàn bà đang tuổi hồi xuân đã nhanh chóng tiếp lời:

- Chúng tôi không gặp nên chỉ gửi thiệp báo hỉ cho em ở nhà.

- Ô, cả tháng nay tôi ở trên này nên không biết - Đan nhún vai, phác một cử chỉ như biết lỗi, giọng cố bình thản - Xin chúc mừng hai người.

- Cảm ơn - Người đàn bà đứng tuổi nói với vẻ ngượng ngập giả tạo.

Vinh lại nở một nụ cười mê hồn, anh ta nhẹ nhàng kéo... vợ kèm theo một câu nói ngọt như đường:

- Mình đi em! Chào Đan nhé.

Đan mỉm cười, đưa tay vẫy chào họ. Dạ dày cuộn lên, cô phải cố gắng lắm mới ngăn mình không nôn mửa. Cách đây hơn một tháng, tên đầu cẳng ấy vẫn còn nói yêu cô nhất trên đời! Hít một hơi, cô lặng lẽ bước tiếp, đôi bàn chân đau rát như bị bỏng. Cô không để ý đến người này giờ vẫn đi theo mình. Giọng anh vang lên phá tan sự yên tĩnh trên con đường rợp bóng cây:

- Bà ta giàu nhất nhì thành phố. Anh bạn cô khá đấy!

- ...

- Cô không thấy họ đẹp đôi à? Tuy

tuổi tác có chênh lệch chút ít nhưng trông tình tứ ra phết.

- ...

- Cô cũng phải xem lại mục tiêu của mình đi thôi .

-

- Hoặc hỏi anh bạn cô cách săn con mồi khác béo hơn. Anh ta có vẻ nhiều kinh nghiệm hơn cô.

- Anh im đi được không? - Đan nghiêng mặt quá phía anh một chút, nói như hụt hơi. Lập nhận ra một dòng nước nhoè gương mặt dường như nhọt nhọt đi nhiều.

Lập thoáng bồi rồi. Anh không thích những giọt nước mắt trên gương mặt phụ nữ. Chúng quá nhỏ nhưng lại dễ nhận thấy, quá yếu ớt nhưng lại không thể cưỡng lại được. Từ trước đến giờ anh luôn cố gắng phũ phàng và vô tình trước những hạt ngọc dễ vỡ ấy. Nhưng lần này thì thật khó khăn cho anh nếu phải tỏ ra tàn nhẫn trước vẻ lặng lẽ chịu đựng của Đan. Cái tên điếm đực vừa đi khỏi hẳn là đã bỏ rơi cô ta để rảnh tay đào mỏ vàng to nhất nhì thành phố. Ồ, nhưng cô ta thì cũng có tốt đẹp hơn đâu! Thằng em anh chẳng đang chết mê chết mệt mà bao

bọc cô ta ở đây hay sao? Nghĩ đến đây, giọng Lập bỗng trở nên cay nghiệt:

- Cô khóc vì cái gì mới được chứ? Thằng Thạch tuy ngờ nghệch nhưng cũng không tệ đâu! Cô sẽ dắt mũi nó rồi tất cả ngon lành thôi.

Đan ngoảnh mặt nhìn như xác định xem người vừa nói đúng là Lập. Cô nhà từng chữ rành rọt:

- Thần kinh của anh có vấn đề à?
- Có thần kinh của cô gặp vấn đề thì có, thưa cô... em. Cô đang tiếc một thằng lưu manh mà so với em tôi nó không bằng một cái móng tay cái ghét!

Đan đứng sững giữa đường, quên cả tình trạng trang phục ít kín đáo của mình, cô quay phắt lại trừng đôi mắt còn đỏ hoe lên:

- Tôi tiếc ai, tiếc cái gì, không cần anh chỉ bảo. Và anh bỏ cái kiểu gán ghép tôi với em anh đi. Làm thế lố lăng lắm.

- A ha, cô lại còn cho rằng tôi gán ghép nữa. Mẹ kiếp, ta chơi bài ngựa với nhau nhé, cô em. Trông cô cũng khá đấy, cũng không đến nỗi bại não và vô lương tâm. Tôi rất đồng ý để cô mời chài xỏ mũi thẳng em tôi. Còn hơn là để nó rơi vào đám yêu nhen nhện ngu dốt đầy rẫy

ngoài kia.

- Anh...

- Yên nào, tôi đang nói, tôi không thích bị cắt ngang! Sau này tôi cũng hoan hô nếu cô bước vào nhà tôi làm em dâu. Nhưng cô đừng có giao thiệp với loại lưu manh như vừa rồi, nếu không thì tôi sẽ làm tất cả để dứt thẳng Thạch ra khỏi cô. Và cô cũng không được yên thân với tôi đâu! Tôi nói thế đã rõ ràng với cô em chưa?

- Rõ rồi - Đan nhìn thẳng vào gương mặt lạnh lùng của người đàn ông đối diện. Cô nhắc lại câu nói của mình một

lần nữa rồi vung tay tát mạnh. Lập bị bất ngờ anh không kịp quay mặt tránh. Giọng Đan rít qua kẽ răng:

- Đồ tâm thần! Đừng còn ghĩ ai cũng vừa dốt vừa tham như cái đám chân dài óc ngẩn vây quanh anh.

Cô chao người bước đi mấy bước rồi nghĩ thế nào lại quay lại. Lần này cô không tát anh mà nhìn trừng trừng từ đầu đến chân anh, gằn giọng:

- Trước khi nói gì, ông nên nhớ trong đầu mình còn có cái gọi là não và dùng đến nó một chút. Tôi nói thế ông hiểu chứ ạ?

Không đợi Lập trả lời, cô vội quay đi, lần này là đi thẳng

Trong ánh sáng huyền ảo ma quái, hai bóng đen sẫm chậm chậm đi ngang, đôi mắt dường như vô hồn lướt qua những gương mặt tối sẫm. Chợt một hồi trống đổ dồn, ánh sáng chói loà ở cuối đường, một cô gái với mái tóc buông xoã tiến dần về phía...

- Dừng lại!

Đèn bật sáng, Đan quét mồ hôi chảy thành dòng trên cổ. Cô trèo lên sân khấu, nơi cô người mẫu tóc xoã đang đứng trơ

khắc.

- Mình đã nói trước rồi, Thùy đừng lắc hông quá mạnh như vậy. Giữ yên vai. Giữ yên cả người. Chân bước ngắn lại và nhấc nhẹ thôi... Như thế này nhé... Đó, Thùy thấy chưa? Như thế sẽ tạo hiệu ứng tốt hơn. Khán giả sẽ tập trung vào bộ trang phục... ĐỪNG, ĐỪNG VUNG HAY CHỐNG TAY, CỨ ĐỂ XUÔI TAY XUỐNG, KHI NÀO RA TỚI VỊ TRÍ ĐÁNH DẤU THÌ DANG RỘNG TAY RA. Đấy, như thế, thế! Nhưng đừng giữ mặt như vậy, nhìn sẽ ớn lạnh, cứ mỉm cười một chút, cười nửa miệng cũng được... Thế... Được rồi đấy! Thùy làm lại từ đầu nhé.

Chút nữa là xong... Bộ của Thuỳ là bộ đỉnh nên cần mất công một tẹo... Phiền Thuỳ nhé.

Đèn lại tắt đi, một chút khói phun nhẹ nhẹ. Lần này người mẫu làm tốt! Nhìn về phía người quay phim, thấy anh ta ra dấu ngón tay cái, Đan thở ra nhẹ nhõm. Có một đoạn phim giới thiệu sơ qua những mẫu dự thi thôi mà muốn làm cho ấn tượng một chút cũng mướt mồ hôi. Không biết đến đêm diễn tranh giải thì sẽ thế nào.

Nhờ những lời tư vấn của chuyên gia người Ý của Ivy, những mẫu trang

phục cô thiết kế đã có vị trí vượt trội trong vòng thi khu vực. Vào vòng chung khảo toàn quốc, sánh ngang với những tên tuổi sừng sỏ trong giới, những mẫu ấy vẫn tỏ ra có một ưu thế nhất định. Cô đã làm tốt phần thuyết trình trước ban giám khảo và có thể tự tin nghĩ về một giải thưởng. Giờ chỉ còn ba hôm nữa là tới đêm trình diễn và trao giải. Những công việc cuối cùng như làm clip giới thiệu với khán giả, tổ chức để người mẫu có những động tác phù hợp với trang phục, phối hợp với bên truyền hình trong phần trình diễn của mình... sẽ quyết định độ

cao thấp của giải. Cô đang làm hết sức mình.

Cúi xuống khâu lược lại đường gấu váy cho cô người mẫu mới để váy không quá vương vীu, cô chợt nghe tiếng gọi khe khẽ:

- Chị Đan!

Không quay lại mà vẫn tiếp tục với đồng kim chỉ, cô nói nhanh:

- Thảo ngồi chờ chị một chút.

Xong phần gấu cho chiếc váy dạ hội lấp lánh như dát bạc, cô còn phải chỉnh nẹp bong trên một chiếc áo công sở màu đỏ chu sa, rồi trao đổi với người phụ về

một số chi tiết chưa hợp lý trên mẫu quần trẻ em nữa. Phải mười lăm phút sau Đan mới quay lại, chiếc áo không tay vải thun màu sẫm ướt đẫm từng vệt mồ hôi. Thảo không đi một mình mà đi với Lập. Anh đang đứng dựa vào dây ghế bọc nhung nhìn cô và đám cộng sự với vẻ nhạt nhẽo. Phớt lờ sự có mặt của Lập, Đan mỉm cười nhìn Thảo. Giọng cô vẫn còn một chút hỏn hển vì mệt:

- Xem nào... Em đen đi một chút, nhưng vẫn xinh! Sao lại có hứng thú lên đây tìm chị thế?

Thảo không trả lời ngay, cô ôm lấy

vai Đan với vẻ xót xa:

- Chị lại gây đi rồi. Phí bao nhiêu công ăn uống...

- Qua đợt bận này chị lại béo ra thôi. Thảo cũng biết là chị nhanh phòng nhanh xẹp mà! Này, chưa trả lời chị là sao lại lên đây đây nhé.

- Dạ... - Thảo đỏ mặt - Em lên đây thăm anh Thạch. Anh ấy bị tai nạn trong Hà Tĩnh, mới đưa ra ngoài này.

- Tai nạn gì? Có sao không?

- Dạ... Bị đâm xe. Không sao. Chỉ gãy chân và rạn xương bả vai.

- “Chỉ” thế thôi? Xe cộ đi đứng kiểu

gì thế không biết! Thế anh ấy nằm ở viện nào để chị qua thăm?

- Bệnh viện Việt Pháp... Nhưng mà giờ này hết giờ vào thăm rồi chị ạ.

- Ồ, mai chị sẽ vào sớm vậy. Chết, đã chín rưỡi rồi à? Em ăn gì chưa?

- Em ăn trong viện với anh Thạch rồi. Em chỉ muốn thăm chị thôi. Chị lại bỏ ăn sáng hay sao ý... Lâu lâu không gặp, em thấy chị gầy quá - Thảo nắm bàn tay xương xương của Đan. Giọng cô bé như sắp khóc làm Đan cảm thấy bùi ngùi theo. Cô vội vàng vỗ vỗ lên tay Thảo:

- Chị gầy đi một tí thôi không đáng

kể đầu. Vì chị đen hơn nên trông có vẻ hắc hác thôi, chị giảm có một cân chứ bao nhiêu... Mình đi uống cái gì đi, chị mời.

Nhìn sang Lập một cái với vẻ miễn cưỡng, cô nói nhỏ:

- Cả anh cũng đi cho vui.

Ba người rời khu biểu diễn đi ra khoảng sân rộng. Gió lồng lộng mát rượi làm Đan cảm thấy đỡ vằng vát. Gần 12 tiếng đồng hồ làm việc không nghỉ trong hội trường ngột ngạt khiến bước chân cô hơi loạng choạng với. Lập chăm chú quan sát vẻ mặt mỗi của cô, anh tiến đến

kéo chiếc xe về phía mình, xăm xăm dặt nó trở lại chỗ gửi. Chỉ về phía chiếc BMW đen trùi trũi, anh nói cộc lốc:

- Lên ô tô đi. Xe máy để đây mai lấy.

Đan chẳng có cơ hội để phản đối, và lại cô cũng chẳng đủ sức đi xe nữa thật. Mở cửa xe ngồi vào băng sau, cô nói nhanh địa chỉ quán café cho Lập rồi ngã lưng vào ghế nghe Thảo thì thầm bên tai:

- Anh Thạch... ngỏ lời với em rồi chị ạ.

- Mới đây hả? - Đan cũng thì thầm đáp lại.

Ở ghế trên, Lập đang chăm chú lái xe. Anh mở cửa cho không khí bên ngoài lùa vào mang theo cả những tiếng ồn đường phố. Vì vậy cô có thể yên tâm, những câu chuyện em cô nói với nhau dù có đến được tai anh thì cũng chỉ còn là tạp âm rì rầm không rõ. Thảo vắn vẹo hai bàn tay, giọng ngập ngừng:

- Dạ, lúc chiều... em vào thăm anh trong viện.

- Vậy em trả lời sao?

- Em nói anh ấy cho em suy nghĩ.

Đan gật đầu bày tỏ sự đồng tình với cách giải quyết của Thảo. Nếu nói về

tuổi, Thảo không phải quá trẻ. Thậm chí nếu ở nông thôn, một cô gái 21 tuổi như Thảo chắc đã có mấy mặt con. Nhưng về vốn sống, Thảo vẫn là một cô gái non nớt. Cách suy nghĩ của Thảo hơi sách vở và khờ khạo. Cô có cảm tình với Thạch, nhưng đó chưa phải là tình yêu. Tình cảm của Thạch cũng chưa có gì chắc chắn. Biết đâu anh chỉ thích Thảo như thích một bông hoa lạ. Có thể anh sẽ không ngắt hoa bẻ cành thô bạo, nhưng chỉ cần anh đem bông hoa ra khỏi chất đất quen thuộc của nó cũng đủ để nó khô héo đi rồi. Đan mân mê những đường thêu nhỏ

trên tay áo của Thảo, giọng cô tự lự:

- Thực ra, em có chút cảm tình nào với anh Thạch không?

- Cũng... có ạ. Anh Thạch rất tốt.

- Ừ, nhưng trong chuyện tình cảm, nhiều khi tốt không phải là cái quyết định... Khi anh ấy không ở gần, em có thấy nhớ không?

- Dạ... có. Nhưng em thấy không nhiều lắm. Vì em vẫn làm việc bình thường.

- Thật ra sách vở tả cái sự nhớ nhung đến độ không làm gì được cũng chỉ là nói quá lên thôi mà em.

- Chị Đan ơi, em thấy lo lo làm sao ấy. Anh Thạch đối xử với em rất tốt. Cả anh Lập cũng vậy. Nhưng em vẫn thấy không yên tâm.

- Em không yên tâm chuyện gì?

- Chị có thấy em với anh Thạch khác nhau không? Em thấy hoàn cảnh của em và của anh Thạch không hợp nhau tí nào.

- Chị hiểu cảm nghĩ của em. Em thấy anh Thạch hơi phức tạp hơn so với hiểu biết của mình, phải không?

- Dạ... cũng gần gần như vậy. Em thấy em thua kém quá.

- Thua kém người nam một chút thì

cũng tốt mà.

- Không phải một chút đâu chị à. Em thấy em thua nhiều. Em học hành không đến nơi đến chốn, làm việc cũng tầm thường, rồi hoàn cảnh nhà em cũng kém hơn nhà anh Thạch nhiều...

- Nếu em cảm thấy mình chưa tương xứng về học vấn hay nghề nghiệp, em có thể học thêm để cảm thấy tự tin hơn. Còn hoàn cảnh gia đình thì... Có ai được chọn bố mẹ anh chị đâu em. Nhà em không giàu nhưng bố mẹ em yêu thương nhau, nuôi dạy con cái nên người, anh chị em hoà thuận, có gì mà không thể tự hào?

Nếu ai đó xem thường em vì nhà em không giàu bằng nhà họ thì chính họ mới là người không xứng đáng.

- Dạ, em cũng nghĩ như vậy. Nhưng hình như em với anh Thạch khó hợp.

- Nếu thực sự không cảm thấy hòa hợp thì em hãy thẳng thắn nói cho anh ấy biết... Còn nếu em có tình cảm, đừng để nó trôi đi.

- Dạ.

Lập chạy lòng vòng qua những con đường thành phố rộng thênh thang. Anh không lạ gì quán café đó, nó chỉ cách khu biểu diễn vài dãy phố. Nhưng anh cứ

vừa lái xe vừa kín đáo liếc gương chiếu hậu quan sát gương mặt Đan khi cô thì thầm trò chuyện với Thảo. So với cách đây hai tháng khi còn ở Núi Ba resort, Đan gây đi trông thấy. Mái tóc buộc vội và chiếc áo ướt đẫm mồ hôi khiến cô có một vẻ ngoài như một sinh viên nghèo đi làm vất vả hơn là một nhà thiết kế thời trang triển vọng. Hôm trước, nhìn thấy ảnh cô trong bài giới thiệu những nhà thiết kế dự cuộc thi thời trang toàn quốc, Lập còn không tin vào mắt mình.

Sau vụ đụng độ toé lửa đến mức tặng anh một cái bạt tai trời giáng ấy,

Đan trả phòng gọi xe về thành phố gần như ngay lập tức. Thậm chí cô cũng không thèm nhận số tiền lương nửa tháng thực tập của mình. Lập bản khoản nhưng rồi công việc mùa cao điểm dồn đến làm anh không có thời gian để thắc mắc nữa. Chỉ đến khi mở cuốn tạp chí, thấy bài, ảnh về Đan, anh mới sực nhớ để gọi Quỳnh Anh đến hỏi chuyện. Qua lời kể của chị, anh mới nhận ra sự hiểu lầm của mình ngớ ngẩn đến mức nào. Tại sao anh không nhận ra người Thạch thích là Thảo chứ không phải là Hoài Đan nhỉ? Thằng em chân chỉ hạt bột của anh có thể thích

nói chuyện phiếm hay tâm sự với Đan chứ bảo rằng nó có tình cảm trai gái với cô gái rõ cá tính như cô thì quả là khó tưởng tượng được.

Lập nở một nụ cười vô thức. Anh nghe rõ từng lời Thảo và Đan nói với nhau. Anh cảm thấy quý mến Thảo hơn vì sự bản khoăn vừa chân thật vừa rất... lương thiện của cô. Nếu Thạch không thể chinh phục trái tim Thảo và đem cô về làm em dâu anh, anh vẫn sẽ coi cô là một cô em nhỏ đáng yêu. Còn Đan... Anh tự hỏi cái gì làm cho cô có cái nhìn trầm tĩnh và sáng suốt như của một người từng

trái cuộc đời như vậy. Anh hiểu vì sao Thạch luôn nhắc về cô như một người bạn tâm tình lý tưởng. Những người sống với chuyên môn sách vở như Thạch hoặc non nớt với cuộc sống như Thảo luôn cần một người bạn như Đan.

Chiếc xe lẽ ra phải dừng ở quán café trong khu phố cũ cuối cùng lại đổ xuống ở đường Thanh Niên. Quán café Highlands nhấp nháy đèn như mời gọi. Đan ngập ngừng bước xuống. Đã hơn 10 giờ đêm. Nơi này lại quá xa nhà của cô...

Như không để ý đến vẻ băn khoăn của Đan, Lập điềm nhiên đi vào, chọn

một bàn ở vị trí thuận tiện nhìn ra hồ Tây và kéo ghế cho hai cô. Đan khẽ cảm ơn anh rồi quay sang hỏi Thảo:

- Em ở khách sạn nào?

- Dạ...

Thảo còn ngập ngừng thì Lập đã tiếp lời:

- Thảo ở nhà tôi... À, tất nhiên là nhà mẹ tôi chứ không phải nhà riêng của tôi đâu, đừng lo.

Đan mỉm cười, lắc lắc đầu. Mái tóc buộc vội lại lòa xòa làm cô phải cời tóc ra vuốt lại. Không để ý đến ánh mắt thoáng sững sờ của Lập, cô nhớ lại

những lời cô cảnh cáo anh về chuyện của Thảo. Lúc đó cô cứ như một con gà mái xù lông bảo vệ ổ trứng vậy. Nhưng nói gì thì nói, cô tin rằng mình đã hành động đúng. Cả cái tát tai kia dành cho Lập cũng thích đáng vô cùng!

Hai tháng không gặp, nhìn anh có vẻ bớt khắc nghiệt hơn trước. Dáng điệu thì vẫn vậy, lúc nào cũng có vẻ một ông chủ đang mưu toan đường đi nước bước trên thương trường dù cách ăn mặc có vẻ thoải mái tầm thường. Không giống với Thạch lúc nào cũng cố mặc quần âu, vest và thắt cà vạt để có vẻ chững chạc già

dẫn, Lập hay mặc quần jeans với áo phong Lacoste hoặc áo sômi không cà vạt. Hôm nay cũng vậy, chiếc áo sômi rộng kẻ ca rô xanh xám bỏ ngoài quần cùng chiếc đồng hồ thể thao to cộ ở cổ tay làm anh mang dáng dấp... thanh niên càn quấy.

Đan bật cười khi nhớ lại bộ dạng của mình. Với chiếc quần jeans rộng và chiếc áo thun không tay ôm vừa phải, trông cô thậm chí còn “quấy” hơn cả Lập. Xem ra trong ba người, Thảo trông tử tế nhất, ít ra thì cái áo sômi màu nhạt có thêu vài bông hoa li ti cũng khiến cô

có vẻ con nhà lành hơn ông anh bà chị.

Ba người rời quán khi đồng hồ chỉ 10 rưỡi đêm. Nhà Lập ngay gần nên anh đưa Thảo về nghỉ trước, mai cô sẽ phải trở lên Núi Ba thật sớm. Chỉ còn lại hai người trên xe, không nói. Đan nhìn mông lung ra ngoài. Đường phố đã thưa người và trời đang đổ mưa rào. Kính xe đã quay hết lên, tiếng mưa chỉ còn là những âm thanh mơ hồ rả rích. Lập lên tiếng phá tan sự im lặng:

- Tôi chưa biết nhà cô.

Đan như choàng tỉnh. Lập không bật đèn, chỉ có ánh đèn vàng hiu hắt phản

chiều một thứ ánh sáng đùng đục vì nước mưa, cô nhận ra mình đang khóc một cách vô cớ, trong bóng tối, nước mắt bò xuống cổ buồn buồn. Đưa tay quệt lên má, cô khẽ đọc địa chỉ rồi lại tiếp tục chìm trong cõi riêng của mình. Hai tháng qua cô đã làm việc không ngưng nghỉ, chỉ còn ba ngày nữa là mọi thứ chấm dứt. Dù kết quả ra sao thì cũng sẽ không còn cái gì cuốn cô vào cái vòng xoay bận rộn nữa. Cảm giác của cô cũng giống như một người chuẩn bị về hưu vậy. Đang vắt kiệt khả năng để cống hiến, rồi bỗng một hôm, tất cả chùng lại như một sợi dây ốm

yêu... Cô còn hơn những người về hưu là sợi dây của cô sẽ chỉ chùng tạm thời một thời gian. Rồi nó sẽ đủ sức căng lên để tiếp tục... Nhưng quả thật cái công việc bấp bênh này nhiều lúc làm cô mệt mỏi ghê gớm. Ba ngày nữa, liệu rồi tên tuổi của cô có được sáng thêm để đảm bảo cho một sự ổn định tương đối hay không. Ôi chao, hình như cô đã bị stress rồi!

Đang suy tưởng, cô chợt giật mình vì hộp khăn giấy chìa trước mặt mình. Lập vẫn nhìn chăm chú con đường trước mắt. Bàn tay phải của anh cầm chiếc hộp hững hờ. Làm sao mà anh biết cô khóc

nhỉ?

- Cầm lấy đi, để tôi còn lái xe!

Đan đỡ lấy hộp khăn giấy. Cô lau mặt rồi nhìn mặt anh qua gương chiếu hậu, khẽ nói:

- Cảm ơn anh.

Lập thận trọng đánh tay lái tránh một vũng nước sâu trên đường. Anh nhìn trả lại cô một lát rồi tiếp tục lái xe. Con đường dẫn về nhà cô vẫn dài tưởng như vô tận. Anh với tay bật nhạc, The Beatles.

The long and winding road that leads to your door...

The wild and windy night that the rain washed away

Đàn lằm nhảm hát và ngạc nhiên khi thấy Lập khe khẽ hòa theo, giọng anh ấm áp nhưng đượm vẻ xa vắng:

- Hồi đi học, tôi đã từng ôm đàn đi lang thang suốt đêm 8/12, hát không ngừng nghỉ.

- Tôi cũng vậy, cách đây chưa lâu lắm.

- Hồi đó tôi thuộc gần trăm bài của Beat, giờ thì quên mất nhiều rồi.

Nhạc chuyển qua bản Ob-la-di ob-la-da vui nhộn. Đàn ngồi thẳng dậy bắt

chước tiếng e he he trong bài hát khiến Lập bật cười, cô nói nhanh giữa những đoạn hát:

- Tôi có duyên với bài này. Và anh cười trông rất hay!

Một bài nữa, anh hát theo say sưa.

If I'm part of you

Open up your eyes, now

Tell me what you see...

Tự nhiên Đan đưa mắt nhìn anh, qua gương chiếu hậu, đôi mắt luôn lạnh lẽo của anh ánh lên một tia đăm đúi. Trong cô mơ hồ một cảm giác... cô chợt thấy rùng mình.

Đan thức dậy trong tiếng mưa. Cô mở cửa sổ. Mùi đất ẩm ngai ngái từ khoảnh vườn nhỏ theo làn gió xộc vào phòng. Bầu trời âm u sũng nước, những cành cây leo nhỏ trên đầu hồi tả tơi bết vào tường. Cô nghe loáng thoáng tiếng em trai nói về một cái ô tô bị cây đổ đè bẹp ở đầu ngõ, chợt thấy bất an. Đêm qua, Lập đưa cô về trong lúc mưa gió nhất. Anh quay xe đi ngay sau đó, thậm chí không thèm nghe câu nói xã giao nhắn anh đi đường cẩn thận của Đan. Liệu có phải là... xe của Lập không? Ồ, không

đâu, sao cô lại nghĩ thế nhỉ. Chắc là xe của ông chủ hiệu cầm đồ ở đầu ngõ thôi.

Đan bước xuống cầu thang, thoáng rùng mình vì nền nhà lạnh. Ba và em trai cô đang nấu ăn dưới bếp. Mùi thức ăn ấm áp xua đi cảm giác ử dột ẩm ướt của một ngày mưa. Ông Liêm ngẩng lên, hỏi:

- Sao con không ngủ thêm, dậy sớm làm gì?

- Con đói quá không ngủ được - Đan tiến đến chỗ Đức. Cô nhớ ra là buổi tối hôm qua mình không ăn gì. Về đến nhà thì khá khuya, cô không muốn lục đục làm ồn nên chỉ uống thêm hộp sữa. Nhắc

đôi đũa trong tay em, cô nói:

- Để chị làm nốt cho. Em pha trà cho ba đi.

- Hôm qua con ăn uống thế nào? Mưa thế này có đi làm không?

- Hôm qua con đi ăn cơm với bạn, lâu mới gặp nhau, mãi nói chuyện nên ăn hơi ít - Đan nói cho ông Liêm yên tâm - Hôm nay con phải qua chỗ cái Nga. Để lát nữa ngớt mưa con đi.

- Không ngớt mưa đâu chị ơi. Bão số 7 đấy.

Đan à lên một tiếng. Hóa ra thủ phạm của cơn mưa làm cô có những phút

xao lòng đêm qua là cơn bão số 7 mạnh trên cấp 12 giạt trên cấp 13 gì đó mà mọi người đã cảnh báo từ hôm trước. Đồ miến ra bát, cô dăm chiêu nghĩ ngợi. Bão lớn thế mà nửa đêm còn ở ngoài đường thì không an toàn chút nào. Rồi sáng nay Thảo lại còn phải trở lên Núi Ba sớm nữa chứ.

Ăn sáng xong, Đan trở lên phòng thay quần áo. Cô ngáp ngừng cầm cái điện thoại lên rồi lại đặt xuống. Có nên gọi cho Lập không nhỉ? Tối qua anh bảo cô lưu số điện thoại di động của mình, nói là để làm giao liên cho cô với Thảo.

Phải rồi, cô gọi hỏi thăm Thảo và sẽ lựa lời hỏi thăm anh luôn. Hy vọng đầu óc hay suy diễn của Lập sẽ không đến nỗi hiểu lầm cuộc gọi hỏi thăm thông thường của cô.

Có tiếng “a lô” ngay sau tiếng chuông đầu tiên. Cô ngập ngừng một chút rồi lên tiếng:

- Tôi là Hoài Đan. Thảo có ở đây không?

- Thảo đang ở dưới bếp với mẹ tôi. Mà tôi thì đang ở trên... giường.

- À, tôi chỉ muốn hỏi xem mưa bão thế này thì Thảo có về Ba Vì an toàn

không thôi.

- Thảo sẽ ở đây đến khi bão tan.

- Thế thì tôi yên tâm rồi. Xin lỗi vì phá giấc ngủ của anh.

- Ấy, tôi chỉ nói là tôi ở trên giường thôi, chứ tôi không nói là tôi đang ngủ.

- Ok, ok - Đan cau mặt. Cô không lường được là Lập sẽ giở cái giọng gây sự này ngay sau một buổi tối dễ chịu khi cô và anh ta cùng nghêu ngao hát nhạc Beat suốt quãng đường khá dài - Phiên anh nhắn giúp với Thảo là tôi gọi.

- Tất nhiên tôi sẽ nhắn. Còn gì nữa không?

- Không. Cảm ơn anh.

Đan bấm end call. Cô định hỏi thăm cả Lập nữa, dù sao thì đêm qua anh cũng đưa cô về tận nhà trong lúc mưa to gió lớn. Nhưng anh ta đang... ở trên giường và vẫn còn nói được với cô bằng cái giọng đấy thì có nghĩa là trận bão đêm qua chẳng làm gì được anh ta hết!

Mấy cô người mẫu đã chỉnh tề xếp hàng đôi chuẩn bị tiến ra sân khấu. “Phần trình diễn của nhà thiết kế Hoài Đan, công ty thời trang Ivy” đang đi đến hồi kết thúc. Ôn trời, dù có quỳnh quánh hồi

hộp một chút lúc đầu nhưng 20 phút trình diễn không hề có trục trặc gì. Giờ thì Đan chỉ việc sắm cho mình một bộ mặt cười tươi và một dáng đi thanh thơi ra chào khán giả. Vuốt lại tà áo dài và mái tóc được hấp dưỡng bóng mượt, cô bước ra sau đoàn người mẫu, giữa những tràng vỗ tay và chớp đèn máy ảnh, cô nhận hoa của Phương Thủy, người mẫu chính trong phần trình diễn, cúi chào khán giả khắp các phía của bao quanh sân khấu rồi xoay người đi vào. Những cộng sự ngay lập tức xúm vào thu dọn quần áo và một số phụ trang hỗ trợ. Người của Ivy vốn

rất thạo việc nên cô không phải vất vả nói nhiều. Giao lại việc cho họ, cô luôn ra phía trước, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh bà Giang để xem nốt phần trình diễn của những nhà tạo mẫu còn lại. Bà hơi nghiêng gương mặt phúc hậu và thân hình đầy đặn về phía cô, mỉm cười:

- Cháu làm tốt lắm. Người mẫu diễn rất có hồn.

Đan cũng mỉm cười. Dĩ nhiên cô phải hài lòng vì đội người mẫu không ngôi sao mà đích thân cô đã đi tuyển chọn. Họ toàn là những người ý thức công việc, luôn đến đúng giờ, tập nghiêm

túc và sẵn sàng ở lại muộn khi chưa đạt, tóm lại không thể chê vào đâu được. Đan gần như chắc chắn bộ sưu tập của mình sẽ đoạt một trong hai giải thưởng cao nhất. Cô nắm tay bà Giang nhẹ nhàng. Bàn tay bà lạnh và ướt mồ hôi. Bà còn run hơn cả thí sinh trực tiếp là cô nữa. Giọng bà thì ào ào húc:

- Nhìn mấy bộ dạ hội cháu dựng thích quá. Mấy sếp đang muốn đẩy mạnh mảng này cho dịp cuối năm.

- Hôm qua Emilio xem clip xong cũng nói với cháu như vậy, nhưng có vẻ Emilio thích loạt công sở hơn.

- Ủ, nghề của chàng mà, hẳn đang đề nghị nhập vải đề làm số lượng lớn rồi... Sao mà lâu trao giải thế không biết!

- Còn một phần nữa của Đố.

- Ồ năm nay Đố làm thường nhỉ, chẳng có ý gì mới. Thế là cháu chắc xuất giải Triển Vọng rồi.

- Cháu nghĩ là sẽ có giải cao hơn. Hôm thuyết trình cả chị Trâm và ông Việt Đình đều làm cập rập lắm.

- Kìa... chuẩn bị trao giải rồi. Cô cháu mình ngồi thẳng lên kéo báo chí họ lại kêu đã đi thi còn buồn chuyện.

- Vâng - Đan cười nhỏ, cô thích tình

tình trẻ trung phóng khoáng của bà Giang. Bà là người gốc Bạc Liêu, trong công việc cũng như trong cư xử thường ngày, bà đều có vẻ gì đó làm người ta hơi liên tưởng đến ông công tử nổi tiếng của quê hương bà. Công việc thiết kế ở một nơi như Ivy có lẽ phù hợp với bà hơn là vị thế chủ doanh nghiệp may mắn mun trước kia.

Đã đến phần trao giải. Người ta đang chuyền tay nhau những chiếc phong bì kết quả. Trên sân khấu, một chiếc bục được đem ra đặt cạnh chiếc micro trang trí cầu kỳ. Vị trưởng ban giám khảo đáng

kính đang trịnh trọng bước lên với một loạt những lời lẽ hoa mỹ chào mừng sự thành công của cuộc thi. Cả hội trường im phăng phắc. Dường như mọi người đang nín thở cầu mong cho ông già trên bục mau mau chấm dứt diễn văn nhàm chán.

Đan đưa mắt nhìn quanh và bắt gặp một à không, hai người quen ở hàng ghế chênh chéch phía bên trái. Minh Ánh diện bộ đầm màu hồng, của... Ivy. Bộ đầm ngắn trên đầu gối, lớp vải mềm đến nỗi không có gió mà vẫn bay nhè nhẹ, phần áo tạo dáng gợi cảm mà vẫn sang

trọng, đường xẻ sâu xuống ngực được
nhấn bằng một đoá hoa phù dung vải
voan. Cô người mẫu đắt giá ngồi tạo
dáng rất... chuyên nghiệp, khiến cho
những phần da thịt hở ra lại càng khiêu
khích. Cảnh Ánh là Lập. Hôm nay anh ta
mặc bộ vest đen cùng chiếc cà vạt màu
đồng sang trọng. Hình như anh ta đang
nhìn Đan. Khẽ gật đầu thay lời chào rồi
ngoảnh lên sân khấu, Đan chăm chú lắng
nghe. Mới đến phần trao giải khuyến
khích. Cô tin rằng giải của mình sẽ cao
hơn thế nữa, thậm chí cô có cảm giác
mình sẽ được giải cao nhất... Nhưng

không được như Đan mong đợi, trong số hai tác giả đoạt giải ba, người ta đọc rõ tên cô.

Đan đi vào siêu thị. Cô cần mua cái gì đó để qua thăm Thạch. Từ hôm biết tin anh bị tai nạn đến giờ là bốn ngày, anh đã từ viện về nhà nằm rồi mà cô vẫn chưa đến thăm được. Công việc chuẩn bị cho đêm trình diễn đã lấy đi của cô quá nhiều thời gian. Và những gì nó đem lại cho cô dường như chỉ là một nổi mệt mỏi. Cô vừa ở công ty Ivy về.

Bước vào phòng họp lớn, cô thấy đủ

mặt ban giám đốc và nhiều trưởng phòng.

Bà Giang vui vẻ nói:

- Chắc mọi người xem TV truyền trực tiếp biết hết rồi nhưng tôi vẫn thông báo lại. Trong cuộc thi thiết kế mẫu thời trang toàn quốc năm nay, Hoài Đan đã đoạt liền giải ba và giải nhà tạo mẫu trẻ triển vọng.

Mọi người vỗ tay. Một vài người đứng dậy bắt tay cô. Ông giám đốc nhìn cô nói một câu ngắn gọn nhưng khá... đau lòng:

- Cô Hoài Đan rất có triển vọng đoạt giải cao ở lần thi sau.

Đan cười cảm ơn tất cả. Không phải cô không thấy sự thất vọng của mọi người, nhất là của bà Giang. Tuy vẫn tỏ ra mừng rỡ hân hoan vì giải thưởng cô đem lại nhưng rõ ràng là bà hy vọng vào một kết quả tốt hơn vì chính bà là người đầu tiên ủng hộ cô trước ban giám đốc. Cô biết cảm giác đó như thế nào vì hiện giờ cô cũng đang rất thất vọng. Cô xứng đáng với vị trí đứng đầu. Hẳn là đã có những tác động nào đó đến ban giám khảo trong những phút cuối, Đan nghĩ như vậy. nhưng cô không cho phép mình bày tỏ điều gì với bà hay với mọi người

trong công ty.

Tối qua, khi lên nhận giải, khi trả lời phỏng vấn, cô luôn nói về Ivy, nhắc đến công ty và những người cộng sự. Có lẽ quảng bá cho Ivy hết sức là cách duy nhất cô có thể tranh thủ để bù lại những thất vọng mình đem đến. Nhìn khắp lượt mọi người, cô nói chậm rãi:

- Về giải thưởng, cháu chỉ xin phép được cầm bức tượng thôi, còn giấy chứng nhận giải và tiền thưởng xin giao cho ban giám đốc để thưởng cho những người đã vất vả với cuộc thi.

Mọi người gật đầu về hài lòng. Số

tiền 25 triệu đồng của cả hai giải thưởng cô đoạt được tính ra chỉ đủ chi phí cho phần nguyên phụ liệu và tiền đi resort dưỡng của Đan, nhưng theo thoả thuận ban đầu những mẫu dự thi sẽ do Ivy giữ bản quyền và khai thác. Thật may là hầu hết những gì Đan vẽ đều có tính ứng dụng cao và công ty có thể thu lợi nhờ đầu tư sản xuất theo những mẫu đó. Điều này làm Đan không quá áy náy. Khi trở lại phòng thiết kế, Đan mỉm cười với Bà Giang:

- Thời gian qua nhanh quá. Mới hôm nào cháu còn đến đây hùng biện trước

mặt mọi người...

- Cô rất thích cách làm việc của cháu - Bà cũng mỉm cười - Cô thấy lại hình ảnh của mình hồi trẻ.

- Lẽ ra cháu có thể cố gắng hơn nữa.

- Cháu đã làm rất khá rồi. Nếu là cô của mười năm trước, cô cũng chỉ làm được bằng nửa cháu.

Nhìn vẻ chân tình của người phụ nữ Bạc Liêu, Đan định nói về những băn khoăn của mình nhưng rồi cô lại thôi. Hợp đồng của cô chỉ kéo dài đến hết cuộc thi, cô không phải là người của công ty này. Cô không thực sự gắn bó

với Ivy, chính vì vậy, đây không thể và cũng không nên là nơi cô giải tỏa bức xúc. Nói ra việc này cũng chẳng tác dụng gì, cô không bắt công ty họ phải đấu tranh công bằng cho mình được. Giọng cô chùng xuống:

- Nếu được làm lại, cháu nhất định sẽ làm tốt hơn... Nhưng bây giờ thì cháu phải làm thủ tục kết thúc hợp đồng.

- Cháu nhất định không gia hạn hợp đồng sao? Cô đang định bàn với cháu về việc này. Ban giám đốc rất muốn cháu tham gia thiết kế loạt sản phẩm cho đối tượng khách hàng trẻ.

- Cháu còn việc ở Molly mà cô.

- Ivy đang rất cần người như cháu.

Vậy mà cháu lại... - Bà Giang xịu mặt - Công việc ở nhà may đó cháu giao cho người khác cũng được chứ sao.

- Cháu cũng đang có ý định đi học một khoá nâng cao ở nước ngoài nữa.

-Ồ vậy à? Cô nghĩ Emilio có thể giới thiệu cháu với học viện thời trang Milano. Sau đó cháu trở về đây làm việc luôn. Cháu thấy có được không?

Đan nhìn vẻ hào hứng của bà Giang. Bà quả là người biết tạo những ràng buộc bằng những ưu đãi dễ chịu. Nhưng

một người như cô có xứng đáng với những ràng buộc vậy không? Cô đã nhận điều kiện làm việc tốt nhất của công ty và chỉ đạt kết quả dưới sự mong đợi. Cô không thể nhận thêm ưu đãi nào khác! Khẽ lắc đầu, cô nói dăm chiêu:

- Tạm thời cháu mới chỉ có ý định như vậy thôi. Chưa có kế hoạch gì cụ thể cả.

Một chiếc xe đẩy phía sau đâm sầm vào hông làm cho Đan sực tỉnh. Mỉm cười trước những lời xin lỗi của bà mẹ trẻ vì chú nhóc nghịch ngợm đẩy xe lung tung, cô bước tới kệ bàn hoa quả nhập

khẩu, chọn một khay táo đỏ thắm và một hộp nho tím to mọng.

Thạch đón cô bằng cái chân bó bột và gương mặt đen sạm. Anh nở một nụ cười nhẹ nhõm khi nghe giọng Đan trêu trọc:

- Anh trông như xác ướp Ai Cập ấy!

Cô ngồi xuống bên giường anh, tự nhiên sắp xếp lại mấy chiếc cốc trên đầu tủ rồi để gói hoa quả vào. Thạch với tay lấy khay táo, bóc lớp giấy bóng lấy ngay ra một quả gặm ngon lành. Đan cắn nhả:

- Anh đợi rửa đã chứ!

Nhưng cô không ngăn anh lại mà chỉ

mỉm cười. Thạch vừa nhồm nhoàm nhai táo vừa hỏi:

- Đây là quà thăm nuôi người ốm hay khao đoạt giải, Đan?

- Hơ, anh không thấy em mua hai thứ sao?

- Anh có thấy đây chứ, nhưng không biết cái nào để thăm nuôi cái nào để khao.

- Anh thích đồng nào mua mắt đồng nào mua tương? Đùa thế chứ toàn là quà thăm nuôi thôi. Mỗi giải ba, nói chuyện khao ngưng chết!

- Giải ba cũng là giải chứ. Dễ gì mà

vào tận vòng trong rồi đoạt giải được.

- Nói ra thì anh bảo không biết mình là ai, chứ em nghĩ phải được giải cao hơn mới đúng

Thạch lật gói cầm mấy bản vẽ phác thảo lên ngắm nghía rồi lại chìa ra:

- Ai bảo Đan không đem thiết kế đồng phục cho Núi Ba đi thi luôn. Mẫu đẹp thế này đem đi, cầm chắc đoạt giải nhất.

- Mẫu kia cũng đẹp vậy.

- Anh thấy mẫu này đẹp hơn. Vẽ trên giấy nhìn đã mê rồi. Bây giờ mà có một bộ thật trước mắt thì còn mê nữa.

- Ô, anh vẫn chưa cho may sao?

Mấy tháng rồi còn gì?

- Thì anh bận suốt ở công trường, có lúc nào gặp được anh Lập mà nói. May mà bị đâm xe nên mới có thời gian nghỉ ngơi nghiên cứu thời trang đây.

Đan nhìn anh. So với hồi ở Núi Ba, Thạch đen và gầy đi. Việc khảo sát và trông coi thi công giữa mùa hè ở vùng gió Lào đầy quả là một kiểu khổ sai. Cô buột miệng:

- Anh Lập giao việc cho anh mà cứ như cho đi đày ấy nhỉ. Giữa mùa hè đi miền Trung thì khác gì đi Hoả Diệm

Sơn!

- Ấy nói thế! Khô vậy đã ăn thua gì. Vùng đây ven biển, nóng quá chỉ việc ào xuống một cái hết. Bọn bạn anh còn có công trình ở trên vùng núi đá Hà Giang, cỏ cũng không có đủ nước mà mọc, muốn có nước mỡ lợn luộc gà làm liên hoan thì phải nhịn tắm mấy hôm đây.

- Thật à?

- Thật. Anh lên đây chơi, chúng tôi bắt uống rượu vì hết nước pha trà.

Đan cười vì vẻ mặt tếu táo của Thạch. Cô chỉ vào mấy mẫu vẽ:

- Thế mấy hôm nay anh đã nói với

anh Lập chưa? Nếu chưa nói thì để em về in cho bản khác. Anh để bản này nhàu hết rồi.

- Ừm... tại anh kẹp chung với mấy tờ báo, mấy ông thợ không biết đem ra lót ngồi chơi bài nên mới...

- Ôi trời để em về in lại. Chứ thế này mà đưa...

- Đưa thế thì làm sao nào?

Giọng của Lập, anh ta có vẻ bông đùa. Đan ngược nhìn lên. Bây giờ cô mới nhận ra Lập rất cao lớn, nhất là khi đóng bộ complet như lúc này. Anh mở cúc áo khoác và nói cà vạt rồi ngồi

phịch xuống giường làm Thạch nhăn mặt. Thấy thế, Lập vỗ bồm bộp lên cái chân băng bột của em trai như vỗ trống cơm làm Thạch kêu oai oái. Đan khẽ cười trước cảnh hai anh em đùa giỡn. Lập nhắc lại câu hỏi và cô nhẹ nhàng trả lời:

- Không sao. Chỉ là để hình dung ý tưởng cho rõ thôi.

- Thế này cũng tạm rõ rồi. Nào cô nói xem nên dùng vải gì cho mấy cái này?

- Quần và váy thì nên dùng kaki. Kaki thô thì thoáng, dễ chịu khi mặc nhưng sẽ dễ nhàu, nên dùng loại co giãn

một chút. Còn áo thì còn tùy. .

- Tùy cái gì? Cô cứ nói thử xem.

- Thật ra thì vải gì may áo cũng được. Chỉ cần mua một loại thổ cẩm Mai Châu làm nẹp, viền đồng bộ thôi.

- Bỏ qua cái nẹp viền. Chất vải áo chính theo ý cô nên thế nào?

- Áo của nhân viên nam nên dùng đũi, vì kiểu áo như thế này... - Đan lấy mẫu chỉ cho Lập, cô vẫn ngồi trên chiếc ghế xếp cạnh giường còn anh đang tì một tay vào lưng ghế, vạt áo vest chạm vào vai và cánh tay cô - Kiểu này không có dựng đứng áo được nên dùng vải mềm

quá thì sẽ tạo cảm giác ẻo lả. Đũi là loại thoáng mát và cứng vừa phải. Nhưng độ bền không cao lắm, kể cả với loại đũi công nghiệp.

- Còn của nữ?

- Áo nữ thì đơn giản, Dùng loại vải phin thô, lụa hay lanh đều được.

- Anh thấy Đan có vẻ thích chất liệu tự nhiên - Thạch lên tiếng góp chuyện - Sao không dùng loại vải gì dễ giặt ủi một chút?

- Hơ, anh đúng là không phải mặc đồng phục bao giờ! Đồng phục hiện tại của Núi Ba vừa không hợp số đo vừa

không hợp công việc mà chất vải lại nóng. Nói thật là Đan mặc có mấy ngày đã khó chịu gần chết!

- Cô nó rõ xem nào! - Lập cau mày, anh ngồi trở lại giường.

- Đồng phục ở Núi Ba bây giờ mùa đông cũng như mùa hè, tất cả đều là áo dạng vest. Mùa hè tay lỡ còn mùa đông thì tay dài hẳn. Áo mùa đông em chưa dám nói chứ áo mùa hè thì... xin lỗi hai anh, thà mặc áo hai dây làm đồng phục còn hơn!

Ngưng lại một chút như thăm dò người đối diện, thấy cả Lập và Thạch

đều chăm chú nhìn mình, Đan nói tiếp:

- Áo quá bó, chất vải quá cứng mà lại thiết kế theo kiểu không cài cúc không được, làm việc cử động rất mất tự nhiên. Tay không dài không ngắn, xắn lên cũng khó, chỉ muốn xẻ một đường cho nó tung ra để mỗi khi cử động nó không cọ vào khoeo, khuỷu tay. Người nào da nhạy cảm còn dễ bị dị ứng mẩn ngứa hay phỏng rộp những chỗ da cọ vào vải liên tục. Đan làm việc trong bar có quạt hơi nước mà còn thấy nóng bức nữa là những người làm ngoài trời. . .

- Được rồi! Chùng đây là đủ biết tài

phân tích của cô rồi. Giờ thì cô đề xuất phương án khắc phục đi. Tạm thời trong lúc chưa may được đồng phục mới thì nhân viên của tôi vẫn mặc đồng phục cũ.

- À, tôi đã nói rồi đấy. Cái tay áo có thể đem xẻ ra.

- Sao không cắt ngắn hẳn đi? -
Thạch chen vào.

- Làm thế thì mất dáng áo, anh ạ.
Trông cái áo sẽ cụt cụt, không đẹp.

- Cô chê mẫu cũ không tiếc lời, mẫu mới của cô thì khắc phục được hết những nhược điểm ấy à? - Lập nhếch mép.

- Được! - Đan nhìn thẳng vào mắt

anh một cách quả quyết.

Lập nhìn trả vào đôi mắt mờ mờ quầng thâm ấy. Anh thích thú vì thấy vẻ long lanh như thạch thức trong đó. Gương mặt Đan dường như bao phủ một nét mệt mỏi dù cô đã cố trang điểm khéo để che bớt. Sau làn son màu hồng cam của đôi môi mím chặt kia là màu gì nhỉ? Lập vội vã liếc xuống đồng hồ:

- Đến giờ tôi phải đi rồi. Cô cứ nói tiếp với Thạch. Rồi tôi sẽ hỏi lại sau... . Khi nào Thạch đỡ thì lo vụ này cho anh nhé. Làm đồng phục cho toàn bộ mấy chỗ luôn.

Anh không chào ai, lầm lì ra khỏi phòng.

Thạch quay lại nhìn Đan, giọng hơi ái ngại:

- Tính anh Lập từ xưa vẫn thế. Đan đừng giận nhé.

- Không sao đâu anh.

- Thật là không sao không? Nhìn mặt Đan buồn thế nào ấy.

- Thì em cũng đang buồn một chút.

- Không phải vì anh Lập chứ?.

- Không, không phải - Đan lắc đầu - Buồn vì mấy chuyện linh tinh thôi anh.

- Nói anh nghe được không?

- Cũng chẳng có gì... Vẫn chuyện ở

Molly.

- Việc Đan kết vốn đó hả?

- Dạ. Vừa rồi làm hợp đồng với bên Ivy không thành công như mong muốn. Em định rút vốn ra lấy tiền làm riêng hoặc đi du học ngắn hạn. Nhưng mà tình hình này chắc không được.

- Sao vậy? Hai người kia gặp chuyện gì à?

- Không... không có chuyện gì. Là việc mừng. Họ chuẩn bị cưới.

-Ồ, kiểu tình yêu như sáp nhập trong kinh doanh đó hả?

- Thật ra thì hai người đây sống với nhau từ hồi sinh viên. Phải tổ chức đám cưới vì... lỡ kế hoạch.

- À... Thạch gật đầu vẻ thông hiểu.

- Chính vì việc cưới hỏi và đưa nhỏ này mà em không thể rút khỏi Molly được. Hai người họ từ lâu rồi không còn thiết kế gì nữa. Họ may đo bình thường và nhận hợp đồng gia công. Chỉ còn em thiết kế và nhận làm theo đặt hàng độc quyền.

- Vậy thì Đan càng phải rút vốn làm riêng chứ! Chung với họ làm sao mà sống phẳng được.

- Mặc mớ là em vẫn dùng tên Molly để liên hệ với khách hàng và khi có hợp đồng kiểu như thiết kế cho một ngôi sao nào, vẫn dùng thợ của Molly. Quần áo đó vẫn gắn mác Molly. Việc chia lợi nhuận những hợp đồng kiểu này không đến nỗi. Mỗi tháng ít nhất em cũng có một hoặc hai hợp đồng kiểu này, có hợp đồng lên đến chục triệu.

- Nếu Đan rút đi thì họ cũng chỉ mất mỗi khoản chia lợi nhuận đấy thôi mà. Tuy vài triệu một tháng cũng không nhỏ nhưng làm gì đến nỗi phải giữ bằng được.

- Không anh ạ, bây giờ Molly vẫn được nhắc đến vì đã may ào dài cho diễn viên này, trang phục biểu diễn cho ca sĩ kia nên mới có nhiều khách hàng bình thường nghe tiếng ham đến may, sẵn sàng chịu giá cao. Nếu em rút vốn, Molly sẽ không nhận hợp đồng độc quyền nữa. Họ sẽ mất tiếng, và sau đó tất nhiên khách thường cũng mất. Vì giá may ở Molly cao hơn mặt bằng chung khá nhiều...

- À vậy thì khó rồi!

- Đó là chưa kể nếu em không đi du học mà mở tiệm mới, sẽ có một số thợ giỏi ở Molly đi theo.

- Nếu thế thì càng tệ.

- Vì vậy nên em mới không nỡ. Nếu em đi là họ sẽ lao đao. Tiền cưới đã tốn kém rồi, mà nuôi trẻ con thì vất vả lắm...

- Anh nói cái này hơi hồ đồ nhưng Đan có thấy là mình đang bị lợi dụng không? Lúc không lợi dụng được nữa thì họ lại dùng mọi cách kêu gọi lòng thương của Đan. Không chừng cưới và có con cũng là một cách đấy.

- Em không nghĩ là họ cố tình. Ba người chơi với nhau cũng lâu rồi. Làm ăn chung cũng ổn. Ngoài việc bất đồng quan điểm ra, em thấy không có vấn đề

gì.

- Ủ, có thể là anh chưa gặp nên suy luận không đúng.

- Thôi em phải về đây, ở đây phiền anh từ nãy đến giờ.

- Đan ở lại ăn cơm đã.

- Dạ thôi. Hôm nay em cần qua mấy chỗ nữa.

- Vậy à? vậy anh không giữ nữa. Anh còn phải ở nhà lâu, thỉnh thoảng Đan rồi thì qua nói chuyện với anh cho vui. Có chuyện gì cũng có người nghe và tìm cách gỡ cùng.

- Em cũng sẽ rồi rãi lâu. Sẽ qua làm

phiền anh thường xuyên. Còn nhiều chuyện muốn tra khảo anh lắm... Anh nghỉ lấy sức đi nhé.

Thạch định chống nạng ra cửa tiền nhưng Đan ngăn lại. Cô khép cửa phòng cho anh rồi theo bà giúp việc đi ra hiên. Trời đã tối hẳn, một mảnh trăng lưỡi liềm treo lơ lửng phía trên ngọn cau, mùi hoa cau thơm mộc mạc. Nơi ở của gia đình Thạch rất rộng. Khu vườn um tùm bao quanh ngôi nhà ba tầng xây giả kiểu biệt thự Pháp cổ. Từ chỗ đỗ xe vào đến nhà phải mất một đoạn nữa. Nhà rộng như vậy nhưng vắng vẻ đến hiu quạnh.

Chắc hẳn khi hai anh em Thạch đi làm ở tỉnh xa hết, mẹ anh sẽ cảm thấy trống vắng vô cùng

Dắt chiếc bianco ra khỏi cổng rồi mới nổ máy đi, Đan hướng về phía trung tâm thành phố. Cô hẹn vợ chồng Nga ăn tối. Dù sao cô cũng làm chung với họ mấy năm nay, đám cưới và đưa trẻ sắp ra đời tuy đem đến cho cô chút trở ngại công việc nhưng vẫn là chuyện đáng chúc mừng. Cô phải tìm cái gì đó tặng cho họ mới được.

Rẽ vào một hiệu sách lớn, Đan thong thả dạo bước giữa dãy nhà kê la

liệt sách. Còn hơn nửa tiếng nữa mới tới giờ hẹn, cô có thể thư giãn một chút. Lật giở mấy cuốn tạp chí thời trang mới nhập khẩu, cô nhăn mặt khi nhìn thấy tấm giấy phản quang ghi giá tiền bằng USD. Nếu là cách đây vài tháng, có lẽ cô cũng không ngần ngại mang chúng ra quầy tính tiền, nhưng hôm nay thì... Tạm thời kẹt vốn ở Molly, hợp đồng với Ivy coi như chỉ mang ý nghĩa tinh thần, chưa tìm ra hướng đi mới, cô sẽ phải cầm chừng mỗi tháng một hợp đồng thiết kế gì đó cho giới biểu diễn và chi tiêu dè dặt hơn.

Tiệc rẻ bỏ mấy cuốn tạp chí Vogue xuống, tới chỗ bày bán sách gia đình, cô loay hoay lựa chọn mấy cuốn Chăm sóc sức khỏe khi mang thai, Những điều cần biết khi sinh con, một năm đầu đời bé... Quá nhiều tên sách na ná nhau, cuốn ào cũng in đẹp, có cuốn khổ lớn in màu, có cuốn nhỏ xinh như sổ tay, Đan phân vân rồi quyết định hỏi nhân viên nhà sách. Ngẩng lên nhìn quanh tìm bóng áo xanh của nhân viên nhà sách, cô giật mình vì thấy Lập đang đứng sừng sững ở kê đối diện và nhìn cô chăm chú. Thấy cô nhận ra mình, anh ta mỉm cười và gật đầu kiểu

cách. Đan chưa kịp chào lại thì Lập đã đi thẳng sau khi ném cho cô cái nhìn không biết nên gọi là gì. Mãi đến khi sực tĩnh, nhìn xuống chồng sách trên tay, Đan mới thoáng đỏ mặt và chột hiệu tại sao anh ta nhìn cô bằng ánh mắt đấy. Mà thôi, mặc kệ cái thói suy diễn của anh ta, cô chọn lấy hai cuốn đẹp nhất đem ra.

Vì phải chờ nhân viên gói quà tìm giấy khổ lớn vừa cuốn sách, Đan đến nhà hàng muộn. Nhà hàng khá đông, điện thoại lại hết pin không thể gọi hay nhắn được, cô nheo mắt ngó nghiêng tìm xem hai người kia ở chỗ nào nhưng vẫn chưa

thấy. Cầm gói quà to, cô đi dọc theo dãy hành lang dẫn ra sân sau. Nhà hàng này quả là biết tận dụng địa điểm, những đoạn hành lang hẹp cũng biến thành chỗ kê bàn ăn như thường. Chưa đi hết khoảng hành lang, Đan đã nghe thấy giọng Nga âm ức:

- Anh chờ thêm một chút không được à? Mới có mười phút.

- Có khi nào nó không thêm đến không?

- Vớ vẩn! Chính nó hẹn mình cơ mà.

- Nhưng dễ nó xù vì tiếc của lắm, cái con dở hơi ấy...

- Ăn nói cẩn thận tí đi!

- Ôi dào, nó không đến đâu. Em biết

tính nó rồi, đúng giờ bỏ cha ra.

- Không đến thì nó phải gọi điện

chứ.

- Chắc máu quá quên hết sự đời rồi.

Hôm nọ đi với một thằng xé hộp xin đến

nửa đêm mới về.

- Sao anh biết?

- Thì chính mắt anh thấy chứ đâu. Đi

trả nợ ông Tuất ở đầu ngõ nhà nó, mưa

lớn quá mới đứng lại trú, thấy chị chẳng

ăn mặc xóc xếch chui ra khỏi xe BMW.

- Chà ghê gớm đây nhé! Vừa mới bị

thằng cha Vinh đá đẹp không lâu đã vớt được con cá to rồi. BMW cơ à... chà... chà...

- Ủ, thế mà còn tiếc của mình mấy nghìn đô bản.

- Cũng may anh còn nhanh trí... không thì chết dờ. Nhưng mà em lo lo...

- Cái gì?

- Con này trông thế chứ tinh lắm, nó nhìn ra cái kia thì...

- Suyt, im nào nhỡ có ai nghe thấy.

- Anh vừa bảo nó không đến cơ mà.

- Cần thận vẫn hơn. Đến khi nào trót lọt vẫn hay.

Đan lúi dàu. Cô tựa vào một chiếc cột, cảm giác thật khó chịu. Nỗi băn khoăn tưởng như vớ vẩn và lời suy đoán mơ hồ của Thạch mà cô cố gạt đi hoá ra lại không sai tí nào! Bấm tay vào cuốn sách làm lớp giấy gói rách lỗ chỗ, Đan lặng lẽ đi về phía cửa.

Lập gọi thêm một Black Russian rồi lại chăm chú đọc sách. Lâu rồi anh mới lại có những phút hoàn toàn riêng tư giữa một nơi công cộng thế này. Đây quả thật là quán coffee lý tưởng. Không ai nhận ra anh và vồn vã hỏi han, cũng không ai

nhìn như định giá rồi tiền lại đong đưa cài danh thiếp vào kẽ tay, mọi người ở đây như đắm chìm trong những cuốn sách. Anh say sưa theo dõi *Cuộc phiêu lưu của Tom Sawyer*, thỉnh thoảng lại cười một mình vì những trò trẻ con tinh quái. Hết truyện, anh gấp sách lại, nhìn đồng hồ. Mới hơn 9 giờ một chút, hình như trong quán coffee- thư viện mới mở này thời gian trôi khá nhàn hạ

Giá sách thiếu nhi ở phòng ngoài, có lẽ anh nên đọc thêm một cuốn truyện cổ tích gì đó để cảm thấy cuộc sống thi vị hơn, Lập đứng dậy. Chưa kịp nhìn đến

giá sách, anh đã phải chú ý đến một dáng người ngồi ở góc phòng. Lần này là lần thứ ba anh chạm mặt cô ta, chỉ trong ngày hôm nay. Vẫn chiếc áo sơ mi tay lỡ trắng ngà hơi ôm người và chiếc váy suông ngắn màu cát có thắt lưng nhỏ màu nâu sẫm, vẫn gương mặt trang điểm nhưng không giấu nổi vẻ mệt mỏi ấy. Cô ta đang đọc cuốn sách dành cho phụ nữ mang thai và uống một ly gì đó giống như là ly Black Russian của anh.

- Này cô, Thăng Nga Nhỏ không tốt cho thai phụ đâu.

- Đây là Jack Daniel “sec”. không

phải Black Russian - Mái đầu óng mượt vẫn chăm chú xuống những trang sách giấy bóng láng in màu sắc sỡ.

- Ồ, nói chung là mấy thư này không tốt cho phụ nữ có thai.

- Và trẻ em dưới 12 tuổi - Đan ngẩng lên uốn lưỡi nói như trong quảng cáo và nhìn anh bằng đôi mắt giễu cợt - Chỉ có trẻ em dưới 12 tuổi mới thích Tom Sawyer thôi.

- À tôi đang bị đau răng. Muốn đọc để có cảm giác khi sắp sửa một thanh củi cháy dí vào mặt và sau đó thấy cái răng ròi ra. Xong đoạn đấy, tôi chả nhớ răng

mình bị sưng bên nào nữa. Người ta bảo
văn học xoa dịu nỗi đau của nhân loại
cũng có lý của nó.

Đan không cười, chẳng phản ứng gì
khi anh ngồi xuống bên cạnh. Tay anh
chạm vào mép váy cô, cô cũng không
buồn nhích ra. Cô uống một ngụm hết
sạch rượu và xoay cái ly không trong tay:

- Cần phải tìm được chỉ tơ và cột
giường. Và cả bà dì Polly nữa.

Đặt ly lên bàn cộp một tiếng khô
khan, cô tiếp tục giở những trang sách
dạy nuôi trẻ sơ sinh. Lập nhìn vào cổ tay
của cô, nơi một chiếc vòng bạc nhỏ như

sợi chỉ vắt ngang qua. Anh chộp lấy
cườm tay mảnh dẻ ấy đưa lên gần mặt để
nhìn chiếc vòng cho rõ:

- Sợi dây này có vẻ hơi ngắn để
buộc được vào răng tôi - Anh lật cổ tay
cô lên, chiếc vòng bạc có 1 cái mặt nhỏ
hình 2 con cá cắn đuôi nhau - Cung Song
Ngư à? Có năng lực, có óc sáng tạo.
Theo tử vi Tây thì em sẽ hòa hợp tuyệt
đôi với một người nhạy cảm và thành
thạo... như tôi, ở trên... . tất nhiên là ở
một nơi kín đáo và riêng tư hơn cái
Salon này.

- Ồ, nói cung là mấy thứ này không

tốt cho phụ nữ có thai.

Như không thể để những lời mơn trớn ấy vào tai, Đan gấp sách đứng lên. Nếu là một bữa khác có lẽ cô đã giận sôi lên mà giáng cho anh ta vài cái tát như đã từng làm, nhưng hôm nay thì cô kệ xác! Rút tờ 100 nghìn cuối cùng trong ví ra trả tiền rượu, cô bước ra ngoài trước khi cô thu ngân kịp xếp tiền thừa trả lại. Lập dần tiền xuống quầy rồi cũng chạy theo Đan. Tối nay cô có vẻ gì đó thật không bình thường.

Đan chạy xe lòng vòng qua những con đường thành phố, cô chỉ sức tỉnh khi

một chiếc xe tải rú còi hơi sát sát bên cạnh. Hình như đã qua 11h đêm rồi nên xe tải mới được vào nội thành. Cô chờ mấy chiếc xe đầy bụi vượt hết rồi mới chầm chậm quay xe máy, nhà cô ở tận đầu bên kia thành phố. Ở ngay phía sau, Lập dừng xe nhìn như hút vào chiếc áo màu ngà của cô. Hôm nay anh đi chiếc Spacy của mẹ, vì thế nên khi cô luôn lách vào những phố hẹp hay rẽ ngang bất ngờ vào một ngõ nhỏ nào đó, anh vẫn theo sát.

Hình như cô đã thấy anh. Cô tấp xe vào gần xe anh, nét mặt dường như càng

lúc càng mệt mỏi:

- Anh có điện thoại ở đây không, cho tôi mượn một chút.

Rút chiếc O₂ mini, cầm bút chỉ, Lập nhìn cô như chờ nghe số điện thoại. Đan mỉm cười héo hắt:

- Tôi biết dùng mà.

Nhẹ nhàng nhắc cái máy từ tay anh, không lấy bút, cô bấm lên màn hình cảm ứng bằng móng tay.

- A lô, Nga à?... ừ, tao xin lỗi vì kẹt ở bên Bắc Ninh không về được...ừ, tao đi chùa Dâu làm clip cho bộ áo dài kiểu cổ... Định mời vợ chồng mày qua chỗ ấy

ăn cơm, vừa bàn chuyện vừa chúc mừng luôn mà đến bây giờ mới xong việc...

Lập nhìn Đan với vẻ thờ ơ cố ý. Trong nét mặt cô khi nói về sự bận rộn thật thản nhiên, cứ như không hề có một buổi tối nhàn rỗi dạo hiệu sách và ngồi cafe thư viện vậy. Giọng cô đều đều:

- Thôi, để tao nói luôn qua điện thoại cũng được. Hai đứa mày cứ làm đám cưới nhưng lo liệu thu xếp cho tao. Tao sẽ chỉ lấy bằng số đã góp hồi trước thôi... Máy khoản anh Thịnh nợ tao cho khoản áo dài nhưng đầu năm nay coi như tao tặng vợ chồng mày làm quà mừng...

Bên kia nói gì đó làm Đan cau mày, cô nhếch môi cười nhạt:

- Ừ, tao biết là làm khó bọn mày, nhưng mà học viện bên kia chấp nhận đơn của tao rồi, tao cần tiền làm thủ tục kéo không kịp...ừ, tháng 9 này nhập học... Vậy nhé, tuần sau thu xếp chuyển tiền vào cho tao... Tiền Việt à? Thôi thế cũng được... Thôi, tính 80 triệu cho tròn... . ừ, được, sang mừng 9 tao qua...
Ok, bye.

Đan tắt máy. Cô đưa trả Lập, cảm ơn rồi nổ máy định đi. Anh vội giữ lấy cánh tay cô. Đan nhìn gương mặt kín

bụng của anh, khó hiểu. Giọng anh nghe nhẹ nhàng hơn bao giờ hết:

- Bố đứa bé là ai?

Đan hiểu ý tứ trong câu hỏi đó của anh nhưng cô không tìm lời đính chính. Sau cuộc nói chuyện với Nga, cô thực sự không muốn làm gì hơn là chạy thẳng về nhà ngủ một giấc.

Đan dắt xe ra khỏi cổng. Xóc cái ba lô to trên vai, cô còn lúi húi với cái đồng khóa to khóa nhỏ thì đã thấy giọng châm chọc của Lập ở phía sau:

- Nhà em nhiều xe ra phết nhỉ.

Đan ngoảnh lại nhìn anh, nói tỉnh bơ:

- Sáu cái. Ba cái chạy bằng xăng, ba cái chạy bằng cơ.

Lập cũng tỉnh bơ. Anh giữ chiếc khóa trong tay cô lại:

- Mở cửa để tôi dắt xe vào.

- Cái gì?

- Em nghe hiểu kém nhỉ. Tôi nói em mở cửa để tôi dắt xe này vào. Đi xe tôi là được rồi.

- Đi đâu?

- Có cần phải hỏi ngớ ngẩn thế không? Đi lấy 80 triệu của em.

- À à - Đan chống tay lên hông -

Anh cũng có trí nhớ tốt đấy.

- Tốt! Tôi còn may túi ba gang cho em mang đi đựng tiền cơ, nhưng em có túi ba ... lô rồi thì thôi. Mở cửa mau lên!

- Này anh, đây không phải là giang sơn núi Ba của anh đâu nhé.

- Tôi biết. Resort của tôi không có nhiều khóa như thế nào. Nhà em có cái khóa nào chạy bằng còm biết sữa biết cần không.

Đến đây thì Đan phì cười, cô lắc lắc đầu. Mở rộng cổng để Lập cho chiếc xe Wave trở vào trong sân, cô tỏ vẻ chịu

thua cái cách làm chủ tình thế ở mọi nơi của anh. Xét cho cùng, việc đi nhận số tiền khá lớn vào đúng hôm em trai cô thi đại học không đi hộ tổng được cũng khá mạo hiểm. Và cô sẽ yên tâm hơn với bộ dạng thanh niên càn quấy này của Lập.

Cả tuần nay cô thường đến nhà anh vào các buổi chiều để... chơi với em anh. Cái chân gãy phải ít nhất một tháng nữa mới tháo bột, đi lại khó khăn lại thêm công việc ở miền Trung đã có người thay thế, Thạch đâm ra rỗi rãi quá mức cần thiết. Mẹ anh đã về hưu nhưng vẫn dạy hợp đồng cho một trường dân

lập gần nhà. Những hôm bà có tiết dạy, Đan thường đem sách báo hoặc đĩa phim đĩa nhạc đến chơi với Thạch cho anh đỡ buồn. Lập thường có mặt ở nhà khi cô chuẩn bị ra về. Cũng có hôm anh về sớm và vào phòng Thạch ngồi xem phim cùng. Những lúc có mặt em trai hay mẹ anh ở đó, Lập tỏ ra khá dễ chịu với cô. Không châm chọc, không đùa cợt, anh trầm lặng, đung mực như một ông anh lớn tuổi khó tính nhưng không chấp nhặt.

Rảo bước ra đầu ngõ nơi chiếc BMW đen đỏ choán một mé đường, cô nhận ra một vài ánh mắt tò mò của những

người hàng xóm rồi việc. Với điệu bộ
nhơn nhơn đi sát bên cô như thế này của
Lập, không biết rồi ra họ sẽ đôn đại gì
đây! Không đếm xỉa đến đám ngòi lê đôi
mách, anh điềm nhiên mở cửa xe cho cô,
đợi cô thắt dây an toàn xong mới nổ máy.
Đan liếc nhìn gương mặt râu ria xanh rì
cùng chiếc quần Jeans bạc phếch của
anh, cô mỉm cười:

- Anh mà đi xe máy phân khối lớn
nữa là có thể treo biển hành nghề đòi nợ
thuê được đấy.

- Thế này cũng đủ dùng rồi!

- Tất nhiên bộ dạng của anh thì hợp

từ trong trứng rôi. Nhưng chẳng ai đi BMW đi đòi nợ cả.

- Phải nói chẳng ai đi BMW đi đòi có 80 triệu cả!

Đan im lặng mở điện thoại đọc tin nhắn, cô biết những lúc chỉ có hai người như bây giờ, tốt hơn hết là cô giữ im lặng. Vì chỉ có trời mới biết lúc nào anh lại bắt đầu giở cái giọng nghịch nhĩ gây sự hoặc triết lý bóng bẩy về chuyện trăng gió ra khiêu khích cô. Xe xuôi theo con đường lớn dẫn vào nội thành, Lập điềm nhiên phá vỡ sự im lặng bằng một câu hỏi tỉnh bơ:

- Mình ăn sáng ở đâu nhỉ?

Đan giật mình quay phắt lại. Cô nhìn anh giống như người ta nhìn quái vật ngoài hành tinh . Lập vãn tỉnh bơ lái xe, cái nhìn ác cảm ấy dường như chả có tác dụng với anh.

- Này anh, tôi xin nhắc anh một vấn đề thủ tục nho nhỏ là trước khi nói chuyện ăn ở đâu, anh nên hỏi tôi đã ăn chưa.

- Tôi biết em thường bỏ bữa sáng.....Đây là thói quen xấu! Từ nay em nên sửa đi.

- Trời ơi!- Đan kêu lên với vẻ chán

ngán không che đậy, cô xoay hẳn người về phía Lập, anh vẫn đang chăm chú lái xe - Này anh... A lô?!

- Em cứ nói đi, tôi có tai mà!

- Tôi không phải con anh để anh muốn dắt đi ăn thì tôi phải đi. Mà nói chung là tôi không có nhu cầu ăn sáng với anh!

Lập vẫn tỉnh bơ lái xe. Về mặt anh tỏ ra bất hợp tác tuyệt đối. Anh rẽ chậm chậm vào một khu phố cổ, nơi có hàng phở khá nổi tiếng, mất đảo quanh như tìm chỗ đỗ xe. Đến nước này thì Đan không chịu nổi, cô phải cáu lên:

- Này, anh đang nghĩ cái gì thế hở?

Anh có nghe... .

- Lúc câu giện trông em rất đẹp.

- Cái gì?

- Tôi bảo tôi đang nghĩ là lúc câu giện trông em rất rất rất đẹp.

Đan ngó ra một giây. Không được đỏ mặt, không được cúi đầu, không được run tay, nào!

- À, vâng, cảm ơn anh. Bất cứ lúc nào tôi cũng rất rất rất đẹp.

- Ái chà, tự tin đấy - Lập cười thú vị, anh lạng tay lái một cái- Nhưng tôi vẫn giữ ý kiến của mình, em đẹp nhất là khi

em nổi cáu.

- Cảm ơn! Anh có thể giữ cái nhĩa ý
đấy và làm gì với nó tùy thích. Đem nó
ra gặm khi ngứa răng chẳng hạn. Hoặc ợ
lên nhai lại mỗi khi rồi rãi cũng được!

Lập tấp xe vào lề đường và phanh
gấp làm đầu Đan chúi về phía trước.
Anh nhìn chòng chọc vào đôi môi tô son
bóng của cô.

- Này bé cưng, nếu còn nói cái
giọng đó với tôi thì tôi thề là giữa thanh
thiên bạch nhật tôi cũng sẽ lôi cổ em ra
khỏi xe để cho em biết thế nào là nhĩa ý
của tôi đấy!

Đan đành phải làm thinh. Cô thấy hơi chần chợn với cái kiêu vừa trắng trợn vừa đe dọa của anh. Ai chứ Lập thì dám xách cổ cô quăng xuống sông lắm!

Nhà may Molly nằm trên một con phố sầm uất. Tấm biển hiệu được thiết kế theo phong cách hiện đại và tủ kính trưng bày rất bắt mắt. Đan bước hẳn vào trong, trông thần sắc của cô hôm nay đã khá hơn nhiều so với ngày cô mượn điện thoại của Lập gọi cho những người đang ngồi kia. Nga và Thịnh đang nhìn anh với vẻ thắc mắc bồn chồn.

- Sao, hai người cưới xin chuẩn bị đến đâu rồi? - Đan thở ra, quăng ba lô xuống chiếc ghế xoay. Cô ra hiệu mời Lập ngồi xuống nhưng anh vẫn đứng sừng sững sau lưng cô, tay đút túi quần.

- Đan mời bạn uống cốc nước cho mát đã - Thịnh cười xã giao - Chuyện cưới xin bọn anh cũng chỉ định làm tạm tạm thôi mà Đan.

- Ừ thôi, tạm tạm để em còn có tiền mua vé máy bay. Chứ không đi bộ sang đến nơi có khi người ta bế giảng là vừa - Đan nửa đùa nửa thật, cô ghét những câu rào đón như thế này.

Nga kín đáo đưa mắt về phía Lập như dè chừng rồi quay sang Đan, quan tâm hỏi:

- Mà mày xin được học bổng à? Học bao lâu.

- Ờ, học bổng bán phần. Học một năm.

- Hôm nọ nghe Nga nói lại không rõ, em học ở đâu ấy nhỉ?

- Vẫn cái trường hồi trước em được mời sang.

- Ngoài tiền vé máy bay ra mày phải chạy chọt gì nữa không?

- Hộ chiếu tao hết hạn phải làm lại.

Cái này thì không phải chạy gì cả.

- Thế tiền vé sang đó cụ thể là bao nhiêu?

- Cái này tao chưa hỏi lại. Trước tao đi của British Airways là 950 đô vé khứ hồi. Hồi đó được tài trợ với lại khứ hồi sau có gần ba tháng nên rẻ. Chứ giờ thì đắt hơn.

- Hồi đó mà được Trung tâm Văn hoá Anh tài trợ nên mới đi của British Airways, chứ bây giờ thì tội gì mà đi của bọn đấy cho đắt ra.

- Vé khứ hồi của Thai Airways bây giờ là 840 đô sau hai tháng, sau một năm

thì phải hơn nghìn một, chưa thuê - Giọng Lập lạnh lùng vang lên. Anh thấy khó chịu khi đôi vợ chồng thôn thớt nói cười này cứ rào đón để dồn Đan vào một góc bất lợi - Tiền vé máy bay thì ổn thôi, vương là vương tiền chứng minh tài chính để xin được visa. Bây giờ Anh lo ngại khủng bố, làm visa khó khăn hơn trước nhiều, xác minh tài chính rất gắt...

Đan gật đầu nói tiếp luôn:

- Công ty du học nói phải lập một sổ tiết kiệm với ít nhất 10 ngàn đô mới được coi là đủ điều kiện - Đan mở chiếc laptop mang theo tìm một file cũ đọc lên

- Hồi đó Đan góp 6 ngàn, tỷ giá đô 13460. Tính ra là 80 triệu lẻ một chút. Coi như 80 triệu đi. Bây giờ chỉ lấy lại đúng chừng đó thôi. Công nợ rồi lãi phát sinh thì bỏ qua.

- Hai người có đủ tiền ở đây chưa? Có cần liên lạc đâu không, tôi sẽ đi giúp cho nhanh.

Lập lên tiếng với vẻ sốt sắng rất cô hồn. Giọng nói và gương mặt của anh lúc này có thể làm đứng tim những kẻ yếu bóng vía.

Nga cúi xuống kết lấy ra những cọc tiền đặt lên bàn nói hấp tấp:

- Đủ hết rồi đủ hết rồi. Lúc này thiếu một ít nhưng có tiền hàng bù vào rồi... Đan, mày đếm lại xem có đủ không.

Từ phía sau lưng Đan, Lập rút chiếc máy soi tiền mini ra đưa cho cô. Cô điềm nhiên gỡ những cọc tiền giấy lẫn polyme ra đếm lại và lướt qua máy soi. Lý trí bảo cô rằng những người cô từng coi là bạn này không còn đáng tin một chút nào nữa. Một lúc sau thì cũng xong. Xếp hết tiền vào ba lô, Đan đứng dậy, rút ra một tập tài liệu in sẵn, mở ổ CD máy tính cho một chiếc đĩa vào, cô nói rành rọt:

- Đây là thỏa thuận nhượng lại những mẫu thiết kế áo dài và dạ hội Đan đã làm trong suốt thời gian ở Molly, kèm theo bản sao phác thảo từng mẫu đã ghi trong đĩa này. Về các mẫu khác thì Đan không tập hợp được, coi không có. Đây là thỏa thuận nhượng lại quyền kinh doanh trong giấy phép đăng ký. Đây là giấy ủy quyền ký hợp đồng thuê cửa hàng... Hai người xem rồi ký vào để chiều Đan đi công chứng. Mai Đan sẽ nhờ Đức chuyển qua đây cho hai người.

Nhìn Thịnh và Nga sầm mặt soi mói những giấy tờ cô soạn sẵn, Đan chán nản

quay đi. Cô bắt gặp ánh mắt vừa như thông cảm vừa như trách cứ của Lập.

Đợi đến lúc ra ngoài phố, khi cô bước đi song song với anh trở lại chỗ đỗ xe, anh mới lên tiếng:

- Tại sao em không đến nỗi nào mà bạn bè của em lăm kẻ bắt lương thế?

- Hoàn cảnh xô đẩy thôi. Nga vốn rất chiều bạn và chăm chỉ. Anh Thịnh cũng tốt với tôi.

- Phải rồi, chắc nó tốt với em nên mới có... thằng mất dạy, cả con ranh kia cũng...

- Đừng có nói về họ như thế. Dù sao

thì họ cũng là bạn tôi, bây giờ không làm ăn nữa nhưng vẫn là bạn thường.

- Hừ, góp vốn 6 nghìn đô rồi lấy lại 80 triệu, em coi chúng là bạn chứ chúng coi em như con gà đẻ vịt lông dần dần.

Đan nhăn mặt. Lập cao giọng:

- Sao, tôi nói sai chỗ nào à?

- Anh nói đúng hết, nhưng mà cái anh nghĩ được thì tôi cũng nghĩ được. Đừng mất công gọi nó ra làm gì. Cho qua đi.

- Rồi em sẽ nuôi con một mình hay sao?

Đan ngó ra, cô đứng khựng lại nhìn

Lập lom lom:

- Anh vừa hỏi tôi cái gì thế?

- Tôi hỏi em sẽ giữ lại cái thai làm của hồi môn à?

- À, vẫn là cái chuyện đấy. Anh nhớ dai nhỉ! Nhưng sao lại hồi môn?

- Vì tôi sẽ cưới em.

- Ô, ý tưởng của anh mới lạ chưa! - Đan vẫn bước đi thản nhiên - Tôi sẽ phải quay lại Molly để đặt may áo cưới mới được.

Hai người rẽ vào một nhánh phố vắng lặng chuyên dùng để đỗ xe. Đan cười thành tiếng, cô liếc nhìn gương mặt

lâm lì của Lập, hẳn anh chung hứng vì phản ứng của cô.

- Tôi còn có 80 triệu trong ba lô đây. Hy vọng không bỏ sót tờ tiền giả nào... Này, anh đừng có xị mặt như thế. Tôi thấy khoản này cũng khá đấy chứ. Ít nhất thì cũng đủ để may đồng phục cho nhân viên mấy cái gang sơn Núi Ba Bốn Năm của anh.

Đến đây thì Lập cười nhạt, anh vượt lên tiến về phía chiếc xe đất tiên của mình, tắt báo động và mở cửa cho Đan. Cô định ngồi vào ghế thì anh đã nắm cánh tay cô kéo mạnh, cả người cô nằm

gọn trong vòng tay anh. Lập cúi xuống, gương mặt gờm gờm của anh sát gần đến nỗi chỉ cần động cựa khẽ thôi là cô sẽ chạm phải những sợi râu lún phún trên đó. Ấn cô vào thành xe, Lập nghiêng răng:

- Đồ ngoa ngoắt, nghe đây! Tôi muốn con em có cha. Và tôi...

Anh dừng ngang khiến cô phải ngược đôi mắt hoang mang lên. Cô bắt gặp ánh mắt đăm đuôi của anh, như đêm mưa hôm nào. Tránh ánh mắt ấy, cô nhìn ra xung quanh. Con phố vắng rợp bóng cây chỉ toàn ô tô đỗ nối đuôi nhau như đồng lõa cho cái tình thế quái gở giữa

đường này của cô và anh. Vòng tay anh khép chặt, hơi thở ấm nóng vờn lên má, lên cổ cô theo tia nhìn mơn trớn. Đan mấp máy môi định nói gì đó. Lập lại cười nhạt, anh bị kích thích cao độ vì cái dáng vẻ hoảng hốt này, anh cúi xuống gầm gừ:

- Và tôi muốn em.

Khi môi anh vừa chạm nhẹ vào làn môi mềm mại của cô, anh cảm nhận được sự hoảng hốt vỡ òa ra. Vừa lúc đó có tiếng chuông điện thoại, âm thanh vang vang thúc giục. Đan luống cuống đẩy anh ra, bàn tay bấm phím của cô run bắn,

giọng cô cũng vậy:

- A lô, ba ạ?... Dạ, con lấy được rồi... không sao đâu ba... Không, không có gì ạ, con đang khát nước nên giọng khô như vậy thôi, em làm bài tốt không ba?... À thế chưa xong ạ?... Vâng, gửi tiền xong con sẽ qua. Ba cứ họp đi... Dạ, con biết rồi.

Cô bỏ điện thoại xuống, ngẩn ngơ nhìn Lập, cô vẫn đứng tựa thành xe dù anh không tì tay ép cô vào đó nữa. Mãi sau cô mới lên tiếng, giọng vẫn chưa bình tĩnh trở lại:

- Tôi không... không có gì như anh

tưởng đâu.

Lập im lặng để giấu vẻ bối rối, nụ hôn ngắn vừa rồi dường như khiến anh không còn là chính anh nữa. Tránh nhìn vào gương mặt với nhiều cảm xúc lẫn lộn của cô, anh vòng sang bên kia, chui vào xe mở máy. Đan cũng ngồi vào. Cô ôm chiếc ba lô vào lòng, thu mình như thủ thế. Xe chậm chậm lăn bánh, đường phố trôi lướt qua ngoài cửa kính trong sự im lặng ngọt ngào. Đan ngập ngừng:

- Tôi tưởng Nga có thai nên mua sách tặng, nhưng thực ra họ chỉ diễn kịch để tôi không rút tiền về...

- Hiểu rồi - Lập cộc lốc.

Lại im lặng. Đan len lén cắn môi.

Cái hôn ấy dường như không hề có thật.

Cả ánh mắt đăm đúi kia cũng vậy. Bây

giờ Lập đang chăm chú nhìn đường với

vẻ cau có lầm lì cố hữu. Giọng anh lạnh

tanh:

- Gửi tiền ở đâu?

- Phòng giao dịch Ngân hàng Ngoại

thương, ngã tư Nguyễn Du - Trần Bình

Trọng.

Nói xong, Đan thở ra, thấy người

mình nhẹ bẫng như có ai rút hết sức lực.

Đức cầm chai nước chị đưa tu một hơi rồi giành tay lái. Đan nghiêm mặt nhìn em:

- Đẻ chị đèo. Em ngồi lên đi! Bài làm thế nào?

- Nhưng chị đi chậm lắm - Đức đặt huých người lên xe. Chiếc Wave như lún xuống dưới sức nặng của cậu con trai to cao như người lớn.

- Vội gì mà đi nhanh? Sao, làm bài được không?

- Tốt lắm. Đề dễ cực.

- Chủ quan quá đấy.

- Đề dễ thật mà. Phòng em có đưa ra

trước trông đến nửa tiếng. Em làm xong sớm nhưng ngồi soát lại cẩn thận nên hết giờ mới ra.

- Chiều 1 rưỡi thi tiếp đúng không?

- Vâng.

- Vậy thì kịp về nhà ăn và ngủ một chút.

- Về nhà xa quá chị ơi. Mình tìm quán nào ngồi đi. Hoặc vào dịch vụ internet. Em muốn chat một tí.

- Hờ ra là chat chit!

Đan mắng em như vậy nhưng cô vẫn phóng tới một quán café wifi ở một góc phố vắng. Đăng nào thì cô cũng không

thích quay về nhà lần thứ hai chỉ trong vòng mấy tiếng buổi sáng. Và lại mấy ngày nay Đức lo tập trung thi cử, có lẽ cũng nên để nó thư giãn một chút. Hai chị em chọn một chiếc bàn trong góc ngồi xuống mở túi lấy máy tính xách tay. Đan gọi đồ uống rồi giục Đức chọn đồ ăn. Cô cười khi Đức lè lưỡi nhìn bảng giá có vẻ ngại ngần:

- Cứ gọi đi.

Đức gọi một đĩa bánh sừng bò với jambon, chờ người phục vụ quay đi rồi mới ghé tai cô nói nhỏ:

- Đắt kinh hoàng chị ạ!

- Đừng lo, chị có tiền.

- Chị chưa đi gửi à? - Đức hoảng hồn sờ vào cái ba lô bên cạnh người Đan.

- Chị gửi rồi nhưng bớt lại mấy triệu để tiêu vặt vài hôm.

- Tiêu vặt gì mà đi café wifi uống cốc nước bốn năm chục nghìn. Sợ chị thật!

- Về nhà vừa xa vừa nắng lại phải nấu cơm lách kích. Em ngồi đây mát mẻ yên tĩnh, đồ ăn đồ uống sẵn sàng, vào mạng chán thì nằm ra ghế mà ngủ.

- Nằm ra á? Không ai nhắc nhở gì à?

- Lấy của chị bao nhiêu tiền thế mà còn nhắc với nhờ thì chị mắng cho ấy chứ! - Đan xoay máy về phía em - Đây, vào đi, xem mạng không dây có nhanh hơn mạng dây thường không.

- Nhanh hơn là cái chắc rồi. Ở nhà mình quay modem chậm như rùa. Muốn xem một cái ảnh thôi cũng mất đến mười phút. Em mà đố chị nói ba lắp ADSL nhé. Ở mà chị đem laptop đi làm gì?

- Có mấy thứ chị lưu trong đây. Đem qua cho chị Nga anh Thịnh xem để cho rõ ràng. Sau này đỡ mất thời gian, tranh chấp. Chiều chị đi công chứng mấy thứ

giấy tờ, mai thi xong em đem qua chỗ chị Nga cho chị nhé.

- Vâng. Sao chị không đem qua?

- Chị có việc bận.

Đức không nói nữa, cậu chăm chú vào màn hình nói chuyện với đứa bạn cùng lớp nào đó cũng vừa đi thi về. Đan uống nước, âu yếm nhìn em trai. Nó tuy đã mang dáng dấp của một người đàn ông và tỏ ra khá chững chạc rồi nhưng có một số chuyện nói ra nó cũng khó có thể thấu hiểu. Tốt nhất là để nó từ từ nhận biết.

Nghĩ tới buổi sáng nay mà Đan thấy

ngán ngẫm. Tính ra cô thiệt hại không nhỏ, nhưng cô chấp nhận mất đi một khoản tiền để không phải dính tới những người như Nga và Thịnh nữa. Cô tự hỏi tại sao cùng tuổi, cùng học một trường, cùng theo một thầy, mà cách nghĩ của hai người đó và cô chẳng giống nhau chút nào. Có lẽ ngay từ đầu cô đã sai lầm khi chấp nhận chung tiền với Nga và Thịnh mở Molly, cách làm của họ gần như đối nghịch với quan điểm của cô. Cô muốn hướng công việc của mình đến một tầm chuyên nghiệp hơn để Molly không phải là một nhà may bình thường mà là một cơ

sở thiết kế có định hướng thị hiếu và phong cách riêng.

Thời gian đầu, Molly hoạt động theo ý cô, họ thường chỉ nhận may theo thiết kế hoặc tư vấn phù hợp với từng người, quần áo may có bảo hành chất lượng và gắn mác đàng hoàng. Khá nổi tiếng trong giới văn nghệ sĩ vì tiền công vừa phải và những mẫu mới luôn mới lạ, từ chỗ chỉ có hai thợ và ba chủ, Molly đã phát triển thành một cơ sở may nhỏ với chừng chục nhân công. Nhưng cũng kể từ lúc ấy, sự mâu thuẫn của Đan và hai người còn lại càng lộ rõ.

Thịnh bắt đầu nhận may theo catalogue Thái Lan, Hàn Quốc, nhận mọi yêu cầu của khách mà không quan tâm đến việc quần áo may ra người ta mặc có hợp không. Đan phản đối cách làm việc ấy nhưng Thịnh thì cho thế là thức thời. Nga ngả theo người yêu. Dần dà, Molly nhận cả những hợp đồng may gia công cho các cơ sở lựa tư tìm phục vụ khách du lịch ba lô. Lợi nhuận kiếm được cũng không tồi nhưng sự sáng tạo thì cùn mòn dần. Trong ba người, chỉ còn Đan là còn vẽ, còn thích tìm tòi mẫu mới, nghiên cứu xu hướng thời trang thế giới và nhận

những hợp đồng thiết kế riêng độc quyền. Thịnh và Nga thì dần trở thành những người chủ thạo việc, giỏi tính toán. Và cuối cùng thì sự tính toán thực thời của họ đã lên đến đỉnh điểm khi định dùng một đũa bé tưởng tượng và một đám cưới để ràng buộc cô lại hồng lợi dụng khả năng sáng tạo cũng như uy tín của cô.

Bâng quơ nhìn ra đường, cô cảm thấy mừng vì mình đã thoát ra khỏi cái sự nghiệp mang cái tên Molly đáng yêu ấy. Dù việc này kéo cô trở lại điểm xuất phát như cách đây bốn năm, cô cũng cảm thấy thật nhẹ nhõm. Nếu còn để mình

chìm lấp sau cái tên Molly đó, cô sẽ bỏ
lỡ nhiều cơ hội khác. Giờ thì cô phải bắt
đầu lại với số vốn ít ỏi hao hụt và sự tổn
thương tràn đầy. Kinh nghiệm lần này có
lẽ sẽ làm cho cô không thể tin ai nữa.

Mãi nghĩ, Đan không để ý có người
đến gần bàn mình. Mãi đến khi nghe
tiếng chào cao vút, cô mới ngẩng lên. Là
Minh Ánh.

Cô ta đang đi với một người đàn
ông khá lớn tuổi ăn mặc sang trọng theo
kiểu doanh nhân Đài Loan, ông ta vuốt
dọc thân áo xường xám với một vẻ sở
hữu hợm hĩnh rồi quay đi, để cô ta lại

bên bàn cô. Phớt lờ cái gật đầu lịch sự của Đan, Ánh chống tay xuống bàn liếc nhìn cái laptop:

- Chà, hóa ra nhà tạo mẫu triển vọng cũng có hứng thú với công nghệ thông tin cơ đấy. Sao không bảo chàng trang bị cho một con Vaio long lanh, dùng của nợ này làm gì cho nó thô người ra? Chúc mừng giải ba toàn quốc nhé!

- Cảm ơn Ánh. Ánh đi ăn trưa với bạn à? - Đan nhắc khéo đề cô ta trở về bàn của mình.

- Tất nhiên, làm gì có chuyện đi một mình. Không có hẳn thì còn chán vạn

người khác!

Không thấy Đan phản ứng gì, Ánh lại tiếp tục cái giọng ngang ngang khó lọt tai của mình, cô ta tì hấn một bên đùi vào bàn làm Đức nhăn mặt khó chịu. Cười khẩy một cái, cô ta nhìn Đức như ngấm nghĩa một chiếc áo rồi quay sang Đan:

- Cô cũng bản lĩnh đấy! Chài chàng già nuôi kếp trẻ măng... Ha ha, tưởng hấn bỏ tôi để chạy theo người thông minh cá tính thế nào, hóa ra... Thôi, không phiền hai... chị em. Bye há!

Minh Ánh uốn éo đi về chỗ ông bò già, nói mấy câu tiếng Trung pha lẫn

tiếng Anh ngọng nghịu rồi đuổi người
khêu gọi, chiếc xường xám xẻ cao màu
đỏ cam hút theo vô số ánh mắt đàn ông
trong quán. Đan nhìn theo cô ta, tư lự.
Những lời cô ta nói ám chỉ rõ ràng tới cô
và...

- Ai thế chị? Trông chói chang quá!

- Người mẫu Minh Ánh.

- Vênh váo phát khiếp!

- Kệ đi, em ăn nốt rồi nghỉ một chút,

12 giờ hơn rồi đây.

Đức gật đầu, cúi xuống đĩa bánh.

Đan cầm cốc nước nhìn mông lung ra
đường . Những lời của Minh Ánh vẫn

ngân nga trong đầu cô như một điệu hát sai tông khó chịu. Theo cách nói của cô ta, Đan có thể suy luận rằng Lập đã phũ phàng gạt cô ta ra khỏi đời anh, và nguyên nhân của sự gạt bỏ đó là Đan. Vậy thì những gì xảy ra giữa anh với Đan lúc sáng mang ý nghĩa gì? Anh có mặt ở nhà cô từ sáng, đòi đưa cô đi, anh ép cô ăn sáng bằng được, anh đi với cô tới chỗ Thịnh và Nga với vẻ cảnh giác hằm hè của một vệ sĩ, anh nói đỡ cho cô khi cô bối rối, chính anh lại làm cô bối rối bằng cái kiểu nói tỉnh bơ cộc lốc và những hành động vừa áp đặt vừa nồng nàn...

Rồi sau đó? Chẳng nói chẳng rằng, anh làm lì thả cô xuống trước cửa ngân hàng rồi phóng vụt đi.

Cô không thể lý giải được tất cả những hành động ấy của anh, chỉ có một nỗi băn khoăn về tình cảm của chính mình. Dường như càng lúc cô càng thấy xao động mỗi khi gặp anh. Cô thấy mình dễ bị cuốn theo cái giọng châm chọc của anh. Và những câu tán tỉnh sỗ sàng cùng với điệu bộ thản nhiên kia thường khiến người cô nóng bừng như có men rượu... Ôi, tại sao cô luôn mất tự chủ vì người đàn ông đó?

Lập cấu kính tất máy, tin tức anh vừa nhận được chẳng tốt đẹp gì. Khu resort dở dang của anh ở miền Trung đang gặp trục trặc. Đã san ủi và cải tạo, thậm chí đã tuyển được người địa phương đưa đi học để chờ xây dựng xong là bước vào hoạt động ngay, vậy mà cứ liên tiếp xảy ra chuyện làm anh thấy bực bội.

Đầu tiên là Thạch bị tai nạn xe máy một cách khó hiểu. Sau đó là việc công nhân xô xát đến độ có người bị thương nặng, có người bị xử tù. Bây giờ lại là chuyện dân địa phương rào đất đòi thêm

tiền đền bù. Rõ ràng, có một ai đó không thích sự hiện diện của công ty anh và khu nghỉ dưỡng mới trên vùng đất đẹp như mơ ấy. Vì sau mỗi lần có rắc rối, những tin thất thiệt kiểu như công ty anh là tập đoàn lừa đảo đa quốc gia, rằng tỉnh sẽ rút giấy phép đầu tư, rằng khu đất có ma... cứ thế được đồn thổi một cách cố ý.

Triệu tập cuộc họp với những người thân cận để thống nhất cách xử lý, giao công việc tại thành phố cho những người phụ tá, Lập quyết định ngay ngày mai phải có mặt ở Bãi Hạc. Không ăn trưa,

anh về thẳng nhà. Anh cần phải ngủ một giấc lấy sức cho chuyến đi.

Nhà vắng teo, bà giúp việc chắc đang ngủ trưa, mẹ anh cũng đi đâu mất. Lập nghiêng tai lắng nghe, có tiếng đàn guitar vang lên ở đâu đó. Anh nhón chân nhẹ bước đến bên cửa phòng Thạch. Đàn đang ngồi lọt thỏm trong túi nhồi bông đa năng to phồng như chiếc ghế bành mềm mại, tay cô ôm đàn, trên đùi là một tập nhạc. Mái tóc buộc gọn bằng một dải băng to màu đỏ cùng chiếc áo lụa đen cổ hẹp khoét sâu thêu một chữ Đan màu đỏ tạo cho cô một phong thái đầy quyến rũ

và thoáng nét bí ẩn.

Lập nhìn cô qua cánh cửa mở hé. Mười ngày nay anh không gặp cô. Kể từ cái buổi sáng mà anh cư xử với cô như một kẻ đầu óc không bình thường, Đan tránh mặt anh. Cô vẫn đến chơi với Thạch hầu như mỗi ngày nhưng bao giờ cũng biến mất trước khi anh về tới. Lập cũng cố gắng để không về nhà sớm vì anh biết nếu anh về vào giờ ấy, thế nào anh cũng gặp cô ngồi bên giường Thạch, hoặc rì rầm chuyện gẫu, hoặc bình thản đọc sách, hoặc chăm chú xem phim và cười nói vui vẻ. Rồi anh sẽ lại bị hút

vào bên cô, sẽ bị hấp dẫn đến độ một cử chỉ hay một đồ vật nhỏ nhất của cô cũng làm anh phát điên. Rồi sức hút ấy sẽ khiến anh trở nên rồ dại để nói ra những câu ngớ ngẩn. Lập quay người, không, anh không muốn như vậy chút nào! Anh bước về phía cầu thang, chợt nghe giọng hát êm ả của cô cất lên:

- The long and winding road that leads to your door...

Tiếng guitar đệm chậm rãi buồn buồn, giọng cô cũng vậy. Lập tựa hẳn vào tường nhắm mắt lại, anh nhớ đêm mưa và con đường dài quanh co dẫn tới

cửa nhà cô biết nhường nào.

Đan dừng đàn. Thạch đang chống cằm nhìn cô bỗng buột miệng nói:

- Lúc này nhìn Đan hay lắm, vừa đàn vừa hát mơ màng, như là người đang yêu ấy.

Đan nhìn sững vào gương mặt cười toe của Thạch. Anh nói câu này với vẻ vô tư hết sức. Cô chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng bà Huyền vang vang dọc hành lang:

- Lập về sớm thế con? Sao đứng đây?

Tiếng bước chân lại gần, bà xuất

hiện ở cửa, tay cầm một phong thư.

Thạch ngó ra phía sau bà về dò hỏi:

- Anh Lập về hả mẹ?

Lập bước vào, anh nói bốt chiếc cà vạt màu lam ra khỏi cổ áo xanh nhạt:

- Chiều tối nay con xuống Bãi Hạc, về sớm ngủ một chút.

Cầm lá thư trên tay mẹ, cái nhìn của anh lướt qua mặt Đan rồi hướng đến dòng chữ trên phong bì. Anh tòm tòm cười:

- Thạch, đọc xem Thảo nói gì.

Thạch đỏ mặt, giật lấy phong thư trong tay anh trai giấu xuống gô. Bà

Huyền vừa bước ra hành lang vừa cười to, giọng bà trêu chọc:

- Hai đứa này cổ lỗ sĩ hơn cả bác, bác còn biết dùng điện thoại nhắn tin, Đan nhỉ.

Đan cười, trong máy cô còn để mấy tin nhắn của bà hỏi chỗ mua vải hoặc địa chỉ nhà may. Bà Huyền quả là tận tâm hơn cậu con út nhiều lắm! Thạch áp úng quay sang Lập tìm cách lảng chuyện:

- Anh à, ở Bãi Hạc có chuyện gì hay sao mà anh phải đi?

- Tình hình hơi căng. Dân kéo đến đòi lại đất, ông An bắt đầu nóng lên rồi...

Vừa nói Lập vừa nhìn vào cây guitar trong tay Đan. Thạch như hiểu ý anh, nói:

- Em chán xem phim nên mượn đàn của anh cho Đan đánh chơi.

- Ủ, không sao.

- Vừa nãy Đan hát nhạc Beat đấy, anh có nghe không?

- Có nghe rồi - Lập quay người đi ra khỏi phòng.

Đan nhìn theo dáng người cao lớn của anh, thoáng dăm chiêu. Tại sao khoảng cách giữa Lập với cô luôn cách xa ngay sau khi cô có cảm giác là anh đang tiến gần mình? Có phải anh cố tình

tạo ra không? Hay là do cách cư xử của cô? Đan nghĩ mãi, đến khi Thạch với tay đập đập vào tay cô, cô mới sực tỉnh.

- Anh bảo gì cơ?

Thạch mỉm cười ngượng ngịu:

- Anh đang hỏi xem có phải Đan thấy anh cổ lỗ lắm không?

- Có gì mà cổ lỗ?

- Thì thời đại bây giờ còn viết thư trên giấy.

- Hay chứ! Đọc thư viết tay bao giờ cũng thích hơn. Trừ khi chữ người viết quá xấu.

- Chữ Thảo đẹp, tròn tròn gọn gọn.

Chữ anh thì không đẹp nhưng cũng chả xấu lắm. Thảo bảo là đọc rõ.

- Thảo thì phải đọc rõ chữ anh rồi!
Chứ anh thử viết cho Đan xem, Đan ngồi nửa ngày chắc mới luận ra được.

- Đừng có nói quá thế chứ!
- Thì em đùa chút vậy, đến chữ em còn ngoáy tí không ai luận được, sao dám chê chữ anh.

- Họa sĩ mà thế à?
- Thì em vẽ quen rồi nên viết chữ cũng uốn éo ngoằn ngoèo như vẽ luôn.

- Cái đấy gọi là thư pháp. Sang lắm đấy!
- Lập lại lù lù xuất hiện trước cửa

phòng. Giọng anh bông đùa nhưng gương mặt vẫn kín bưng.

Bước đến bên Đan, ngồi bệt xuống đất, anh nhắc cây đàn trong lòng cô ra vạy vạy. Cô liếc qua nét cau có giữa đôi lông mày rậm thẳng của anh, giọng hơi ngạc nhiên:

- Anh thay dây đàn à? Dây này đệm tốt hơn mà!

- Tốt, nhưng dây nylon bám dễ hơn. Dây kim loại không cần thận dứt tay.

Lập vạy rồi gảy thử từng chút một. Đan nhìn anh trân trối. Giọng Thạch vẫn vô tư vang lên:

- Đàn học guitar đệm hát của thầy

Dũng à?

Đan quay nghiêng qua, giọng lơ đãng:

- Không, Đan không biết thầy Dũng, sao anh hỏi vậy?

- Thì anh thấy mấy đứa bạn anh học đệm hát đều có qua lớp ông Dũng. Chúng nó bảo ông này dạy nhanh thành tài.

- Thành tài gì mà thành tài. Học đệm hát thì chỉ cần biết đọc nốt nhạc rồi bạn bè chỉ cho mấy buổi là mang đàn ra bật bông được thôi. Cái này Đan tự học. Vì... thích một anh chơi guitar trong ban

nhạc sinh viên.

- Power of love nhé! Xong rồi có cura đồ anh đó không?

- Có, được một thời gian thì anh bỏ đi lấy vợ mất - Đan cười, cô nhắc về Vinh nhẹ tênh, như thể cô chưa từng bị tổn thương bởi anh ta. Mới mấy tháng mà cô có cảm giác như một quãng đời dài dang dẵng đã trôi qua rồi.

- À, đang nói về chữ, cái chữ Đan thêu trên áo kia là em design đây hả? Anh thấy ra dáng logo ghê đó, anh Lập nhỉ.

- Đan vẽ cho vui thôi mà. Xong thấy

cũng không đến nỗi nào nên đưa cho thợ
thêu vào áo. Thợ quen thêu kỹ nên trông
tử tế hơn thôi.

- Đẹp lắm!

Lập nhìn xoáy vào cổ áo của Đan,
giọng lấp lửng. Anh đưa trả cây đàn cho
cô rồi bước nhanh ra hành lang như trốn
chạy điều gì.

Cơn bão bất ngờ chuyển hướng, đi
vào khu vực biển Bắc Trung Bộ ngay
trong đêm. Các địa phương ven biển theo
vệt quét của cơn bão bỗng chốc thành
một đồng đồ nát, nhiều người dân qua

một đêm bỗng trắng tay. Đến phân thời sự buổi tối, TV đưa tin: Có một số xã vẫn chưa liên lạc được để xác định thiệt hại dự đoán là rất nặng nề vì đây là vùng tâm bão. Trong những cái tên người ta đọc ra có Bãi Hạc.

Đan giật mình buông rơi đĩa. Bãi Hạc, Bãi Hạc là nơi Lập nhắc đến. Anh đang ở đó. Cô vội chộp lấy điện thoại, bấm số, một lát lại bỏ xuống. Ông Liêm nhìn vẻ thảng thốt của con gái. Ra hiệu cho Đức đi lấy đôi đĩa khác, ông vỗ vai Đan:

- Bạn con ở đây à?

- Dạ... Điện thoại di động không liên

lạc được.

- Chắc trạm thu phát sóng bị bão đổ

rồi - Đức ngồi xuống đưa đĩa cho chị, giọng ra vẻ am hiểu - Ai ở đây thế chị?

- Ừm, anh Lập, anh trai anh Thạch.

- Cái anh hôm nọ đưa chị đi lấy tiền

đó hả?

Đan gật đầu. Cô cầm đĩa gấp thức

ăn, cố làm ra vẻ bình thản. Đức cười gật gù:

- Em chưa gặp anh Lập bao giờ.

Chắc cũng dễ thương như anh Thạch...

Ông Liêm đưa mắt nhắc nhở thẳng

con trai bộc tuệch của mình. Gấp cho Đan một miếng cá sốt, ông trấn an:

- Không sao đâu. Tạm thời không liên lạc được, người ta sẽ khắc phục nhanh thôi. Con ăn đi kéo nguội thì tanh đấy. Đức cũng ăn mau lên, cơm canh nguội hết rồi.

Đan cười gượng, cô chợt thấy mình vô lý. Tự dưng lại lo lắng đến mức run bắn tay lên làm cha cô cũng lo theo, thật chẳng ra làm sao. Lập với cô thực ra có là gì với nhau đâu. Một kiểu đấu khẩu tán tỉnh cho vui hoặc tình cảm trên mức xã giao nhạt nhòa thôi mà. Nhưng sao cô có

cảm giác lo sợ nặng nề thế này nhỉ? Cảm giác này cô đã từng gặp khi tình cờ nhìn thấy mẹ đi vào bệnh viện Tim mạch. Dù bà nói là mẹ đi thăm bạn, cô vẫn thấy bất an. Và gần một năm sau thì mẹ bỏ cha con cô đi mãi... Hay là Lập có chuyện gì?

Cố ăn xong bữa cơm rồi dọn dẹp mâm bát, Đan trở lên phòng. Không thể tập trung vẽ được, cô giở sách ra đọc, được vài trang lại buông xuống. Chiếc điện thoại trước mặt như nhắc nhở cho cô về nỗi bất an. Cô thử gọi lần nữa, rồi một vài lần nữa, vẫn không liên lạc

được. Liệu có nên gọi đến nhà cho Thạch hỏi xem anh có nhận được tin tức gì của Lập không? Nghĩ ngợi một lúc lâu cô vẫn chưa quyết định được.

Đêm về khuya, Đan vẫn nằm thao thức. Con bão sau khi đi Bắc Trung Bộ đã suy yếu nhiều nhưng vẫn đem đến thành phố những trận mưa lớn. Cô lắng nghe tiếng John Lennon hoà cùng tiếng mưa bị gió quạt ào ạt vào lớp kính.

*Whenever I want you around, yeah
All I gotta do,
Is call you on the phone...*

Mãi đến hôm nay, khi nỗi lo lắng về

Lập làm cô không ngủ được, cô mới nhận ra rằng từ cái đêm anh đưa cô về rồi ngêu ngao những bản Rock'n'Roll suốt quãng đường ngoài ô mưa tí tấp ấy, giấc ngủ an lành, giấc ngủ mà cô tưởng như đã đánh mất sau khi bị phản bội, lại trở về.

Dù cố gắng giữ vẻ lãnh đạm thờ ơ, Đan cũng không thể không thấy rằng Lập rất quan tâm đến cô. Và ngược lại, cô cũng nghĩ đến anh rất nhiều. Từ lúc nào không rõ, anh luôn hiện diện trong tâm trí cô.

Dường như sự xuất hiện của Lập đã giúp cô xóa đi những kỷ niệm ít ỏi còn

lại của môi tình đầu với Vinh, xóa đi cả những vết thương nặng nề mà Vinh đã gây ra. Cô không còn cảm giác uất ức buồn nản, cũng không hờn ghen oán trách nữa. Giờ đây, nghĩ đến Vinh, cô chỉ còn thấy một cảm giác gì đó giống như sự khinh miệt lạnh lùng. Tình cảm ấm áp trong cô giờ đã có một đối tượng khác để hướng tới...

Chiếc điện thoại im lìm trong tay. Cô rất mong sẽ có một điệu nhạc vang lên. Bản nhạc chuông *The long and winding road* mà cô đã đặt riêng cho số máy ấy.

Thạch nằm vắt tay lên trán, thấy Đan bước vào, anh vội vã ngồi dậy. Vẫy tay bảo cô ngồi xích lại, anh nói khẽ:

- Anh Lập đang nằm viện.

Cả một đêm lo lắng, sáng nay cô vội vàng đến nhà Thạch. Lời Thạch nói không làm cô quá bất ngờ nhưng dường như tim cô cũng lặng đi một nhịp. Linh cảm đã không đánh lừa cô. Nén nỗi sợ đang nhói lên trong lòng, Đan nhìn anh như để chờ nghe tiếp.

- Bão làm sập lán. Anh Lập đỡ cho anh An nên...

- Sao ạ? - Đan nghe giọng mình thảng thốt.

- Bị thương ở đâu. Giờ vẫn bất tỉnh. Anh An thì bị ván đè dập xương cánh tay.

- Bác biết chưa anh?

- Chưa rõ nặng hay nhẹ nên anh không dám cho mẹ anh biết. Công ty đang chuẩn bị họp hội đồng quản trị, nếu anh Lập tỉnh được trước khi họp thì tốt, nếu không thì chưa biết thế nào. Anh sẽ phải đi Hà Tĩnh.

- Nhưng chân anh thế này thì đi...

- Anh chống nạng, đi được mà.

- Ở đó đang bão lụt, anh đi thế không an toàn. Anh cử ai đó ở công ty đi.

- Đan không biết chứ việc này chưa thể cho ai trong công ty biết. Anh Lập đang cần huy động cổ đông ủng hộ dự án Bãi Hạc mà một số người lại tỏ ra phản đối. Bây giờ tin anh Lập bất tỉnh mà lộ ra, chắc chắn sẽ có người lợi dụng để gây chuyện. Dự án này trục trặc nhiều rồi, nếu thêm vụ này chắc phải bỏ. Mà bỏ thì anh Lập sẽ thiệt hại, thậm chí mất quyền quản trị...

- Nhưng tin tức thế này làm sao giấu được?

- Tạm thời giữ kín được vài hôm.

Anh An là người anh Lập tin cậy nhất từ xưa đến nay. Vả lại, liên lạc tạm thời chưa thông, nên không sao.

- Liên lạc chưa thông mà sao anh biết tin?

- Đêm qua anh An đội mưa đi 25 cây số ra thị trấn báo cho anh. May là ở thị trấn vẫn còn gọi điện thoại được. Giờ anh cần đi gấp. Nhưng phải làm thế nào để mẹ anh không nghi ngờ. Đan nghĩ hộ anh một lý do để anh đi khỏi nhà được không?

- Lý do thì em không nghĩ ra. Nhưng

đi thay anh thì được. Nếu anh tin tưởng...

- Anh rất tin Đan, nhưng chuyện này của nhà anh không liên quan gì đến em.

- Bây giờ em rồi rãi và rõ ràng là lành lặn hơn anh. Vả lại việc vào trong kia tìm anh Lập không khó bằng việc ở lại thành phố ứng phó với mọi người trong công ty. Chân anh chưa lành nhưng anh rành việc công ty, còn ai ứng phó được tốt hơn anh nữa.

- Ừ nhưng mà...

- Không nhưng gì cả. Bây giờ anh mang cái chân bó bột đi lỡ ra bị sao thì ai lo cho cả anh Lập cả anh, rồi ở nhà

người ta đến hỏi bác Huyền thì phải làm thế nào?

- Chết, phải rồi. Còn phải canh chừng cả mẹ anh nữa nhỉ.

- Thôi, quyết định vậy đi, anh đổi điện thoại, đưa điện thoại của anh để em cầm và liên lạc với anh An cho tiện. Anh chỉ đường đến Bãi Hạc, vẽ ra giấy cho em. Rồi anh ghi mấy chữ vào đây, đề phòng điện thoại chưa gọi được thì em có bằng chứng để anh An tin tưởng.

- Được rồi. Vậy thì làm như Đan tính. Khi nào gặp được anh Lập, Đan tìm cách thông báo tình hình về cho anh để

anh tính đường lo liệu.

Đan rời ngôi biệt thự. Cô về nhà thu xếp tư trang nhanh gọn, để lại mấy chữ cho ba và em yên lòng rồi đi thẳng ra bến đón xe đi miền Trung.

Người đàn ông đứng tuổi tay trái băng bột nhìn cô từ đầu đến chân rồi cầm tờ “giấy giới thiệu” của Thạch đọc lướt. Trả tờ giấy lại cho Đan, ông nói nhanh gọn:

- Lập bị chấn thương nhẹ. Bác sĩ bảo sẽ tỉnh lại sớm thôi. Giờ tối rồi, cô đi với tôi ra thị trấn ăn cơm rồi vào viện.

Dứt lời ông đi băng băng về phía công, tới chỗ dựng xe, dắt một chiếc Suzuki cũ ra. Đan vội vã chạy tới giúp ông:

- Chú để cháu đèo.

- Bạn Lập với Thạch thì gọi tôi là anh thôi. Đường tối và trơn lắm, có mấy đoạn lầy lở, đi được không?

- Tay chú... à anh... bị như vậy, để anh đi còn nguy hiểm hơn.

- Giá mà điện thoại thông được, cô cứ ở thị trấn gọi tôi ra có phải tốt không. Tôi vừa ở viện về lúc trưa... Rồi, đi nào!

Đan thở ra nhẹ nhẹ khi biết Lập

không bị thương nặng. Ông bác sĩ nói nhanh:

- Có tụ máu nhẹ nên tạm thời chưa tỉnh. Phần ngoài da nặng nhất là hai vết rách sâu trên vai và trên đỉnh đầu phải khâu, còn lại những xây xát không đáng kể.

Trên đường đến đây, cô nghe ông An kể cặn kẽ tình hình. Khi ấy ông đang ngủ, lán sập đột ngột, Lập còn thức nên kịp thời đẩy ông ra. Nếu không có anh, chắc không chỉ cánh tay mà cả đầu ông cũng đã bị gạch và cột gỗ đè bẹp rồi. Lập tránh được đồng gạch đá và cột lớn

nhưng anh hứng trọn một mảng ván dày lên đỉnh đầu cùng nhiều thứ tạp nham khác lên người. Khu xây dựng có một y sĩ nên đã kịp thời băng bó cầm máu và chuyển ra Trung tâm y tế huyện. Ở đây không nhiều máy móc thiết bị hiện đại nên lời chẩn đoán rằng Lập chỉ bị chấn động, không nguy hiểm đến tính mạng cũng chưa chắc chắn lắm, nhưng An không thể chuyển anh lên bệnh viện tỉnh được vì đường đi quá xa mà ông lại phải về Bãi Hạc trông nom việc khắc phục hậu quả cơn bão.

Trao đổi với bác sĩ lo thủ tục

chuyển Lập lên tuyến tỉnh để theo dõi kỹ hơn xong, Đan bước vào phòng. Lập nằm thêm thiếp. Vài vết băng bó nhô lên sau làn áo bệnh viện mỏng dính. Bàn tay anh đầy những vết bầm tím xước xước. Cô xót xa nhìn sững vào gương mặt dường như quen thuộc với cô từ lâu lắm. An cầm một bộ quần áo của Lập đưa cho Đan:

- Nhờ cô thay cho Lập. Bộ đang mặc phải trả cho bệnh viện huyện.

Nói xong, An kéo màn che quanh giường Lập rồi chạy đi thanh toán viện phí. Chỉ còn lại Đan và Lập trong không gian nhỏ hẹp, cô đỡ anh lên. Lúng túng

một lát rồi cô cũng cởi được bộ quần áo bệnh viện khỏi người anh, mặt nóng bừng, cô chạm mấy đầu ngón tay lên những đường nét thân thể gọn gàng rắn chắc. Đây không phải lần đầu cô thấy thân thể một người đàn ông không phải ruột thịt. Cô đã từng làm việc với nhiều người mẫu chỉ mặc quần lót, vẽ họ đứng yên trên bục mẫu hoặc nhìn họ đi lại phía sau sân khấu, nhưng chưa có ai cô quan tâm đến mức này, trong một hoàn cảnh hết sức gần gũi như lúc này.

- Đan, xong chưa? - Tiếng An vang lên bên ngoài tấm màn làm cô sực tỉnh.

Vội vã lồng chiếc somi rộng vào người Lập, cô nói vọng ra:

- Xong rồi đây ạ.

- Làm phiền cô quá. Tay tôi bó bột vướng víu chứ nếu không...

- Không sao mà anh. Em quen nhìn thế này rồi.

An cười khùng khục, anh kéo màn nhìn cô hỏi:

- Cô là hộ lý à? Hay nhân viên bể bơi?

Xắn tay áo cho Lập, đỡ thân hình to lớn của anh xuống, Đan quay ra:

- Không, em là sinh viên mỹ thuật...

chuyên vẽ khóa thân.

- Ha ha, cô bé này được đây! Thôi, ngồi nghỉ một lúc chờ người ta mang cáng đến rồi ra xe. Thay cho thang này chắc vất vả, nhỉ. Người nó cũng dềnh dàng khiếp.

Đến 12 giờ đêm Lập mới được thu xếp yên ổn trong một phòng dịch vụ của bệnh viện tỉnh. Chỉ còn lại Đan ở bên anh. An đã trở lại Bãi Hạc sau khi dặn dò cô đủ chuyện. Chờ người ta chụp cắt lớp não, chụp X- quang cho anh rồi thở phào khi nghe bác sĩ kết luận là không

sao, Đan mệt mỏi đi theo chiếc xe đẩy anh về phòng. Cả một ngày vất vả với mấy trăm cây số đường đất làm chân cô muốn khuyu xuống. Thay chiếc áo dính nước mưa và lấm tẩm bùn đất rồi trở lại bên giường, Lập vẫn nằm im lìm, cô đặt tay lên cái cằm lồm chồm râu của anh, thì thầm như nói với chính mình:

- Không sao, anh sẽ sớm tỉnh thôi.

Bác sĩ nói rằng anh có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, cô rất muốn thức chờ. Nhưng mi mắt trĩu nặng, cô gục đầu ngủ lúc nào không biết.

Lập tỉnh dậy với cảm giác ê ẩm trên

đỉnh đầu. Trận bão tai hại có lẽ đã làm anh bị thương chút đỉnh. Xung quanh anh tối nhờ nhờ, ánh sáng của ngọn đèn đỏ quạch từ phía ngoài hành lang hắt vào le lói. Có người đang để tay mình trong tay anh, bàn tay người đó gầy guộc nhỏ nhắn. Ai nhỉ? Quen lắm! Khẽ rên lên một tiếng, anh nắm chặt lấy bàn tay kia . Bóng người ngẩng lên và đèn bật sáng, Đan nhìn anh, đôi mắt nheo nheo vì ánh sáng. Phải rồi, anh đang nắm bàn tay mà anh mơ ước bao nhiêu lần. Mà đây là mơ hay thật nhỉ? Lập còn đang lơ mơ thì Đan đã rút tay khỏi tay anh, cô hỏi:

- Anh thấy trong người thế nào?

- Nóng.

Cô sờ lên trán anh, bàn tay mát rượi.

Rồi cô rót nước, lấy mấy viên thuốc kê vào miệng anh, tay đỡ lưng để anh ngồi dậy:

- Anh uống đi. Bác sĩ bảo anh sẽ sốt mấy hôm vì mấy vết thương sưng tấy.

Lập nuốt viên thuốc đắng, hớp một hớp nước mát lạnh. Giờ thì anh tin là mình không mơ. Đan đỡ anh nằm trở lại, đặt cốc nước xuống bàn, cô dợm bước đi.

- Em đi đâu?

- Anh tỉnh rồi. Phải gọi bác sĩ...

- Đẻ lát nữa. Ngồi xuống đây! - Lập

nhôm dậy chỉ tay vào ghế. Giọng anh đã hoàn toàn bình thường, nghĩa là uy quyền và cộc lốc.

Đan còn đang ngại ngần thì anh đã vươn tay kéo tay cô. Lực kéo không mạnh nhưng cô không găng lại, cô ngồi xuống bên giường anh, cúi mặt im lặng. Cầu trời cho anh đừng có hỏi rằng tại sao cô lại ở đây, bên cạnh anh giữa bệnh viện một tỉnh cách Hà Nội hơn 300 cây số vào lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này.

Lập hơi ngả ra như thường thức về bồi rồi hiện rõ trên gương mặt ửng hồng của cô. Anh sẽ không hỏi cái câu cô cầu trời cho anh không hỏi ấy nữa, vì anh đã đoán ra lý do tại sao cô lại ở đây rồi. Một khoảng im lặng cho đôi mắt say sưa ngắm nhìn, rồi giọng anh cất lên âm áp:

- Bão tan chưa?

Đan gật đầu. Cô ngược lên và bị cuốn vào ánh nhìn quá đỗi mê hoặc từ đôi mắt sâu thẳm đó.

- Hôm nay ngày bao nhiêu?

- Bây giờ là rạng sáng 30. Anh hôn mê một ngày.

- Bác sĩ bảo sao?

- Tụ máu nhẹ, đầu khâu 7 mũi, vai khâu 4 mũi.

- Trước đó anh đang nhớ em.

- Sao cơ?

- Trước khi nhà sập thì anh đang nhớ em.

Đan mơ hồ nhìn gương mặt kín bưng của anh. Cô sợ cái kiểu nói tỉnh tỉnh như thế này.

Lập đàn tay vào tay cô, và cô để yên cho anh day day máu xương tròn nhô lên ở cuối ngón trỏ, hơi nóng từ bàn tay của anh làm cô thấy mình nhỏ bé hơn bao giờ

hết.

- Em nói gì đi.
- Nói gì bây giờ?
- Anh không biết.
- Em cũng không biết.
- Thế thôi vậy.

Đan bật cười, cô với anh nói chuyện như hai kẻ dở hơi! Lập nhìn sững nụ cười của cô, anh kéo cô lại thật gần, tay vờn nhẹ lên đôi môi mà anh biết là rất mềm của cô. Và rồi anh cúi xuống, môi anh giữ chặt lấy nét cười dịu dàng ấy.

Lập trở về Bãi Hạc với cái đầu

băng trắng xoá. An đón anh trong chiếc lán mới dựng lại, giọng tếu táo:

- Động thổ cái Bãi Hạc này chú mày không xem ngày à? Chưa gì đã bị hạc mổ cho một phát toác đầu rồi.

Không để ý đến lời đùa của bạn, Lập hất hàm:

- Tay anh sao?

- Gãy dập, bó lâu, dễ teo sau khi tháo bột.

- Thành mẹ nó thương binh vì hạc! Thôi được rồi, anh về Hà Nội đi. Để tôi trụ ở đây.

- Sắp họp hội đồng rồi.

- Lúc nào họp thì về.

- Còn việc ở Hà Nội?

- Anh với thằng Thạch làm, có gì

gọi điện hỏi tôi.

- Còn trái tim Đan- cô?

- Gì?

- Thằng nào đêm ngủ gọi Đan ơi?

Con bé khá tính đấy, họp với cậu. Nhưng
trẻ quá!

- Trẻ gì mà trẻ.

- Thì cứ gọi tờ bằng chú suốt. Trông

cũng chíp bỏ xừ, 20 là cùng.

- 24.

- Oái, sao bảo là sinh viên?

- Bảo bao giờ?

- Thì hôm qua... nó thay quần áo cho cậu. Tớ áy náy sợ nó ngại. Nó bảo là sinh viên mỹ thuật nhìn người khỏa thân quen rồi.

Lập phì cười:

- Đúng là học mỹ thuật, nhưng ra trường lâu rồi.

- Mẹ, thế mà trông bé con con. Gái bây giờ trẻ lâu thật. Chú mày cẩn thận không nó chê già đấy!

Lập lắc đầu cười. Đan sẽ không chê anh già đâu, nhất là khi An đã... phơi bày anh ra trước mắt cô rồi. Mà kể cả cô

có chê anh già, anh cũng mặc kệ. Khoảng cách 10 tuổi chẳng phải cái gì ghê gớm, một khi anh đã biết là mình yêu và được yêu thật nhiều.

- *Ob-la-di ob-la-da life goes on...*

Điệu nhạc vui tươi cất lên làm Đan ngẩn ngơ buông bút vẽ. Đã 10 rưỡi đêm rồi cơ à? Hình như cô đã quên mất thời gian. Bấm nút trả lời, cô lầu bầu:

- Sao anh không gọi điện thoại cố định?

- Anh thích em nghe tiếng chuông mới.

- Em nghe từ hôm qua rồi mà.

- Em vẫn để đấy chứ? Hay lại để về

bài cũ rồi?

- Vẫn chuông mới mà. *Ob-la-di ob-la-da life goes on bra. La la how the life...*

- Ủ, anh yêu em.

Đan cười khe khẽ, vẫn cái kiểu đang nói lại... lạc đề. mấy tuần nay, hầu như ngày nào cô cũng nghe anh nói như thế mà không chán được.

- Hôm nay em làm những gì?

- Ngủ dậy, đánh răng, rửa mặt, ăn sáng, đi chợ. Sau đó cắt dựng một bộ đồ

kiểu Mãn Thanh cách điệu cho ca sĩ Tuấn Linh Mậu Lâm.

- Ca sĩ Nhật hay Tàu à?

- Không, ca sĩ Việt gốc Kinh, tên thật là Nguyễn Văn Bé.

Nghe giọng cười ha hả của anh, cô điềm nhiên hỏi tiếp:

- Còn anh làm gì?

- Ờ... đoạn đầu cũng giống em, rồi đi ngấm thợ xây nhà, rồi đi đuổi dọa trẻ con, nịnh nọt người già, rồi đi uống rượu với chủ tịch xã.

- À, tối nay em cũng uống rượu.

- Với ai?

- Một mình thôi. Em pha thử Kiss in the dark.

- Tên hay đấy! Rượu thì thế nào?

- Brandy anh đào, Vermouth và Gin, ba thứ đều nhau lắc với đá.

- Uống thấy có giống lúc... hôn anh không?

- Nặng hơn.

- À được, để hôm tới anh về xem cái nào nặng hơn.

Đan thoáng đỏ mặt, nói sang chuyện khác:

- Đức đỗ Bách khoa rồi anh ạ. Thừa 2 điểm.

- Có giấy báo về nhà hay mình tự đi xem?

- Ngồi nhà vào mạng xem qua trang web bộ Giáo dục.

- A, hiện đại nhỉ. Hồi anh thi phải chen vào xem bảng điểm. Hồi đấy anh cũng thi Bách khoa. Anh là niềm tin và hy vọng của cả nhà đấy.

- Xong rồi anh có vào được Bách khoa không?

- Không.

- Khổ chưa!

- Ừ... bị đi Liên Xô học nên không được vào Bách khoa học ngày nào,

thương không? Hồi đó thì em ở đâu nhỉ?

- Chắc em đang tập viết bằng ngòi bút cá mè cắm vào ống mực tím. Hoặc làm toán bằng que tính.

- Que tính bằng que kem Tràng Tiền à?

- Không, que nhựa. Thế hồi Liên Xô tan vỡ thì anh ở đâu?

- Ở trên một mảnh vỡ thôi. Kiev, Ukraina.

- Anh vẫn học tiếp chứ?

- À, vẫn chứ! Tiền học bổng bây giờ chỉ mua được mấy quả trứng gà, may mà chưa có H5N1 nên người ta vẫn cho anh

ấp trứng nuôi gà con bán lông gà lấy tiền đi học. Khi ấy thì em ở đâu?

- Có lẽ em đang viết văn tả nhà em có nuôi một con gà mặc dù khi đó nhà em chẳng có con gà nào cả, chỉ có nuôi một bà nội.

Lập cười phả vào điện thoại nghe ù ù:

- Thế khi nào thì em học vẽ?

- Muộn hơn thế. Có lẽ vào lúc anh chuyển từ bán lông gà sang bán đồng nhôm sắt vụn ấy.

- À, ra là mẹ anh đã kể chuyện anh đi buôn đồng nát rồi đấy. Thế thì thôi anh

không kể nữa.

- Anh kê đi!

- Hơn 11 giờ rồi. Ngủ đi thôi bé cưng. Hãy coi như anh đã hôn em trong bóng tối.

- Anh cẩn thận không nhầm người nhé!

Lập giữ nguyên nụ cười trên môi. Anh nhìn vào vạch pin gần hết trên màn hình. Chiếc Nokia “Huyền thoại đương đại” cục cưng của thằng em anh chắc sẽ sớm phải thanh lý với kiểu nấu cháo hành hạ liên tục thế này. Giở cuộn dây sạc cắm vào chiếc máy còn nóng

hồi, anh ngã lưng xuống chiếu. Chưa kịp
mơ màng thì tiếng đập cửa đã kéo anh
trở dậy. Anh lùng khùng ra mở và sầm
mặt vì cái giọng uồn éo nhưc óc:

- Anh Lập!

Đan đặt chiếc bình gốm cắm một
cành lan hạc đỉnh xuống sàn, dùng cả hai
tay mở cánh cửa phòng Lập. Cô đã vào
đây vài lần, đều là những lúc anh không
có nhà. Khi thì Thạch nhờ vào lấy sách
hay đàn, khi thì mẹ anh bảo cô đem lọ
hoa lên, như bây giờ cũng vậy. Dù Lập
đi vắng nhưng bà Huyền vẫn chăm chút

mua hoa trang trí cho căn phòng. Phòng của anh rộng, cửa rất dày, bày biện như một căn hộ riêng biệt. Gian ngoài ngăn cách với giường ngủ bằng một tủ sách cao, những cuốn sách đóng bìa da màu sẫm, sát khung cửa sổ với hai lớp rèm che có một chiếc sofa màu nâu nhạt, trên tường là một vài bức tranh nhỏ vẽ phong cảnh nước Nga, tất cả hoà hợp sàn gỗ bên dưới tạo thành một phong cách châu Âu hoài cổ. Đạn nghe tiếng nhạc, bài Woman của John Lennon, phát ra từ phía sau tủ sách. Âm thanh du dương như vọng lại từ rất xa, hoặc như âm thanh của

một chiếc máy quay đĩa cổ. Đặt bình hoa lên một ô trống của tủ sách, Đan hơi nheo mắt, ánh sáng hầu như không lọt đến chỗ cô đứng vì những tấm rèm dày, cô lên tiếng hỏi:

- Anh Lập về rồi à?

- Ừ.

Tiếng nói lại phát ra từ ngay bên cạnh làm Đan giật mình quay phắt lại. Lập đứng im lìm trong bóng tối, tựa vào một góc hẹp giữa giá sách và tường, khoanh tay nhìn cô. Anh mỉm cười, dịu dàng như chưa từng dịu dàng đến thế:

- Anh đứng chờ em này giờ.

- Chờ em làm gì? - Đan đáp úng, cô vẫn ngẩn ra vì bất ngờ.

- Chờ em linh cảm là anh ở đây.

Lập bước ra khỏi cái góc hẹp, anh vẫn mặc nguyên bộ đồ jeans đi đường. Vẫn nhìn cô dăm dăm, anh hát theo tiếng nhạc, giọng âm áp:

- *So let me tell you again again and again, I love you...*

Rồi anh tiến đến gần hơn, gần hơn nữa. Tay anh chạm vào chiếc cặp tóc của cô, anh bật nó ra và xoay vai cô lại, mái tóc lượn sóng mềm mại của cô xoa xuống chạm vào bàn tay anh như một làn gió

nhẹ. Gương mặt cô như bao phủ một lớp sương mờ ảo. Ôm ghì gương mặt yêu dấu đó vào ngực mình, anh thì thầm:

- Anh nhớ em quá!

Đan vòng tay ôm lưng anh nhe nhe. Tiếng là yêu nhau cả tháng nay nhưng cô mới chỉ chớm nhận biết được mùi của anh một chút, mùi gỗ và xạ hương của nước hoa nam cùng hơi đàn ông hoà quyện mạnh mẽ toả ra từ anh làm cô thấy dè dặt. Cô xua đi cảm giác ấy bằng cách kiễng lên luồn mấy ngón tay vào mái tóc ngắn lỏm chớm của anh.

- Trông đầu tóc anh lộn xộn quá hả -

Lập nắm tay cô, siết lấy những ngón tay gầy xương xương đưa lên môi.

Đan gật gật đầu, ngả vào vai anh, cô hỏi:

- Sao anh nói mấy hôm nữa mới về?

Lập có vẻ như không để ý tới câu hỏi, anh áp môi lên tóc cô. Đan ngược nhìn về mặt tĩnh lặng ấy, cô để yên tay mình trên chiếc cúc áo màu xanh lá cây của anh. Vài phút sau cô mới lên tiếng, giọng trách móc nhẹ nhàng:

- Lại còn trốn trong này nữa.

Lập cười, anh xoay người để cô tựa vào giá sách, cúi xuống đặt một nụ hôn

lên đôi môi mềm mại không son. Môi anh say đắm đuối cuốn cô vào khoảng tối khuất của không gian và thời gian thì như ngừng lại. Một lát, anh dừng đột ngột, vẫn để cô tựa vào giá sách, nhìn gương mặt còn chưa hết bất ngờ của cô bằng ánh mắt lấp lánh:

- Thế nào? Có hơn món cocktail hôm qua của em không?

Không đợi cô trả lời, anh lại cúi xuống lần nữa. Đan choàng tay lên cổ anh, khép mắt tận hưởng và từ lúc nào không rõ, say sưa hôn đáp trả.

Lập đón nụ hôn ngọt ngào, anh mở

mắt nhìn sững vào đôi mi chớp chớp của cô như muốn thu trọn hình ảnh này vào tâm trí. Cô đang ở trong tay vậy mà nỗi lo sợ mất cô lại đè nặng lên anh hơn bao giờ hết.

Đêm qua, Minh Ánh đã mò xuống Bãi Hạc. Cuộc hàn huyên giữa anh và “cô bạn cũ” này quả là không vui vẻ gì!

Minh Ánh buông chiếc túi kiêu cách xuống đất rồi cởi chiếc áo ngoài. Lập mở rộng cửa, anh đứng chống tay hằm hằm nhìn thân hình bốc lửa trong chiếc áo hai dây màu tím của cô người mẫu, cô ta

định làm cái quái quỷ gì thế không biết.

Anh cọc lốc:

- Ai chỉ chỗ cho cô?

- Đi tìm anh mệt muốn chết, để em vào nhà thờ một chút đã nào.

- Sao cô biết tôi ở đây?

- Em gọi điện đến nhà anh, cô giúp việc nói.

- Nói dối! Người giúp việc nhà tôi không tùy tiện thế - Lập danh giọng.

Ánh chớp mắt ngồi xuống, đuổi dài người trên giường, giọng ồm ồm:

- Anh căn dặn người giúp việc kỹ vậy. Anh muốn trốn em chứ gì? Em biết

rồi nhé. .

- Tôi hỏi lại, ai chỉ cô xuống đây?

- Em mà muốn biết anh ở đâu thì tự khắc em sẽ biết. Cần gì ai chỉ!

Ánh vịn mình vươn tay ôm lấy chiếc gối và vịn vào nó với vẻ khêu gợi cố ý. Lập nhãn mặt nhìn ra cửa để tránh cái điệu bộ mời gọi lộ liễu ấy. Giờ này đám công nhân đã đi ngủ hết. Máy người bảo vệ thì đang đi tuần ở mé bên kia đồi. Cô ta rất biết chọn thời điểm để mò đến.

- Cô tìm tôi có việc gì?

- Thì em nhớ anh em tìm, có sao không?

- Lão người Tàu của cô đâu?

Ánh bĩu đôi môi tô son hồng tím rất hợp với màu áo của mình lên một cái, liếc mắt với anh:

- Anh cũng biết anh Lương sao? Chúng tớ anh vẫn quan tâm đến em, phải không?

- Cô nói nhằm gì thế?

- Chứ không phải sao? Vì còn yêu em nên anh mới cho người theo dõi em.

- Cô bị hoang tưởng à? Còn hết cái gì? Tôi chưa bao giờ yêu cô!

- Anh giận nên anh nói vậy, phải không? - Ánh bắt đầu thỏn thức - Anh

hiếu cho em, vì anh đôi xử với em nhiều lúc... hững hờ quá, mà anh Lương, à, ông ta... lại sẵn đón nhiệt tình nên em..

- Tôi có thắc mắc đâu mà cô phải phân bua.

Như không nghe thấy lời anh, cô người mẫu tiếp tục gục đầu vào chiếc gối, đôi vai nuột nà rung lên với vẻ sầu não nhất trên đời. Lập bước tới bên giường, anh định nói gì đó để cô ta thôi đi, nhưng rồi anh khoanh tay nhìn màn độc diễn đau khổ và lắng nghe những lời trần tình hối hận ấy bằng vẻ dửng dưng.

- Em biết là em không đúng... Em đã

phải trả giá cho sự nông nổi của mình rồi... - Minh Ánh chồm lên ôm lấy hông anh, kê má vào bụng anh, giọng tha thiết - Anh tha thứ cho em nghe anh Lập.

Bàn tay với những chiếc móng vẽ cầu kỳ của Ánh luồn vào áo anh vuốt ve. Lập đưa tay ngăn lại, anh lùi ra một khoảng và cố nén cảm giác bực bội với chính mình. mấy tuần nay anh chỉ được gặp Đan qua những cuộc điện thoại đêm khuya. Anh không phải là thánh còn người đàn bà trước mặt lại quá biết cách...

Sao bây giờ anh mới định nghĩa

được nét đẹp của cô ta nhỉ? Một nhan sắc ẩn chứa quá nhiều tai hại! Lập nghe giọng mình khô khốc:

- Tôi với cô dứt khoát rồi. Cô đừng khuấy lên nữa.

Ánh đổ nhào tới, miết người lên lưng anh, hỏi hả:

- Không, em biết anh còn yêu em. Em biết mà.

Lập dần cảm giác căm dỗi đang trỗi dậy bùng bùng, anh dùng hết sự tự chủ của bản thân đẩy cô người mẫu ra, đi về phía cửa. Minh Ánh vùng dậy chạy theo ghì lấy tay làm anh phải giật mạnh ra và

quát lên:

- Tránh ra! Cô đi ra cho tôi!

Ánh sững người vì phản ứng quyết liệt của Lập. Rồi như sực nhớ ra điều gì, cô ta bắt đầu lã chã rơi nước mắt:

- Em hiểu rồi. Anh vì cô ta... Anh ác lắm.

Nhác thấy có người lấp ló ngoài cửa, cô ta oà khóc to:

- Em không tiếc anh điều gì. Em... Cô ta có gì hơn em mà anh nỡ phỉ tay. Hu hu...

Lập quay lại nhìn những giọt nước mắt nhoè nhoẹt trên gương mặt quá lộng

lấy đó. Anh gần từng tiếng một:

- Cô có im đi không?

Vẻ đe dọa trong giọng nói và vẻ mặt của anh khiến cô người mẫu nín bật. Lập nhéch môi:

- Cô đừng có diễn trò ở đây. Không ăn thua đâu! Nào, nói đi, cô xuống đây với mục đích gì?

- Em muốn ở bên anh. Em muốn mình giống như trước.

- Không được.

- Tại sao? Có phải vì con thợ may rẻ tiền đấy không?

- Cô ăn nói cho cẩn thận!

- Anh là đồ thô lỗ, đồ đê u! Anh lợi dụng tôi. Anh...

- Tôi tử tế với cô đến thế rồi mà cô còn muốn gì nữa? - Lập cười nhạt - Ai lợi dụng ai còn chưa tính được đâu!

- Phải rồi. Tôi hoang phí, tôi bòn rút của anh. Còn nó thì không. Nó chỉ lấy tiền của anh đi bao thằng khác trẻ hơn thôi, anh cứ đợi mà sáng mắt ra.

- Tôi biết ngay cô sẽ đặt điều mà! Còn gì nữa thì đặt nốt đi!

- À chắc nó đã kịp ỏn thót với anh rồi. Thế này thì chịu không nói được gì về nó với anh nữa - Ánh cười khanh

khách, hất mái tóc cắt tỉa công phu sang một bên với vẻ bất cần - Anh thấy đàn bà quái lạ không? Biết rõ là thằng đàn ông chủ động nhưng lại cứ đổ cho tình địch. Phải rồi, nó tốt nó đẹp, nó cái đéch gì cũng hơn tôi hết. Tôi chịu thua, được chưa?

Lập im lặng không nhìn tới vẻ kích động của Ánh khiến cô ta càng điên tiết. Ngửa mặt cười một tiếng nanh nọc, cô ta quắc mắt:

- Nhưng mà anh không có được nó đâu. Tôi biết cách cho nó phỉ nhổ vào mặt anh đấy! Ha ha... Làm sao nó chịu

được nêu biết... ha ha... rằng chính anh đã tặng nó của anh cái giải ba toàn quốc.

Lập ngoảnh lại, rất từ từ, anh nhìn cặp mắt long lên những tia khoái trá của cô người mẫu, gương mặt anh vẫn không lộ cảm xúc và giọng nói vẫn hết sức lạnh lẽo:

- Cô nói cái gì thế?

- Ha ha, đừng hòng qua được mắt tôi. Hôm đó anh ra ngoài gọi điện cho thằng cha Quốc Minh ép nó chấm điểm cô ta tụt xuống nếu không anh sẽ hủy hợp đồng tài trợ cho liveshow của hắn ở Đảo Vàng resort. Tôi đã nghe thấy hết!

Đan chuỗi khỏi vòng tay Lập khiến anh sực tỉnh. Cô đang vuốt lại mái tóc. Hơi gió thổi ra từ chiếc điều hoà trên tường khiến những sợi tóc dài mảnh của cô lay động và anh nhớ ra là mình đã ở trong căn phòng quen thuộc của mình chứ không phải trong căn lán tạm nóng hầm hập giữa đêm Bãi Hạc nữa. Những gì Minh Ánh nói quả thật đã ngay lập tức tác động đến anh. Sáng ra, thu xếp công việc ở khu xây dựng xong, anh vội vàng về Hà Nội và đến thẳng nhà cô. Nghe Đức nói cô đang ở nhà anh, Lập thở phào

nhẹ nhõm. Ít ra thì cái lưỡi rắn độc của Ánh cũng chưa lia tới!

Sau khi kêu gọi, khóc lóc, chửi rủa và đem bí mật của anh ra mặc cả không xong, cô người mẫu bỏ về lúc trời còn tờ mờ tối. Minh Ánh có cái kiêu trơ trên và chao chát đặc trưng cho đàn bà vùng biển quê hương cô ta. Mới lăn lộn trong giới người mẫu một vài năm đã giành vị trí khá vững chắc, cô ta chứng tỏ mình không chỉ đẹp mà còn rất biết suy tính. Dù suy tính chẳng được tử tế tốt đẹp gì, cô ta vẫn nằm trong số ít người mẫu đầu óc không rỗng tuếch. Ôn trời, nhờ cô ta

chỉ được đến mức như vậy và nhờ Lập còn hơn cô ta ở mấy năm kinh nghiệm cuộc đời nên anh còn có thể xoay chuyển tình hình được.

Thạch đã tháo bột và đi lại tạm ổn sau một thời gian tập phục hồi chức năng, anh có thể giao lại việc ở Bãi Hạc cho nó để toàn tâm toàn ý ở lại Hà Nội canh chừng Đan. Nữ tính và cá tính, cô là mẫu người mà anh chờ đợi tìm kiếm bao lâu nay. Ngay khi uống ly Black Russian từ tay cô, một tình cảm hết sức lạ lùng đã nảy mầm trong anh mà anh không ý thức được. Cái mầm nhỏ ban

đầu ấy theo ngày tháng cứ lớn dần để biến một người ghét ràng buộc, một kẻ coi thường phụ nữ như anh trở nên say mê và quan tâm, thái độ của anh trở nên nồng nhiệt đến độ kỳ quặc. Nhận một cái tát, nhìn thấy những giọt mồ hôi và nước mắt, chia sẻ một vài sở thích hay thói quen rồi ném thử đôi môi ngon nhưng cũng rất ngoa ngoắt của cô, anh tự nhủ với mình rằng: Nhất định sẽ phải có cô trong đời.

- Anh làm gì mà ngẩn ra thế? - Đan nhìn anh, cười bằng mắt.

- À, anh đang tính xem làm thế nào

bắt em về ở suốt đời trong phòng này.

- Khó đấy!

- Ba em đòi voi chín ngà gà chín cựa ngựa chín hồng mao à?

- Cái đó em không chắc, ba em có vẻ thích đồ tái hơn. Nhưng bắt em ở suốt đời trong phòng này thì khó đấy. Nó buồn tẻ quá, mà em thì ham vui.

- Em có thể đem ở đâu đó vài đũa nhóc âm ỉ chí choé về, sẽ vui ngay.

- À, nếu thế thì phòng lại bị chật.

- Anh sẽ coi nói và làm thêm “chuồng cọp”.

- Lúc đó thì em sẽ thành con cọp cái

gâm gừ, nhĩ.

- Rồi sẽ nỉ non suốt ngày rằng “than ôi thời oanh nay liệt còn đâu”.

Đan cười thành tiếng. Cô thích thú kéo tấm rèm dày cho ánh sáng cuối ngày lọt vào trong phòng. Ngắm mấy bức tranh nhỏ vẽ phong cảnh nước Nga trên tường, cô thì thầm:

- Phòng anh đẹp như trong truyện của Paux ấy. Chỉ thiếu một cái lò sưởi và một con mèo lười uể oải.

Đan khẽ rùng mình vì vòng tay của Lập ôm ghì từ phía sau, cô nghe anh cười nhỏ:

- Lò sưởi đây rồi, còn con mèo lười uể oải thì có thể thay bằng con cọp gặm gù... Em thích không?

Cô gật đầu, lắng nghe anh thủ thỉ tiếp:

- Phòng này anh trang trí giống ngôi nhà của một thầy giáo của anh ở Kiev. Với anh khi ấy, căn nhà của thầy là thiên đường. Giữa mùa đông, anh bị cảm lạnh rồi viêm phổi, thầy đã đón anh từ bệnh viện về thẳng nhà. Bước vào cửa, xỏ chân vào đôi dép lông xù, ngồi vào ghế, quàng một cái khăn len thật dày, đọc một cuốn sách cũng thật dày rồi ngửi mùi súp

củ cải mà vợ thầy đang nấu trong bếp, anh cảm thấy mình chẳng còn ốm đau gì cả.

- Bây giờ anh còn liên lạc với thầy cô không?

- Từ khi ổn định công việc, hàng năm anh đều cố gắng sang thăm. Thầy vừa mất năm ngoái rồi. Cô sống một mình trong nhà, nhà chẳng có thay đổi gì cả, cô thì vẫn nghĩ rằng thầy chỉ đi dạo rồi sẽ về.

Đan cảm nhận cái cảm ram ráp râu của anh cọ cọ vào thái dương mình, cô giữ im lặng vì biết anh đang xúc động.

Lập hôn lên chiếc khuyên bạc trên vành tai cong của Đan, anh tự hỏi người con gái tuyệt vời trong tay anh giây phút này đây liệu có phải người mai sau nghĩ rằng anh đang đi dạo đâu đó rồi sẽ về...

Có tiếng gõ cồng cộc lên cánh cửa đóng hờ làm hai người trong phòng như bừng tỉnh khỏi một giấc mơ đẹp. Thạch ló vào, miệng nở một nụ cười nhẹ nhõm:

- Em không phá đám hai người chứ?

Lập lắc đầu, anh liếc nhìn vẻ ngượng ngùng của Đan rồi buông lỏng tay khỏi bờ vai cô. Anh ngồi bệt xuống sàn, Thạch cũng ngồi xuống đối diện với

anh. Đan lẳng lẳng ra ngoài, cánh cửa to lớn đã khép lại mà Lập vẫn còn nhìn hút theo.

- Đến giờ em vẫn chưa quen gọi Đan là chị anh Lập ạ.

- Rồi từ từ sẽ quen - Lập quay lại nói với vẻ nghiêm trang, rồi anh hỏi luôn

- Chân căng thế nào rồi, cậu ấm?

- Khoẻ lắm, sắp đi đá bóng được. Anh muốn em thay ca vào trong Bãi Hạc chứ gì?

- Ừ, tình hình cơ bản là ổn rồi. Chỉ cần mình cảnh giác chặt chẽ là không đũa nào làm gì được. Hồi cậu ở đây đất

đá còn bê bộn nên mới sơ hở cho bọn nó lợi dụng quấy nhiễu.

- Tại em nghĩ chắc cũng yên ổn như Núi Ba thôi, ai ngờ dân cư phức tạp, làng nọ làng kia...

- Vớ lại cái chuyện tuyển người. Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, không tuyển mấy thằng con ông cháu cha ít học, sao cậu tuyển thằng Hiếu vào làm bảo vệ?

- Sao thế?

- Thằng đấy cậy thế ông chú họ phó chủ tịch huyện không coi ai ra gì. Nó đánh cả trẻ chăn bò. Người ta vô tình để

bê chạy qua đất mình, nó đuổi đánh xong lại còn trấn luôn con bê đem thui. Dân kéo vào hỏi thì nó hùng hổ chửi bới. Anh đuổi luôn rồi.

- Chết, anh làm thế rồi em ăn nói làm sao với ông chú nó?

- Không làm sao hết! Những thằng như thế phải diệt từ đầu. Dung túng, sau này nó làm vương làm tướng một vùng rồi chí phèo cả với khách.

Thạch kêu lên:

- Nhưng mà anh không khéo. Đuổi thẳng cánh thế rồi mất hết quan hệ. Mình lạ nước lạ cái đến thì nên nịnh quan chức

địa phương một tí.

- Thiếu gì cách nịnh - Lập đáp cộc lốc. Chợt nhận ra người đang nói chuyện là em trai mình, giọng anh dịu lại - Thôi, cậu xuống thay anh rồi làm thế nào khéo thì làm. Thu xếp ngày kia đi ngay nhé... Anh xuống xem Đan đâu...

Dứt lời Lập đi nhanh ra khỏi phòng, Thạch ngồi lại, vẻ mặt dăm chiêu.

An bước vào văn phòng. Trưa nắng nóng mà phải ra ngoài thì thật tai vạ. Phải phơi mấy tiếng đồng hồ ngoài nắng như anh vừa nãy lại càng tai vạ hơn! Cầm cái cốc đi tới bình nước sát lối ra, anh cởi phăng cà vạt. Thạch đang đứng nói chuyện điện thoại ngoài hành lang thấy anh liền cúp máy đi tới, cười thông cảm:

- Dựng đến đâu rồi mà trông đại ca lừ đừ thế?

- Hòm hòm rồi... Mà anh chịu cậu, lúc nào cũng đóng hộp thắt nút, không

thấy ngót à. Anh đang nóng phát hoảng lên đây!

Thạch cười, anh ngồi trong văn phòng, máy lạnh ro ro suốt ngày chứ có phải chạy ra đường lo dựng gian hàng liên hoan hội chợ du lịch như An đâu. Nhưng mà sắp tới đây anh lại phải đi Bãi Hạc, lại khôn khổ vì gió Lào đổ lửa rồi. Nghĩ tới đấy, Thạch tắt nụ cười ngay lập tức làm An nhú mày khó hiểu:

- Cậu dạo này làm sao thế? Cái Thảo nó mè nheo gì à?

Thạch nhăn mặt, lắc đầu. Thảo chẳng bao giờ nhõng nhẽo đòi hỏi. Lúc

nào cô cũng tỏ ra bằng lòng với mọi điều nhưng không vô vập với cái gì cả. Ngay cả những lời tỏ tình của anh cô cũng coi một thứ đồ vật quý giá dễ vỡ, nâng niu nhưng luôn luôn căng thẳng giữ khoảng cách. Cô không có được cái nồng nhiệt tha thiết như Đan đối với anh trai anh... Không nhìn An, Thạch thở dài thườn thượt:

- Lại sắp xuống Bãi Hạc làm cai rồi.

Nghĩ mà hãi!

- Bắt đầu ngại khó ngại khổ rồi hở, cậu ấm? Chú mày là cứ phải rèn nhiều. Hồi anh với thằng Lập ở bên kia, ròng rã

mấy tháng sông ở giáp Siberi, phải mở tủ lạnh ra sưởi mà sáng sớm đến tối mịt đều chường mặt ngoài trời cửa sắt vụn thì sao?

- Lại hát bài năm xưa oanh liệt rồi! -

Thạch ca thán.

An chưa kịp nói gì thêm thì một cô nhân viên đã thò đầu ra hành lang báo là Lập gọi anh. Bỏ Thạch xịu mặt đứng ở hành lang, An chạy ra thang máy.

Lập ở sau chiếc bàn rộng, xoay ghế ngồi nhìn xuống đường. Đã cuối tháng tám mà trời vẫn nắng nóng gay gắt. Ánh sáng chói chang của buổi chiều lợt qua

những thanh màn sáo làm anh nhức mắt. Quay lại nhìn An vẫn nhẽ nhại mồ hôi, Lập gọi thư ký đem nước vào.

- Mẹ, đến mệt vì phải chạy theo cái bọn công ty mỹ thuật . Làm ăn lôm côm mà toàn các bố tinh tướng. Chú mày giao xử việc thiết kế cho con bé kia có khi nó làm năm sáu tiếng đồng hồ là xong, chứ không đến nổi dây dưa từ hôm qua đến giờ.

- Bụt chùa nhà không thiêng đâu.
- Cậu xót của chứ thiêng với thiếc gì.

Lập cười không nói lại An. Đúng là

“con bé kia” của anh không thể phơi đầu dưới trời nắng cho mấy việc trang trí tạp nham này được!

Rút một túi hồ sơ đưa cho An, anh nói ngắn gọn:

- Bọn phá mình ở Bãi Hạc là người của mục Dung.

- Chủ phòng trà Đường Xưa ấy hả? - An vừa hỏi vừa mở túi hồ sơ, mấy bức ảnh và giấy tờ trong túi xác nhận nghi ngờ của anh - Sao tự dung lại muốn thò chân vào tận trong nó thế?

- Đang điều tra, nhưng tôi nghi là có tay lão Lương.

- Dễ lắm, chứ thằng Đài già đấy làm gì mà buông cái miếng đất ngon như Bãi Hạc nhanh thế. Mà gần đây tớ thấy nó hay đi với con bé gì hồi trước bám cậu ý nhỉ, à Minh Ánh, liệu có phải...

- Tôi biết rồi. Nhưng thằng cha đó chắc mê cô ả thật. Chứ cáo như nó biết thừa là cô ả chẳng dính gì tới chuyện làm ăn của tôi. Sợ là sợ nó với mục Dung câu kết với nhau lôi kéo mấy bố dao động bên mình ấy.

- Thì “ngựa” hả?

- Đây, chính là hấn đấy. Mục Dung này qua lại với Thì “ngựa” chặt chẽ

lắm, cho nhau vay tiền rồi chung vốn phòng trà Đường Xưa 3 dưới Hải Phòng... Tôi đã cho người theo dõi rồi.

- Thấy động tĩnh gì không?

- Không, thằng cha này kín lắm.

Thậm chí không hỏi han gì chuyện Bãi Hạc. Thế nhưng diễn biến ở đó thế nào thì vẫn biết đều đều. Mà hán biết lẽ nào mục Dung lại không biết.

- Bực thật đấy nhỉ! Cũng tại mình chưa bịt hết sơ hở. À, cậu biết thằng chồng trẻ của mục Dung chứ?

- Biết!

- Nó quen thân gì với “con bé kia”

của cậu à?

- Bạn cũ - Lập cau mặt. Cái kẻ đang được nhắc đến này làm anh lợm giọng.

- À, tớ hiểu rồi. Thế này có khi cậu phải cẩn thận, không khéo lại đèo theo một đũa rai lông ngỗng.

Lập gạt đi:

- Không có chuyện đấy!

- Ồ, không có thì tốt. Tớ chỉ nhắc thế thôi. Tại dạo này thấy chú mày yêu quên giờ đất nên... Mà tớ nói là có cơ sở hẳn hoi, vì có người thấy nó nói chuyện với thằng Vinh.

- Ai thấy? Bao giờ? Ở đâu? - Lập

quay phắt lại hỏi dồn.

- Thì vợ tớ với con em vợ. Ở bar My Way. Mới tối hôm qua thôi chứ đâu.

Tối hôm qua, tối hôm qua... ăn cơm với cả nhà xong, anh định đưa Đan đi dự tiệc ở một chỗ đối tác làm ăn nhưng cô từ chối, nói là không chuẩn bị kịp. Và cô mượn có gạt anh để đi uống rượu với... thằng đấy. Lập giận sôi lên, anh tức tốc ra xe đến nhà Đan.

Chỉ có mình Đan ở nhà. Cô ra mở công cho anh trong chiếc váy liền vải cotton kẻ ngang xanh trắng ngắn tay như

kiểu áo thủy thủ, có vẻ khá bất ngờ vì sự viếng thăm của anh:

- Anh không ở văn phòng à?

Lập cởi giày trước cửa phòng khách. Đây là lần đầu tiên anh vào hẳn trong nhà cô. Ngôi nhà ở ngoại ô lại nằm giữa vườn cây nhỏ nên có vẻ mát mẻ đặc biệt. Đan chỉ vào bộ salon mời anh ngồi, cô vào bếp rót nước cho anh rồi đi lên phòng mình. Cô đang may dở chiếc áo đồng phục nam của Núi Ba, chỉ còn vài đường cuối cùng. Cô sẽ đem xuống cho anh mặc thử luôn.

- Phòng em nhiều đồ lặt vặt quá!

Tiếng anh kể bên tai khiến cô giật thót người, anh đi theo cô lên đây à? Trong lúc nhà cô chẳng có ai thế này thì quả là không nên. Đan nghĩ thầm nhưng vẫn khẽ cười:

- Phòng ngủ kiêm phòng làm việc mà anh.

Anh nhìn khắp lượt. Căn phòng của cô quả là một không gian khiêm tốn nhưng lại đa chức năng. Phòng hẹp chiều ngang, cuối tường gần cửa sổ trông ra vườn là một chiếc giường con, khăn trải màu vàng chanh với mấy chiếc gối hình miếng chanh xanh xanh trông trẻ trung

ngộ nghĩnh. Trên đầu giường có một giá sách và một chiếc giá để đĩa. Dưới gầm giường là bút lông, mấy lọ màu, chậu rửa bút, giá vẽ... Góc nhà có một ma-nơ-canh đứng sừng sững. Chênh chéch cửa sổ là chiếc bàn rộng, chắc vừa để cô đặt máy tính vừa là chỗ để cắt hay may luôn. Lúc này chiếc máy tính xách tay quen thuộc của cô đang ở trên giường còn trên bàn là một chiếc máy khâu cũng xách tay.

Để mặc anh ngó nghiêng, Đan ngồi vào ghế cặm cụi may nốt mấy đường cuối trên chiếc áo vải đũi. Nhìn dáng ngồi nghiêng nghiêng dường như yếu

đuôi của cô, Lập quên mất mục đích đến “hỏi tội” của mình. Anh đi nhanh đến bên bàn xúc cô dậy ôm chặt, giọng khỏ sở:

- Không hiểu sao anh yêu em quá thế này!

Đan tránh nụ hôn của anh làm nó thay vì đậu lên môi lại đậu xuống bên mang tai. Không nói lỏng vòng ôm, Lập rà môi ngậm vào vành tai cô và giữ yên ở đó, những ngón tay anh luồn vào tay áo gắn chà xát lên làn da mịn ở đầu vai cô. Đan rùng mình, cô biết những khoảnh khắc như thế này sẽ dẫn đến điều gì. Dứt khoát gỡ tay anh khỏi vai mình, cô tách

người ra nhìn anh với vẻ bình thản:

- Sao anh không đi làm lại đến tìm em?

Lập khâm phục vẻ tự chủ của cô nhưng đồng thời trong anh cũng dấy lên những suy đoán, nghi ngờ. Với anh thì cô dứt khoát như vậy, còn với hấn ta thì sao. Liệu cô có hờ hững nổi trước cung cách của một tên ma cô trong suốt thời gian cô và hấn yêu nhau. Anh cười nhạt làm Đan quay lại nhìn chăm chăm:

- Tự nhiên lại cười! Hôm nay anh lạ lắm.

- Anh muốn rủ em đi uống rượu.

- Giờ này à? Anh có chắc là rượu không, hay là bia?

- Không, rượu, rượu ở bar.

- ...

- Em không hỏi bar nào à?

- My Way. Em chắc anh sẽ đến chỗ đây.

Lập nhìn gương mặt thản nhiên của Đan. Anh cứ nghĩ rằng ít nhất thì cô cũng sẽ nói một câu gì đó để xoa dịu anh, hoặc ít nhất cũng để anh cảm thấy rằng mọi chuyện không đến nỗi... Còn đây, cô nói tỉnh bơ cứ như thách thức anh vậy.

Đan cũng nhìn trả lại gương mặt

ngắn ra vì bất ngờ của Lập. Cái bệnh hồ đồ hay suy đoán quá xa của anh thì cô đã khá quen. Đây là lần tái phát đầu tiên sau khi hai người yêu nhau.

Ngồi lại vào chiếc ghế có đệm mềm màu xanh lá cây cạnh bàn, cô bắt đầu khâu buộc những chiếc khuy gỗ ngang và làm những chiếc khuyết rời bằng vải cho cái áo đũi. Bàn tay nhỏ nhắn của cô khéo léo như múa trên nền vải. Cô chờ Lập lên tiếng trước nhưng anh cũng im lặng.

Một lúc sau, cô làm xong. Giơ chiếc áo lên ngắm nghía rồi đặt xuống bàn với vẻ hài lòng nhẹ nhõm, cô quay ra nhìn

Lập, mỉm cười:

- Em xong việc rồi, mình đi chứ?

Rồi cô đẩy ghế đứng lên dõm bước ra khỏi phòng. Đến nước này thì Lập không chịu nổi, anh văng tục:

- Đồ quái thai! Mẹ kiếp!

Gần như nhấc bổng cô lên và kéo giật về phía lòng mình, anh ngay lập tức cướp lấy môi cô mà nghiền ngấu. Đan cựa quậy vùng ra nhưng không được. Anh giữ quá chặt và nộ hôn thì quá mạnh mẽ. Tay anh miết lên eo lưng cô. Thân hình anh to lớn bao phủ lấy cô như một vách dựng giam cầm tự nhiên. Môi và

lưỡi anh hút kiệt hơi thở của cô. Mãi sau, khi nhận thấy cô đang lả dần đi, anh mới từ từ buông cô ra, giọng hậm hực:

- Từ trước đến giờ không ai dạy em là phải nói với người yêu bằng giọng thế nào khi hắn đang ghen à?

Đan im lặng. Làm gì có ông người yêu nào ghen theo trình tự như anh!

- Sao không trả lời? - Giọng anh lại vang lên đầy uy quyền.

- À... người ta dạy em là với những tên người yêu ghen vô lý, em cứ việc chọc cho hắn ta tức chết.

- Thế đấy! Rồi người ta có dạy em

tiếp là nếu hấn ta tức chết, người đầu tiên mà hấn về báo oán sẽ là em không?

Đến đây thì Đan cười khúc khích, cô nếm mùi lừ lừ báo oán của hấn ta rồi. Cô vòng tay ôm lấy cổ Lập, chủ động hôn anh như giảng hòa. Anh nhận nụ hôn dễ chịu của cô, thì thầm:

- Chỉ cần nghĩ đến chuyện tối qua em không thèm đi với anh để gặp hấn là đầu anh nóng lên rồi.

- Anh nên mua một cái quạt gắn vào sau gáy như quạt chip máy tính ấy - Đan nghịch nghịch cà vạt của anh - Em không đi với anh hôm qua vì thời gian quá gấp.

Em không thích xuất hiện trong bộ dạng thiếu chuẩn bị, nhất là khi bữa tiệc lại của đối tác của anh.

Kiểm chân hôn lên chóp mũi của anh, cô nhìn anh bằng vẻ nghiêm nghị:

- Em nghĩ là anh hiểu mà.

Lập gập đầu, anh bồi hồi vì cái cách Đan nghĩ cho anh. Hôm qua anh đã đề nghị mua luôn một bộ váy kèm đồ trang sức để cô đỡ phải về nhà thay quần áo nhưng cô không đồng ý, cô trách anh hoang phí. Cô không biết rằng anh muốn đem cô đi khắp những chỗ đẹp nhất, giới thiệu cô với những người quan trọng

nhất, dù cô có mặc quần ngố và không trang điểm như hôm qua cũng chẳng sao hết!

Giọng Đan vẫn dịu dàng:

- Còn em gặp Vinh thì chỉ tình cờ...

Em thấy bar mới mở nên vào thử, anh ta chắc cũng vậy. Anh ta thấy em thì qua hỏi thăm xã giao, em cũng trả lời qua loa cho đúng phép thôi mà.

- Hấn hỏi gì em?

- À, hỏi thăm sức khỏe, công việc.

- Không hỏi chuyện tình duyên à?

- Có, em bảo là người yêu em ghen

kinh lắm nên em không dám nói chuyện,

lỡ ai đó nhìn thấy rồi mách lại, anh ấy giết em mất.

- A, câu trả lời hay đấy! Xong rồi hấn có phản ứng gì không?

- Hấn bảo là người yêu em không nên ghen với người tôi tệ như hấn làm gì cho mất công.

Lập cười, cô vẫn tìm cách “kê” anh. Nhưng khổ làm sao, anh lại thích cái cảm giác lúc nào cũng căng thẳng khi phải đấu khẩu với cô kinh khủng! Nó như chất keo làm cho cả hai người càng lúc càng hút vào nhau không rời. Khẽ cắn lên môi cô, anh chuyển đề tài:

- Có lẽ anh phải cưới em gấp.

- Ô, hình như em lại quên che mặt

khi đi mua sách cho bà bầu à?

- Không, lần này là tại anh. Anh sẽ có độ một tá tí nhau, và chúng phải có mẹ đẻ đủ tử tặc.

- Một tá, tức là một bà đẻ thuê nào đó đang chuẩn bị sinh mười hai?

- Người chứ có phải ỉn đâu mà sinh mười hai. Kiến thức về sinh sản của em có vẻ lơ mơ nhỉ! Thôi không sao, anh sẽ mua thêm cho em vài chục cuốn sách cho bà mẹ trẻ nữa.

Nhìn nét cười thú vị trên đôi môi

mòng mọng của cô, anh tỉnh bơ nói tiếp:

- Mà này, cùng một công vào hiệu sách, em khuôn tất tần tật mớ tạp chí thời trang nhập khẩu về nhé. Hoặc là đặt mua dài hạn của công ty xuất nhập sách báo đi cho tiện! Hay là hàng tháng anh phải bay sang Paris để mua tạp chí cho em? À không, em nên tự đi. Chứ anh không thích cái kiểu đàn ông đi mua hàng cho vợ xong về bao giờ cũng bị mắng vì để bọn bán hàng cân điếu nói thách.

Lần này thì Đan phá ra cười, mắt cô long lanh khi tưởng tượng lại cảnh một anh chàng mặt mũi hầm hè cứ lẳng lẳng

đi theo xem cô nâng lên đặt xuống những gì khắp hiệu sách. Hy vọng trong cái lần dạo xem lơ đãng đấy, cô không tò mò mà tìm đọc những cuốn kiêu như Bí quyết cho tuần trăng mật hay Sinh con theo ý muốn, chứ không bây giờ anh nhắc lại thì ngượng lắm!

Thảo xoay lưng, trên người cô là bộ váy đồng phục mẫu mà Đan vừa may xong. Ngắm mình trong gương, Thảo xuýt xoa:

- Ôi, trông em đỡ béo đi bao nhiêu.
- Thảo mũm mĩm khoẻ mạnh chứ có béo đâu.

- Nhưng... em mê dáng người của chị. Trông thanh thanh, thích lắm.

- Chị lại thích tròn lẳn như em.

- Chị em phụ nữ toàn thích cái mình không có - Đức ngồi trên giường nhìn hai bà chị, thở ra một câu triết lý nửa mùa xanh rờn!

Đan lờm yêu thẳng em một cái làm nó lại càng múa mép:

- Đúng thế mà! Em thấy nhiều cô thấp lại thích đi dép cao, đen thì đánh phấn trắng. Buồn cười chết đi được. May mà chị với chị Thảo không đến nỗi u mê thế, không thì xong đời hai anh em nhà

ông Lập.

- Chỉ được cái ăn nói linh tinh! Đi xuống nhà cho hai chị tâm sự riêng!

Đan cau mặt, dứ dứ nắm đấm vào cái điệu bộ tí tởn của Đức. Nó vừa vào đại học, thích tỏ ra ta đây người lớn một cách trẻ con! Quay qua phía Thảo, cô vuốt lại nếp viền thổ cẩm trên tay áo:

- Ngoài chuyện mặc trông gọn đi, Thảo còn nhận xét gì không?

- Áo này mặc vào cử động thoải mái lắm. Chất vải cũng mềm. Kiểu thì vừa đẹp vừa lạ.

- Khen vừa thôi cô nương, tôi bay

lên được bây giờ!

- Em nói thật mà. Chị vẽ đẹp mà cắt may cũng đẹp nữa. Em tưởng thiết kế thời trang là chỉ có ngồi vẽ với chọn vải thôi.

- Phải biết cắt may nữa thì mới dựng được bộ quần áo mình đã vẽ. Kể cả có thợ làm cho thì mình cũng phải biết để nói cho họ hiểu mà làm đúng ý mình, hoặc khi phải sửa chỗ này chỗ kia... Chị bây giờ không có thợ phụ thường xuyên, muốn may thử cho em mặc thì phải để tự làm thôi.

- Thì em có phải diễn viên ca sĩ đâu

mà có tiền triệu trả công cho chị thuê thợ
- Thảo che miệng cười, cô ngắm mình trong gương một lần nữa, chắc lười - Chị may đẹp mà nhanh nữa. Chỉ áng chừng số đo thôi sao vừa in...

- Tại chị phải may để Thảo kịp mặc thử. Phải mấy tháng Thảo mới lên đây một lần, chờ lấy số đo nữa thì đến bao giờ. Sắp sang mùa đông rồi mà mới xong bộ mùa hè.

- Em thấy bộ mùa đông chị cũng để kiểu thế này nhưng may rộng ra, tay dài ra và vải dày lên là được. Bọn em sẽ mặc áo len ở trong và mặc áo đồng phục

ra ngoài, như áo khoác ấy.

- Ủ, vậy cũng được. Chị sẽ phải sửa một chút về cổ áo, cho nó cao lên, hoặc là làm thêm mẫu khăn quàng ấm đồng phục.

- Khăn đồng phục à? Nghe hay quá! Nhưng mà may đồng phục cho chừng ấy người thì phải lấy chừng ấy số đo ý hả chị?

- Ủ. Hay là em thích may ba cỡ to - nhỏ - nhỏ như kiểu cũ?

- Không, không - Thảo xua tay - Nhưng em thấy hơi mất công. Chị phải đo cho từng người xong rồi ghi chép rồi

may từng bộ. Một ghê lắm.

- Không phải - Đan cười - Bộ này của em chị may mẫu xem có ổn không thôi. Chứ khi nào may cho mọi người, chị sẽ không làm một mình tất cả những việc đấy đâu. Sẽ có người phụ mà.

Thảo gật đầu ra vẻ đã hiểu. Cô chỉ vào chiếc máy tính ở góc phòng:

- Chị nhập số đo của từng người vào máy rồi xếp theo thứ tự béo gầy hả? Làm trong Excel ấy.

- Cũng gần gần như thế. Ngay từ lúc đo chị sẽ phân loại theo nhóm. Vì thật ra cũng chỉ có mấy kiểu khung dáng người

thôi, tam giác xuôi, tam giác ngược hoặc hai tam giác chúc đầu vào nhau... Chị xếp như vậy để khi may đến nhóm nào có ưu điểm nhược điểm gì thì sẽ xử lý cho hợp.

- Chị làm việc khoa học thật - Thảo tấm tắc khen - Hèn nào anh Lập cứ nôn nóng đòi rước chị về.

Đan phì cười:

- Làm việc khoa học thì liên quan gì đến chuyện anh Lập chịu rước chị về hay không?

- Ấy, có chứ. Chị không biết đấy thôi. Anh Lập bảo là đợi chị... chị... chui

đầu vào rọ... xong thì sẽ mở riêng công ty thời trang cho chị.

Lần này thì Đan cười thành tiếng vì cái kiêu dưng từ của Lập và cái thói chủ quan của anh. Đến chị Quỳnh Anh ở tận Núi Ba cũng biết là Lập đã sắm “còng” gắn kim cương chỉ còn đợi ngày đẹp để đeo vào ngón tay cô. Chủ nhật vừa rồi chị về Hà Nội chơi, hai chị em đi dạo chợ vải, chị còn ra sức tư vấn cho Đan xem nên mua vải gì may váy cưới. Hừ, Lập cũng thật là... Lại còn chuyện mở công ty cho cô nữa chứ! Cô đã nói không biết bao nhiêu lần với anh là cô không

thích dùng tiền của anh cho sự nghiệp của riêng cô rồi...

- Thôi, bỏ qua chuyện của chị. Thảo nói chuyện của Thảo với Thạch đi! Nghe Thảo gọi điện mà chị thấy lo quá.

- Em xin lỗi. Tự nhiên để chị lo vì chuyện không đâu... - Thảo tư lự - Tối qua, trước lúc em gọi cho chị là anh Thạch gọi cho em. Hình như anh ấy uống rượu nên nói toàn chuyện đầu đầu...

- Chắc là dưới công trường buồn quá nên Thạch uống chơi chơi ấy mà. Thạch nói gì với em?

- Anh ấy trách em ghê lắm. Anh ấy

bảo là em... lạnh nhạt, em coi thường tình cảm của anh. Anh ấy còn bảo là... là... em thích anh Lập. Nhưng không phải vậy đâu chị ạ, em coi anh Lập như anh cả em ở nhà.

- Ủ, chị hiểu mà. Thạch say quá nên nói bừa thôi. Nhưng mà thật là em không có tình cảm gì với Thạch à?

Thảo không trả lời vào câu hỏi của Đan. Cô nắm tay Đan lắc nhẹ nhàng:

- Chị nói cho em cảm nghĩ của chị mỗi khi ở cạnh anh Lập đi chị!

- Ừm, chị với anh Lập hợp nhau. Trông bên ngoài có vẻ khắc khẩu nhưng

thật ra không phải như vậy.

- Đúng rồi. Đầu tiên em cứ nghĩ là chị ky với anh ấy ghê lắm. Nghe bác Huyền nói là anh chị yêu nhau, em còn không tin.

Đan cười mơ màng. Chính cô nhiều lúc còn không tin là cô yêu được người đàn ông mà ngay từ buổi đầu gặp mặt đã liên tục tìm cách gây sự này.

- Mới đầu thì như vậy, dần dần bọn chị đều nhận ra là mình có một số sở thích chung và những điểm hấp dẫn riêng, rồi nhận ra là ở bên nhau cả hai không thấy nhàm chán.

- Đây là cái em thiếu. Em và anh Thạch hầu như không có sở thích chung nào.

- Thật à? Chị tưởng cả hai cùng thích thiên nhiên cây cỏ mà.

- Không, anh Thạch yêu cây cảnh, còn em thích cây rừng. Anh ấy thích hoa phải cắm cẩn thận, em thì thích hoa còn trên cây... Nói chung là nói chuyện với anh Thạch rất mau đến đoạn tắc tị. Viết thư thì đỡ hơn nhưng mà cũng nhàm lắm chị ạ. Quanh đi quẩn lại anh Thạch viết có chừng ấy chuyện.

- Ủ, chị hiểu. Em không rung động.

- Nghe từ rung động hơi cao siêu quá. Em chỉ coi anh Thạch như anh em thôi. Em đã viết thư nói nhiều lần như vậy nhưng anh Thạch vẫn...

- Thế rồi hôm qua Thạch gọi điện trách móc em?

- Dạ. Anh ấy nói nhiều lắm, nhắc nhiều chuyện, nhắc cả chị cả anh Lập, nhưng mà chủ yếu vẫn là trách em.. Cũng tại em không dứt khoát rõ ràng...

- Em không sai chỗ nào hết. Em nói rõ rồi nhưng Thạch không chịu hiểu đây chứ! Mà em nói hôm qua Thạch nhắc cả chị và anh Lập là sao?

- Anh Thạch nói... nói là anh Lập đào hoa, đã được... nhiều người yêu rồi lại còn... thêm em... Nhưng mà không phải vậy đâu chị ạ, anh Lập chỉ nghĩ đến chị thôi. Anh ấy tốt với em là vì tưởng em với anh Thạch...

- Ủ, chị hiểu mà. Anh Lập quý em vì em rất ngoan. Anh ấy bảo là thích có em gái như em.

Đan trù mền ngắm nhìn vẻ bối rối của Thảo. Cô bé này sợ cô hiểu lắm đây mà. Thỉnh thoảng vui chuyện, Lập lại nhắc đến Thảo, anh không chỉ thích có em gái như Thảo mà còn muốn... con gái

của Đan và anh phải giống cô bé. Và anh cũng khai hết với cô về các mối quan hệ cũ, về đám người mẫu ca sĩ bám theo anh. Những chuyện như thế thì cô không còn hiểu lắm từ lâu rồi.

Lập ngồi xuống đối diện với Kim Dung. Ở tuổi 50, nom người đàn bà tai tiếng này vẫn rất đẹp và lẳng lơ. Giơ tay vuốt lại chiếc áo cổ thuyền màu xanh cổ vịt, bà ta cười với anh tình tứ:

- Lập đến tận đây tìm tôi chắc là trời sắp có bão quá!

- Mùa hanh rồi!

- Lập vẫn thế nhỉ! Cứ nói cộc lốc bắt người ta phải hiểu. Sao dạo này không thấy Lập tới Đường Xưa nghe nhạc xem thời trang?

- Tôi không có thời gian.

- Không có thời gian thật không, hay là Lập chê Đường Xưa?

Lập cười, anh không muốn bị cuốn vào cái mạch chuyện trò tâng bốc tầm phào này.

- Bạn ngập đầu lên! Cái Bãi Hạc resort của tôi có lắm đĩa phá quấy quá.

- Cái chỗ chó ăn đá gà ăn cát trong kia hả?

Kim Dung chớp đôi mắt tô vẽ kỹ càng nhìn Lập thăm dò. Cái gã tử phú này luôn luôn có vẻ gì đó xa vời tợ tôn rất hấp dẫn. Chẳng phải một thời hắn đã làm điên đảo tâm hồn của mọi đóa sao. Giọng Lập nhạt nhẽo vang lên:

- Chị cũng biết là chỗ đây khô cằn khó kiếm ăn mà sao lại quan tâm đến nó thế?

- Thì tôi cũng chỉ quan tâm vì Lập thôi. Đọc báo thấy nói dự án của công ty Lập ở đó nên cũng tìm hiểu thêm cho biết. Để Lập có đến đây hỏi thì tôi biết đường mà trả lời. Như bây giờ đây này...

hi hi.

Lập vẫn tỉnh bơ nhìn khoé miệng quá nhiều silicon của Kim Dung, anh nói nhẹ tênh:

- Đêm hôm qua bọn tôi tóm được mấy thằng đang thả gà dịch vào resort đấy. Hình như có cả gà lai giống Đài Loan.

Kim Dung hơi biến sắc. Giọng Lập vẫn đều đều:

- Tôi cho khảo một lúc thì chúng nó khai tông tặc hết, hoá ra toàn người quen cả! Mà mấy thằng đấy ngu quá, khu Bãi Hạc chưa xây hoàn chỉnh, mới đón khách

không chính thức, cũng toàn khách quen. Chúng nó biết thế mà còn nỡ thả gà cúm hại nhau!

- Hại nhau cái gì? Mấy con gà đem chôn rắc vôi bột thì hại sao được nữa.

- À, thì tất nhiên tôi phải đem tiêu huỷ rồi. Nhưng tôi làm không đúng quy trình lắm, sợ người chủ gà đau lòng. Cả trăm con gà chứ ít đâu, trong đó lại có mấy con quá béo...

- Lập chúa hay nói lấp lửng thôi, tôi sợ Lập lắm!

- Thôi tôi nói rõ vậy nhé. Hôm qua thằng Lao Ái nhà chị bảo là nó với chị

cãi nhau, trôn xuống đây nghỉ. Nửa đêm người của tôi bắt được nó gần chỗ bể nước mưa, nơi mấy thằng ranh con quăng gà toi xuống ấy. Bọn ranh cũng khai ra là nó dẫn đường rồi. Bây giờ thì tôi đang để ngâm nó trong bể cùng với mấy con gà. Chị có đi lĩnh nó về thì đi!

- Anh... anh...

Nhìn người đàn bà điêu ngoa đang lấp bắp, Lập cười:

- Tất nhiên là... anh nhà còn sống nhăn. Tay chân người ngọm còn nguyên, đem về phơi khô sao vàng hạ thổ tẩm bổ mấy hôm là anh lại dư sức phục vụ chị

thôi.

Anh đứng dậy đi về phía cửa, bỏ lại một câu nghe ớn người:

- Nhưng lần sau thì đừng hòng!

Cánh cửa vừa sập lại đã mở ra, Minh Ánh bước vào ngó nghiêng với vẻ dò xét. Kim Dung phẩy tay:

- Cô đi ra hộ tôi đi! Sao tự tiện vào đây?

- Chị hẹn em để ký hợp đồng mấy show mùa tới mà, chị quên hay sao? Hay là bận tiếp khách quý rồi nên không cần tới em nữa?

- Quý báu lắm! - Người đàn bà chủ

phòng trà đưa tay lùa vào mái tóc uốn sóng kiêu sa - Thằng khốn nạn!

Minh Ánh nhếch môi cười:

- Bây giờ chị mới biết hấn ta khốn nạn hay sao? Em thì biết lâu rồi. Nhưng mà sắp đến ngày hấn không cười được nữa rồi.

- Cô nói thế nghĩa là anh Lương chưa biết tin tức à?

- Tin gì?

- Vụ gà cúm lộ rồi. Bọn nó đang nhốt thằng Vinh trong Bãi Hạc.

- Chồng chị là thằng ăn hại! Anh Lương đã bảo chị đừng cho nó dính vào

mà chị không nghe.

- Nhưng nó nói là có thù riêng với thằng kia cần trả.

- Trời ơi, nó nói thế mà chị cũng cho à? Sao chị ngu quá vậy? Chị biết thù riêng của nó với thằng kia là cái gì không?

- Tôi hơi đâu mà hỏi! Là chuyện gì?

- Chị biết con hoạ sĩ thiết kế thời trang không? Trời ạ, chồng chị còn khốn nạn hơn thằng Lập nữa! Con bồ cũ của nó chuẩn bị lấy thằng kia.

- Hả, con đó... lấy Lập ư?

- Phải ạ. Cả nước biết rồi mà chị cứ

như ở trên mây thế? Thăng Vinh nó làm chị lú lẫn rồi!

- Su bố chúng nó.

Kim Dung chửi tục. Nổi giận dữ bốc lên đầu ngùn ngụt. Hoá ra thằng chồng mù... vẫn còn tiếc rẻ con ranh đó... thì ra là thế nên nó mới tức tốc đòi đi làm vụ này. Thế rồi thằng ăn hại chỉ được cái mã đó đã để Lập bắt được, đồ đi bao công sức của mù! Mù đã phải uốn lưỡi ngọt nhạt rồi chi hàng đồng tiền cho cả đám giám đốc sờ lẩn phó chủ tịch tỉnh để nhận được lời hứa rằng chỉ cần Bãi Hạc xảy ra chuyện một lần nữa thì tỉnh sẽ rút

giấy phép và giao khu đó cho liên doanh của mẹ. Vậy mà...

- Trời đất ơi!

- Chị kêu trời làm gì. Không phá được chuyện làm ăn thì ta phá chuyện khác của nó! - Minh Ánh nhún vai, đôi môi nâu chocolate trề ra một nụ cười nham hiểm - Tôi còn giữ mấy cái bí mật hay ho đây.

Thảo lẩm nhẩm lại một lượt danh sách khách mời trong tay rồi nhìn Đan:

- Xem chừng nhà gái hơi lép vế nhà trai chị ơi.

- Kệ đi em, chị bì sao được với anh

Lập.

- Em bảo mời cả bạn em nhưng chị

Đan không cho - Đức đặt tập thiệp lên

bàn, bẻ tay vặn mình.

- Bạn Đức thì liên quan gì đến chị

Đan mà mời?

- Chị Thảo không biết thôi, nghe tin

chị Đan đi lấy chồng bọn bạn em buồn

ghê lắm.

- Máy ông tướng đấy! Chắc buồn vì

từ giờ không có ai nấu nướng, dọn dẹp

mỗi khi chúng nó kéo đến đây chơi chứ

gì?- Đan xua xua tay.

- Đấy là chị tự nói đấy nhé, không phải em đâu- Đức cười lém lỉnh- Thôi, em đi đá bóng, hai chị cứ ngồi làm tiếp đi.

Thảo tiếp tục cho những tấm thiệp đã viết vào những chiếc phong bì hồng phấn có lò mờ hoa văn, một lát lại ngẩng lên hỏi:

- Chị có quen biết với nhiều nghệ sĩ nổi tiếng, sao không mời thêm vài người hay hay?

- Ôi, họ còn bận show nọ show kia, không có thời gian đi đâu. Với lại chị thấy người ‘hay hay’ như em bảo cũng ít

lắm. Chị sẽ gửi thiệp cho mấy người lớn tuổi đã ghi trong danh sách, gọi là phải theo thôi.

Vừa lúc đó có tiếng chuông, Đan đi ra mở cửa rồi quay vào với hai túi bánh cốm nhỏ, bà Huyền theo sau, tay cũng xách một túi. Thảo chào bà, nhanh nhẹ đứng dậy đỡ chiếc túi rồi thắc mắc:

- Cháu tưởng là bánh cốm đem đến cùng với trầu cau trà thuốc hôm ăn hỏi chứ ạ?

- Con bé này! Chưa cưới sao mà rành rẽ thủ tục thế?

- Hai anh cháu đều lấy vợ rồi mà

bác.

- Ủ nhưng có anh nào của cô đòi lấy vợ khi trời còn nắng râm vỏ bưởi như thằng con tôi đây không? Trời chưa vào thu hẳn, bánh cốm không để lâu được. Thiếp viết xong bao nhiêu mới lấy bánh về bấy nhiêu. Bên này xong hết chưa, Đan? Nhớ ra ai cần mới nữa không?

- Dạ, chỉ còn vài người bạn cũ của mẹ con và mấy chỗ quan hệ công việc ngày trước của con thôi ạ. - Đan ở trong bếp nói vọng ra.

- Mấy hôm nay bác, à, mẹ ở nhà viết thiệp mời tay hoa mắt. Mà toàn khách

của nó chứ của ai. Bạn mình quanh quần chỉ có mười mấy thầy cô cùng trường từ xưa đến giờ, bạn cũ của bố nó được độ chục người nữa, còn lại thì nào là bạn học phổ thông, bạn học ở Liên Xô, bạn làm ăn, nhân viên, đối tác.....phải nhờ cả mấy đứa học sinh cũ đến chơi viết phụ! Nó thì cứ đi suốt, có để ý, để tứ gì đâu. Mấy năm trước giục lên giục xuống thì cứ lì ra, năm nay thì vội vội vàng vàng. Để ngại với thông gia.

Bà Huyền nói cả tràng dài rồi cầm luôn cốc nước chanh Đan mới bung ra uống một hơi. Khà một tiếng vì cốc nước

chanh ngọt mát vừa miệng, bà nói tiếp:

- Nhưng thôi, nó chịu cưới vợ cho là mừng rồi. Hai anh chị phiên phiến lên đi cho tôi có cháu bé. Máy cô cùng tổ có cô mới bốn mấy đã có cháu ngoại đi học tiểu học rồi. Cô này thì quá tuổi về hưu hai năm nay mới đi hỏi thủ tục làm lễ xin dâu!

Thảo cười khúc khích, Đan cũng mỉm cười dịu dàng. Bà Huyền quả là một bà mẹ sôi nổi. Lúc nào bà cũng có vẻ háo hức rất cởi mở của một đứa trẻ. Giúp Thảo cho nốt mấy tấm thiệp cuối cùng vào phong bì, gấp phẳng phiu, bà

chép miệng:

- Mấy hôm viết thiệp nhiều thành ra
nghiện. Có khi không đi dạy nữa, ở nhà
lao động thời vụ, nhận viết thiệp cưới
thuê.

Đan bật cười vì cách nói trẻ trung
của mẹ chồng tương lai. Chỉ còn gần hai
tuần nữa là cô chính thức ở bên bà như
một cô con dâu rồi. Với một bà mẹ
chồng dễ chịu như bà và một đứa con
dâu thiếu thốn tình mẹ như cô, cuộc sống
hôn nhân của cô chắc sẽ yên ả trong yêu
thương, chứ không gặp những rắc rối
thường tình và mối quan hệ phức tạp.

Bà Huyền đứng dậy nhìn Đan ân cần:

- Tí nữa đi đưa thiệp phải đội mũ đeo khẩu trang vào con nhé. Trời nắng hanh thôi nhưng gió đầy, đề phòng kéo nhức đầu viêm họng. Mà da sạm nắng quá trước hôm cưới lại phải đi tắm trắng. Nhà vẫn còn một ít thiệp chưa xong. Bà già này lại về lao động thời vụ tiếp! Thảo đưa chị Đan đi hộ bác nhé, bác về đây.

Thảo đi cùng Đan ra cổng tiễn bà. Lúc quay vào, mặt cô đượm buồn:

- Bác mà biết em không ưng anh

Thạch thì chắc sẽ thất vọng lắm.

- Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa em. Không có duyên làm con dâu nhưng vẫn qua lại thăm hỏi được mà.

- Dạ, thôi chị em mình đi. Chị thay quần áo nhé, để em treo đồ và dắt xe ra trước.

- Thằng Đức lại đi cái Wave mất rồi! Xe đó có giỏ mà dễ đi hơn.

- Em đi xe ga cũng được mà. Chỉ không biết đường thôi. Chị ngồi sau phải chỉ.

- Ừ, vậy thì chờ chị một chút. Mình qua Ivy trước, chỗ đây ở Bà Triệu, gần

trung tâm, thế cho em dễ định hướng tiếp.

Đan giơ tay gõ nhẹ, nghe tiếng mời vào, cô xoay tay nắm cửa mát lạnh. Cát tiếng chào bà Giang, cô nhìn khắp phòng, hơi gai người khi bắt gặp ánh mắt nhìn của người đang ngồi trên salon. Hình như cô đã gặp người này ở đâu rồi. Người phụ nữ hồ hởi tiến đến vuốt tóc Đan:

- Máy tháng không gặp, cô trông cháu có vẻ lên cân đấy. Đẹp nữa. Lại đây ngồi nghe! Cháu xem, mẫu áo khoác hoa hồng của cháu lên bìa tạp chí Top Model tháng này này, ấn tượng không?

Để mặc Đan với quyển tạp chí, bà quay lại ông khách trên salon, nói mấy câu tiếng Hoa, vẻ mặt lạnh nhạt. Đan nghe giọng người đàn ông cất lên, ông ta nói mấy câu trơn tuột mà cô chỉ hiểu được một vài chữ như là xin lỗi. Vẻ mặt ông ta dường như rất phiền muộn khổ sở. Đợi vị khách ra khỏi phòng, Đan vẫn nhìn theo nghi hoặc:

- Cháu thấy người này quen quen.....

- Chồng cô đấy!

Nhìn vẻ ngạc nhiên của Đan, bà Giang phẩy tay:

- Ày, nhưng cô với thằng chả không nhìn mặt nhau lâu rồi. Vì chả mà cô mém chết mấy lần. Cũng coi như góa luôn... . Thôi kệ chả, cháu ngồi đi. Bất ngờ gọi điện hẹn gặp cô như này chắc có việc gì hả?

- Dạ - Đan gật đầu, rút trong túi một chiếc phong bì hồng nhạt và mấy thứ trà sen bánh cốm ra đưa bà.

- Ái chà, Ivy mời về làm thiết kế không chịu hóa ra là có ý định lên xe bông. Ủa mà cô nhớ hồi làm ở đây cháu bảo là vừa mới chia tay một anh chàng, bộ gương vỡ lại lành sao?

- Dạ không, đây là người khác.

Nhìn vẻ mặt ngưng ngùn của Đan, bà gạt đầu, mở phong bì liếc sơ qua tấm thiệp màu đỏ. Ánh mắt bà bỗng hơi khựng lại:

- Chú rể là Bùi Đức Lập à? Có phải chủ của chuỗi resort Núi Ba, Thác Ngàn không?

- Vâng. Có việc gì không cô?

- Không, không có gì. Công ty của Lập với công ty của gia đình cô có chút hiểu lầm thôi. Vì lão chồng cô ấy! Giờ thì không có gì rồi.

- Vậy à? Cháu lại tưởng...

- Cháu tưởng sao? Tưởng cô lại nói xấu chú rể chứ gì! Chắc cái cô biết thì cháu cũng biết rồi, đời tư anh chàng này cũng hơi phức tạp, quan hệ với nhiều người mẫu diễn viên. Nhưng chắc là chút chút qua đường thôi. Về công việc thì cô không thấy ai dám phàn nàn. Công ty đó thế lực vững làm ăn được, có tiếng rồi. Tính cách độc đáo lắm phải không?

- Dạ, cũng... khác người.

- Vậy mới hợp với cháu chứ! Hai đứa đi tiệc cuối tuần sau à? Chà, lại còn yêu cầu xác nhận xem có đi dự hay không nữa sao?

- Vâng, bọn cháu làm tiệc buffet nên cần biết tương đối về số khách để báo lại cho nhà hàng. Cách này hơi phiền một chút nhưng mọi người ăn uống nói chuyện sẽ tự nhiên hơn là làm cỗ kiêu cũ.

- Tổ chức kiêu đó hay chứ! Cô sợ nhất ba cái trò đi ăn cưới phải ngồi mâm này mâm nọ. Cháu ghi đi nhé, cô Giang sẽ đến.

Lát sau, để lại bà Giang với đồng vải vóc mẫu vẽ, Đan đóng cửa bước ra ngoài, cô muốn nói chuyện công việc với bà một chút nhưng Thảo đang ở dưới đường, không nên để Thảo đợi lâu. Trụ

sở Ivy nằm trong một biệt thự cũ của Pháp có mặt tiền khá rộng để làm nơi trưng bày các mẫu thiết kế mới nhất. Khi cô rời mắt khỏi những bộ sưu tập thu đông mới mẻ và sang trọng để đi về phía Thảo thì cũng vừa lúc nhìn thấy người đàn ông mà bà Lê Giang bảo là chồng đang chuẩn bị chui vào một chiếc Lexus sang trọng. Bàn tay ông ta miết lên cửa xe với điệu bộ rất tự đắc. À, giờ thì Đan nhớ ra ông ta rồi! Đây chính là người đàn ông đi cùng Minh Ánh vào café wifi hôm trước. Cô có thể lẫn gương mặt bóng lưỡng và dáng điệu đường bệ của

ông ta với những doanh nhân gố Hoa khác chứ bàn tay luôn chúng tỏ sở hữu một cách hợm hĩnh này thì cô khó mà nhầm được. Hoá ra ông ta là chồng bà Giang, dù chỉ là một người chồng coi như đã chết rồi. Thế giờ quả thật không quá rộng lớn.

Trời đã thật sự chuyển sang mùa thu. Sau khi ào vào giữa hai hàng cây đang chụm đầu làm chúng xao xác phản đối, gió heo may bắt đầu quay sang lùa những chiếc lá phượng vàng nhỏ xíu đuổi nhau tíu tít. Trên những nóc nhà ngói cũ kỹ của

khu phố cổ có mấy dải nắng hanh vàng nhạt trong suốt như những vệt mật ong được bàn tay vô hình quét đều, một vài con chim sẻ đang nhảy nhót đuổi những đốm nắng trên ống máng, ban công hoặc mái hiên. Mấy chiếc lá bàng nửa đỏ nửa vàng rơi đập xuống bên cạnh những chiếc ghế nhựa đủ màu trên vỉa hè rợp bóng cây bên ngoài quán café, Đan đang ngồi đó với một tách café nhỏ tỏa hương thơm nồng ấm. Gương mặt mỉm cười lơ đãng hướng ra đường phố hối hả, cô đang tận hưởng những ngày độc thân cuối cùng của mình. Đám cười đang đến gần

đền độ cô tưởng như có thể nghe thấy tiếng sột soạt của chiếc khăn voan và những dải băng giấy hoa chúc mừng.

Hôm nay cô có hẹn Thái Vân, một cô bạn thời sinh viên lâu nay cô ít gặp. Vân đang làm việc cho một công ty áo cưới, nó hẹn cô là khi nào lấy chồng thì phải tham khảo ý kiến của nó khi thiết kế đồ cưới. Đan không tham khảo, cô đã tự vẽ và cho may một bộ váy áo theo ý mình. Tuần trước, cô đã diện bộ váy đó đi chụp ảnh cưới. Hôm nay cô mang ảnh cho Vân xem. Chắc hẳn nó sẽ cần nhận vì không được trọng dụng nhưng rồi sẽ phải

gật gù mà khen thôi, ảnh chụp lên đẹp như thế này cơ mà!

Chợt có người kéo ghế ngồi gần tới, Đan lơ đãng dịch ghế tránh và nhìn sang. Là Vinh. Anh ta đang mãi nói chuyện với anh chàng quần túi hộp đi cùng nên chưa thấy cô. Mái tóc dài của anh ra bây giờ được chải mượt và buộc túm phía sau đầu chứ không buông rũ như trước, gương mặt đã bớt góc cạnh đi đôi chút, có lẽ vì ăn uống bồi bổ quá đầy đủ. Anh ta mặc một chiếc áo Polo màu xám cổ ý giắt vạt sau để lộ mác Calvin Klein của chiếc quần jeans, cổ tay Vinh có một

chiếc đồng hồ Swatch dây da còn trên bàn tay với những ngón dài là một chiếc nhẫn mặt đá to tướng. Nếu bề ngang của viên đá rộng hơn một chút, chắc cũng có một cái tên nổi tiếng nào đó được khắc đậm rồi!

Đan cứ thản nhiên quan sát Vinh như nhìn tử trung bày đồ hiệu đom dáng, ngay cả khi anh ta đã quay ra và nhìn thấy cô. Cười bằng một giọng vô tư nhất trên đời, anh ta thắc mắc:

- Đan bây giờ mà cũng ngồi café bình dân cơ à?... Giới thiệu với em, Thanh, tay trống mới trong ban nhạc của

anh. Còn đây là Đan, bạn gái cũ của tao, sắp làm bà chủ hệ thống resort hoành tráng nhất miền Bắc.

Đan thôi không quan sát mới trang phục rõ hiệu rõ mác của Vinh nữa. Chẳng đếm xỉa đến cái cách giới thiệu phô phang cố ý, cô khẽ gật đầu với anh chàng tên Thanh rồi nhìn xuống chiếc đồng hồ nhựa trong mỏng manh, Vân đã muộn mười lăm phút. Cô nhẹ nhàng:

- Tôi hẹn bạn. Hai anh cứ tự nhiên.

Vừa lúc đó, cô thấy Vân phóng xe lên vỉa hè, nó ào về phía cô đem theo hơi gió se se, mặt mày nhăn nhó:

- Chủ nhật mà vẫn tắc đường. Đến là bực! Xin lỗi mày.

- Không sao. Tao không bận gì, ngồi đây ngắm đường phố cũng vui.

- Mày uống gì chưa?

Dứt lời, Vân ra hiệu cho cô bé bán hàng cái gì đó. Cô bé bán hàng gật gật đầu nở nụ cười tươi rồi đáp lại, hẳn đây là quán quen của nó. Duỗi đôi chân đi giày vải chìa ra mép vỉa hè nơi những vạt nắng đang lán dần vào, Đan hát hàm về phía Vinh, nhìn Vân đầy ngụ ý. Nó tò mò liếc theo cử chỉ của cô và lập tức nhăn mặt. Nó là người phản đối Đan gay

gắt khi cô bắt đầu tỏ ra có cảm tình với Vinh.

- Đi quán khác, mày!

- Sao lại phải đi? - Đan hạ giọng -

Tao coi hấn như bức vách thôi mà.

- Thật không?

- Thật! Hẹn mày để đưa thiệp cưới đây.

- Cưới á? - Vân kêu lên... thật thanh làm hai người bên Vinh và mấy người khác xung quanh cũng ngưng chuyện quay sang.

Lờ đi như không thấy cái nhìn của mọi người, Thái Vân néo vào tay Đan:

- Con ranh con, toàn làm bạn bè đứng tim!

- Tuần trước qua nhà mày trọ thì thấy bảo dọn đi chỗ khác rồi. Số cũ cũng không liên lạc được. May là tao nhanh trí gọi về nhà mày hỏi số mới.

- Ừ, tao chuyển về khu đô thị mới, thuê được cái nhà trên tầng 7 đẹp lắm. Mày lấy ai? Tao có biết không?

- Không, mày không biết đâu. Tao cười người lạ hoặc, chẳng liên quan gì đến bọn mình.

Đan rút một chiếc phong bì hồng đưa cho bạn, nói tiếp:

- Mãi mới liên lạc được với mày nên gọi hơi muộn. Trưa chủ nhận tới, tiệc đứng chứ không phải cỗ đâu mà sợ.

- Váy cưới thì mày may hay thuê? Đặt ở đâu? Tuần sau cưới thì chắc mày lờ luôn bạn bè rồi chứ gì? Dặn thế rồi mà...

- Váy cưới tao tự vẽ. May thợ quen ở Molly. Ảnh đây này.

- Chụp ngoài trời chứ không phải studio à, hay thế!

Vân xuyết xoa giở cuốn album với những bức ảnh cỡ khá lớn chụp Lập và Đan rất tự nhiên trong khung cảnh Núi

Ba resort. Lập có một cậu em họ là phóng viên của báo ảnh Đẹp, anh chàng đã thực hiện album ảnh cưới độc đáo này thay cho quà tặng.

- Váy đẹp đấy, lựa với tư sống à? Chú rể trông dữ dằn nhỉ. Làm nghề gì, nhà ở đâu, bao nhiêu tuổi?

- Mà y truy tao ráo riết quá đấy, ở Hà Nội nhưng làm khu du lịch ở tỉnh. Hơn tao 10 tuổi. Trông ngầu thế chứ không có gì đâu.

Hất mặt sang bên chỗ Vinh, Vân thì thầm:

- Có phải mà y uất quá nên vớ tạm

một thẳng trả thù?

- Không, yêu thật.

- Yêu thật? Tóc hành à? Mới xong cái... của nợ kia có nửa năm chứ bao nhiêu.

- Chẳng hiểu nữa. Tao cảm thấy như quen nhau từ lâu lắm rồi...

Đan rù rì kể với Vân về chuyện của mình, thỉnh thoảng hai cô gái lại đập tay nhau cười rúc rích, chẳng để ý người bên cạnh đang dỏng tai lên nghe. Mãi đến khi Vân có điện thoại chạy ra đằng xa nói chuyện, Vinh hắng giọng thì Đan mới sực nhớ ra sự có mặt của anh ta. Vinh nói

giọng trách móc:

- Đáng ra Đang cũng phải gửi anh một chiếc thiệp báo hỉ gọi là chứ. Dù sao cũng là... bạn cũ mà.

Cô chưa kịp đáp lại một câu nào đó thật đích đáng cho Vinh thôi cái giọng giả lả đó thì Vân đã quay lại. Nhìn anh ta bằng con mắt ác cảm, Vân cao giọng:

- Anh vẫn còn mặt mũi để nói chuyện với nó sao? Tôi tưởng anh phải biết xấu hổ chứ nhỉ? Đan, mình đi chỗ khác, ở đây có mùi chuột chết kinh quá!

Đan bật cười vì điệu bộ của Vân, con bạn cô vẫn đánh đá y như hồi sinh

viên. Cô kéo ghế đứng lên theo Vân vào trả trong quán trả tiền nước rồi khi trở ra cô mới nghiêng đầu chào Vinh cùng anh chàng chơi trống tên Thanh. Anh ta cũng gật đầu chào lại cô, vẻ mặt ái ngại. Hình như anh ta vừa nghe Vinh nói một điều gì đó rất không bình thường về Đan.

Lập cười nhạt khi thấy mấy bức ảnh chụp bằng điện thoại được gửi đến hộp thư của mình. Anh chẳng lạ gì chủ nhân của địa chỉ email này, cả những tấm ảnh này nữa. Bọn chúng đang cố gắng làm mọi cách để đám cưới của anh gặp trục

trặc, thậm chí huỷ bỏ. Đầu tiên là những bức thư tình cũ của Đang được photocopy gửi tới văn phòng và nhà anh. Rồi những tấm ảnh khá riêng tư anh chụp với đám người mẫu phóng túng từ hồi anh chưa gặp Đan cũng xuất hiện ở nhà cô và sau đó được quảng cả tập trước công nhà anh. Đến bây giờ là những bức ảnh nhoè nhoẹt này. Quanh quẩn cũng chỉ là cảnh hai người tóc dài đang ôm hôn hoặc cụng trán vào nhau tình cảm. Một người là Đan. Người kia dĩ nhiên không phải là anh.

Có tiếng gõ cửa và An bước vào.

Lập vẫy tay:

- Anh lại đây mà xem này.

An tới gần nhìn vào màn hình rồi nhìn về mặt thản nhiên của bạn, buông gọn lỏn:

- Bản tính thật!

Không thấy Lập nói năng gì, anh hỏi tiếp:

- Con bé kia biết chưa?

- Chưa. Không biết thì hơn.

- Ừ, không biết thì nó cũng đủ khinh cái thằng mất dạy đấy rồi. Mẹ, ảnh chụp kiểu này mà cũng đem ra... khôn nạn thế không biết!

- Mới vai tựa mà kê quần áo chỉnh tề thế này làm sao bằng tôi cởi trần quần cộc ôm một lúc hai em mặc hai mảnh, nhỉ! - Lập cười khùng khục.

- À, nói đến mới nhớ mục đích chính tớ vào đây, ảnh chú mày hôn hạnh lên mạng rồi nhé! Địa chỉ là Bùi Đức Lập khôn nạn chấm com... các nhân vật nữ thì đều làm mờ mắt, riêng mặt cậu chường ra... ha ha.

Sẵn tiện chiếc máy tính đang mở, Lập gõ địa chỉ và xem một lượt trang web được trang trí bằng mười mấy bức ảnh của chính anh có nội dung kể tội một

gã bệnh hoạn cậy có tiền mà làm chuyện
đồi bại. Anh cười nhạt:

- Được đấy!

Lập nhéch mép vớ điện thoại. Phải
ba phút sau giọng Minh Ánh mới vang
lên, lạnh tanh, hằn cô ta đã kịp thấy số
của anh và dẫn đó trước khi nhắc máy:

- Cô mua tên miền ở đâu đẹp đấy!

Tổng cộng hết mười mấy đô để tôi
chuyển tiền qua thanh toán cho?

- Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.

- Thôi đi người mẫu ơi, mấy cái ảnh
chụp hội thi hoa hậu Sóng và Cát đấy chỉ
có cô mới giữ thôi, chứ tôi thì tôi xoá lâu

rồi. Trông tôi phơi nắng đen nhẻm như
thằng lai Phi, có đẹp đẽ gì đâu mà khoe.

Đầu dây bên kia im lặng, Lập cười,
nhả chữ chậm rãi:

- Tôi mà khoe thì tôi khoe mấy cái
đoạn quay ở Đảo Vàng resort hồi Noel
năm ngoái kia. Trông tôi vừa trắng trẻo
đẹp trai hơn mà vừa rõ một số thứ của
nhận vật nữ.

- Anh...

- Thôi, tôi chỉ gọi điện hỏi cái trang
web mới thôi. Có khi tôi cũng phải mua
một cái lấy tên là Bùi Đức Lập gì đó để
chia sẻ với thiên hạ mấy cái phim ảnh kỷ

niệm một thời phong độ... Chứ để ở nhà vợ chồng tôi xem rồi bình luận với nhau cũng nhàm. Cô có kinh nghiệm làm wen rồi thì tư vấn tí đi!

- Anh là đồ...

- Khốn nạn - Lập tiếp tục cười khùng khục - Web đã nói thế, cô nên nói theo, không nên mất công sáng tạo từ ngữ làm gì. Thời gian đầy ắp mà lo trả lời phỏng vấn báo chí cho khả năng diễn xuất mới phát hiện. Thôi chào nhé!

Lập cười bỏ máy. Nhìn trả lại ánh mắt vừa ngán ngẩm vừa cười cợt của An, anh phẩy tay:

- Anh lại sắp dạy dỗ trách móc tôi đấy!

- Tớ thấy mấy chuyện phim ảnh tà đình này mà chú mày cứ nói khơi khơi, cười nhơn nhơn... Không sợ ảnh hưởng à?

- Tôi không nổi tiếng lắm đâu, nói đến Bùi Đức Lập thì ai biết là thằng cha vợ chú vào nào, còn người mẫu thì nhà nhà biết mặt người người biết tên. Vả lại tôi cũng thừa tiếng xấu rồi còn gì...

- À, nhưng cậu bảo là thủ tiêu hết rồi cơ mà?

Lập vồ vồ vào chiếc laptop:

- Trong máy này còn file, tôi giấu kín đi rồi. Bàn cùng bắt đắc dĩ mới phải dùng cách đắy thật. Tạm thời chỉ dọa là đủ.

- Ủ, dọa kiểu đắy là sợ mất vía rồi. Cô ả trông ra dáng nanh nọc tính toán thế mà nông cạn nhỉ. Đéch ai trách đàn ông mấy chuyện thường tình này!

- Có người trách đắy!

- Con bé kia ấy à?

- Không, nàng thì không... ha ha...

Đọc mấy cái thư nàng viết Vĩnh Vĩnh Đan Đan tình cảm quá, tôi ghen không chịu nổi mà cóc nói gì được... Há miệng

mắc quai mà! Thế nên nàng nhìn ảnh tôi cũng chỉ cười cười thôi. Người trách là bà giáo ở nhà cơ. Chưa gì đã thấy bệnh con dâu chăm chặp. Mấy hôm nay nghe đầy một tai toàn cái lương không xuống xề.

An khà một tiếng rồi vỗ đùi đứng dậy, vừa bước về phía cửa vừa nói:

- Thôi tớ đi xuống kế toán một tí...
Người như cậu thì biết hồi hận về cái quái gì. Cụ bà tụng kinh cũng bằng âm thôi!

Lập nhìn sững theo An, vụt tắt nụ cười. Ai bảo là anh không biết hồi hận vì

hành động của mình chứ? Anh đang rất muốn thời gian quay lại để ngăn mình. Cái hành động hô hào của anh trong buổi tối trình diễn và trao giải chết tiệt đó đang là một nguy cơ đe dọa chính anh. Dù biết Hoài Đan rất xứng đáng với giải nhất, anh vẫn ép một thành viên chủ chốt của ban giám khảo chấm điểm thật thấp để cuối cùng cô chỉ đạt giải ba. Có lần nói chuyện nhắc lại, Đan kể với anh về những nghi ngờ đối với các vị giám khảo đáng kính trong lần thi ấy. Ôi, nếu nàng mà biết là anh...

Quỳnh Anh cài lại những chiếc kẹp đính hạt trai trên mái tóc cô dâu rồi tất tả chạy ra ngoài lo liệu nốt mấy việc lặt vặt. Có chị ở đây, Đan thấy mọi thứ suôn sẻ hơn, những lúng túng của một gia đình neo người đã bớt đi nhiều. Cô chỉ phải lo về vẻ ngoài của mình, còn những công việc như bày biện bàn thờ gia tiên hay sắp xếp lại bàn ghế đều được chị chỉ đạo chu đáo. Ngay cả những chuyện tế nhị trong đêm tân hôn cũng được chị cẩn thận dặn dò với tất cả kinh nghiệm của mình. Đan lắng nghe lời chị với vẻ biết ơn, cô tự hỏi nếu Quỳnh Chi bạn cô mà

đi lấy chồng, không hiểu chị Quỳnh Anh còn lo liệu đến đâu.

Trong bộ váy cườm nền nã, Đan đang ngồi yên trước gương “chịu đựng” bước trang điểm cuối cùng. Anh chàng đồng cô tên Tuấn Anh, chuyên gia người Sài Gòn của thẩm mỹ viện quen, đang chăm chút tô lại một nét trên đôi lông mày thanh mảnh của cô, giọng ngọt như đường khen từ làn da đến cái đuôi mắt thân chủ. Cứ theo như chất giọng éo lả tán tỉnh có cánh của anh ta thì Hoài Đan phải là một tuyệt thế giai nhân mà mọi đàn ông đều mơ ước. Cô biết anh chàng này đã lâu, biết

cả tay nghề trang điểm làm tóc đáng nể cũng như kiểu nâng niu nhan sắc các bà các cô như nâng hoa của anh ta, nhưng cái kiểu béo lẻo gợi chuyện này thì cô mới thấy lần đầu. Chắc trong những lần đi “làm mặt” cho các cuộc diễn thời trang cả cô cùng các cô người mẫu đều quá bận rộn nên không ai tiếp chuyện Tuấn Anh, chỉ đến lúc đi trang điểm cô dâu như thế này anh ta mới có dịp khua môi múa mép.

Đan mỉm cười với chính gương mặt mình. Mặc dù cô đã hết sức căn dặn anh chàng trang điểm nhưng nó vẫn được phủ

một lớp son phấn khá đậm đặc làm cô có cảm giác da mình đang ngạt thở còn nụ cười dường như lạ lẫm hơn một chút. Dù sao thì những lời nhắc sạt sạt của cô và màu sắc của bóng mắt, môi hay phần má đều phù hợp với bộ đồ cưới cô đang mặc.

Cô nhìn đồng hồ trên tường, giờ này chắc khách khứa chưa đến nhưng mọi thứ đã sắp đặt xong cả rồi. Lập hẳn cũng đang sửa sang lại ngoại hình và chuẩn bị đến đón cô. Sau buổi lễ ngắn ở nhà cô, tất cả sẽ tới nhà hàng Rochelle, nơi được thuê toàn bộ để đón tiếp khách của đám

cười. Rồi sẽ là một buổi trưa cười mỗi miệng và đi lại mỗi chân, chắc chắn thế. Đan nhìn nụ cười của mình trong gương rồi liếc xuống đôi giày cao gót màu trắng dưới chân. Nó rất thoải mái, chất da rất mềm, nhưng thể nào tối nay chân cô cũng sưng rộp lên cho mà xem. Ôi, sao cười xin lại có những thứ thủ tục nhỏ nhặt nhưng cũng đầy phiền toái thế này!

Tuấn Anh vừa xách hộp đồ trang điểm to tướng ra khỏi phòng thì Đức bước vào ngắm nghía vẻ hồi hộp của chị gái, hôm nay cậu mặc một bộ vest màu xám nhạt có cà vạt sọc đen chéo, trông

rất sáng sủa.

- Chị thấy em thế nào?

- Trông bảnh bao lắm, nhưng cà vạt hơi già.

- Thì em không để ý, cũng chẳng biết thắt, phải mượn cái thắt sẵn của ba - Đức gái đầu - Nhưng trông vẫn ổn phải không chị?

- Ừ, vẫn đẹp. Em chú ý khi ngồi thì mở khuy ra. Ấy, cứ cử động tự nhiên, đừng gượng gạo như thế.

- Hi hi, thì em là sinh viên ngố, năm thì mười họa mới đóng bộ nên chưa quen, chứ ai như anh Lập...

- Á à, hai chị em nhà này nói xấu sếp chị nhé!

Quỳnh Anh bước vào, tay cầm một chiếc hộp tròn mỏng dính đựng chiếc đĩa CD hình trái tim nhỏ xíu. Chị đưa đĩa cho Đan, nói:

- Có người đưa qua bảo là duyệt lại nhạc cho bữa tiệc.

Đan nhận chiếc đĩa. Chị Quỳnh Anh kéo Đức ra ngoài phân công việc gì đó. Tiếng hỏi han sai khiến vẫn vang lên khắp ba tầng nhà. Đan cho đĩa vào Cd player, hơi mỉm cười, Lập quả là khó tính khi chọn đến cả những bản nhạc sẽ

mở trong đám cưới, nhưng cô hoàn toàn đồng ý với anh. Vì không ít lần dự đám cưới bạn bè, cô phải nén cười hoặc cau mặt với những bản nhạc bật rất tùy tiện, chẳng hạn như ca sĩ thời thượng cứ thể rên rỉ:” ở bên người ấy em sẽ không buồn đau, ở bên cạnh tôi em sẽ không được chi...” trong khi cô đau chú rề đang bên nhau tình tứ hay nhóm nhạc nước ngoài gào thét “Bye bye bye” ngay trong đám cưới, nơi mà người ta kị nhắc tới chuyện đổ vỡ chia tay!

Chiếc đầu đĩa không chịu đọc. Chắc tại ghi vội nên không chuẩn. Đan mở

laptop cho ổ đĩa CD và cắm headphone để nghe cho rõ. Trong tiếng ồn ào của mọi người, âm thanh phát ra từ loa laptop chắc chỉ nhỏ như tiếng kêu của một con dế không hơn không kém.

“Nhưng mà anh không có được nó đâu.”

Đan nhìn mặt, hình như người ta đã đưa nhầm đĩa cho cô. Cô định bấm stop nhưng giọng nói quen đã khiến bàn tay cô ngập ngừng.

“... Tôi biết cách cho nó phỉ nhổ vào mặt anh đấy! Ha ha... Làm sao nó chịu được nếu biết... ha ha... rằng chính anh

đã tặng nó của anh cái giải ba toàn quốc.”

“Cô nói cái gì thế?”

“Ha ha, đừng hòng qua được mắt tôi. Hôm đó anh ra ngoài gọi điện thoại cho thằng cha Quốc Minh ép nó chấm điểm cô ta tụt xuống nếu không anh sẽ huỷ hợp đồng tài trợ cho live show của hắn ở Đảo Vàng resort. Tôi đã nghe thấy hết!”

“Cô nghe thấy hay cô tưởng là cô nghe thấy?”

“Ha ha, anh đừng có nghĩ tôi chỉ biết lẻo đẻo đi theo anh như con ngu.

Anh nói gì, làm gì với ai tôi đều nắm được hết. Anh dọa Quốc Minh là nếu không chăm cho người thân của mụ Giang thấp hủn xuống thì anh sẽ ngăn chặn để không ai dám tài trợ biểu diễn cho hủn nữa.”

“Cô thính tai đấy!”

“Anh còn nói rằng nó mà được giải nhất thì hại cho công việc của anh, rằng mấy con ranh loanh quanh bên mụ Giang cùng là lũ đàn bà dùng thân xác kiếm tiền và danh tiếng. Ha ha, nó mà nghe được câu này thì nó còn để anh đến gần không?”

“Việc đó không cần cô phán đoán. Cô còn rình mò được gì nữa, nói thử xem!”

“Chỉ có vậy thôi. Bấy nhiêu đó đủ khiến nó tránh xa anh rồi.”

Sau một lát im lặng là tiếng thở dài và một giọng thì thào kêu gọi.

“Và em sẽ đến gần thay chỗ...”

Có tiếng chân bước tới, tiếng thở mạnh hân hên rồi tiếng vật lộn, giằng co, tiếng chửi rủa. Rồi một tiếng “bốp” vang lên:

“Cô tưởng dùng cách này để lừa tôi à? Đồ ngu!”

Tiếng đồ vật nhỏ đập xuống lạch cách, tiếng nhựa gãy răng rắc

“Lần sau có gài bẫy tôi thì nên dùng cái máy nhỏ một chút... Còn chuyện cô nghe được... Không có bằng chứng thì cô có nói cũng chẳng ai tin đâu. Coi như chưa từng có việc này. Cô khôn hồn thì hãy tránh xa Đan ra và ngậm cái miệng rắn rết lại. Bằng không tôi sẽ tính sổ với cô. Nên nhớ tôi nắm khá nhiều bí mật nghề nghiệp của cô đấy!”

File âm thanh duy nhất trong đĩa đến đây là dừng. Đan gỡ tai nghe, ngồi chết lặng bên bàn. Gương mặt trang điểm đẹp

giờ như hoá đá.

Vừa lúc đó có tiếng những quả bóng bay và pháo giấy nổ giòn tan, mọi người cười nói chào hỏi râm ran. Nhà trai đã đến.

Chiếc BMW băng đi trên đường cao tốc hướng về phía Núi Ba. Hai bên đường, phía trên cánh đồng xanh ngắt trải dài đến tận chân trời, những đám mây trắng của mùa thu lững lờ bao phủ dãy núi xa xăm mờ mờ. Trong xe, Lập chăm chú vào tay lái, miệng thoáng nụ cười, dường như mấy ly champagne khi nãy

không làm tim anh đập rộn bằng dáng vẻ của người bên cạnh anh lúc này. Đan đang ngồi tựa cằm lên tay nhìn ra ngoài mê mải ngắm những khung cảnh yên bình của vùng nông thôn đồng bằng Bắc Bộ, cây đa toả bóng xuống một ngôi miếu nhỏ lợp ngói chơ vơ giữa đồng, những người phụ nữ đội nón trắng loá dưới nắng... Kính xe hạ hết, hương lúa thơm thoảng len giữa hai người. Một lát, Đan quay vào, tựa mặt vào thành ghế, mắt nhắm hờ như thiếp ngủ. Lập vắn nhỏ nhạc, Beatles đang thủ thi:

A love like ours could never die

As long as I have you near me.

Anh lằm nhằm hát theo, bất giác muốn dừng xe và đặt lên đôi môi màu hồng nhạt của vợ một nụ hôn. Anh và Đan vừa mới chính thức trở thành vợ chồng trước pháp luật và... thiên hạ. Một buổi trưa của những thủ tục lễ lạc tiệc tùng chúc tụng vừa mới xong. Giờ thì anh đang đem cô lên Núi Ba, một tuần trăng mật đơn giản nhưng đầy kỷ niệm đang chờ hai người ở đó.

Một vài tháng nữa, đợi khu nghỉ dưỡng Bãi Hạc xây dựng xong và chính thức khai trương, anh sẽ bỏ lại mớ công

việc bận rộn để đưa cô đi nghỉ và đón Giáng sinh ở Châu Âu, ở London chẳng hạn, anh biết là cô thích được quay lại thành phố xứ sở sương mù ấy vô cùng.

Đan im lặng nhắm mắt. Buổi tiệc diễn ra theo đúng những gì cô hình dung, cô khá mệt vì đi lại nhiều nhưng không đến nỗi kiệt sức, thậm chí cô cũng chẳng thấy cảm giác gì khi uống hết sạch mát ly rượu chúc mừng. Cô chỉ vờ ngủ vì không muốn nói gì với Lập.

Thật khó tin khi thấy rằng người mà mới hôm qua thôi mình còn đặt hết niềm tin, hôm nay bỗng chốc đã thành một kẻ

không thể lường... Cô đã nghe hết cuộc đối thoại của anh và cô người mẫu có chất giọng miền biển chói tai. Nhưng cô chưa thể lý giải được.

Kẻ nham hiểm nào đó đã gửi cho cô chiếc đĩa vào một thời điểm quá sát sao, ngay trước lúc đón dâu. Việc này đặt cô vào hai sự lựa chọn, hoặc là ngay lập tức nổi khùng lên với Lập để đồng thời làm hỏng luôn đám cưới, hoặc là im lặng chịu đựng và cay đắng làm lễ thành hôn với con người mà cô đang cảm thấy... ghê sợ. Tính cách cũng như những kinh nghiệm chưa cũ ngăn cách Đan khỏi

những phản ứng ồn ào phần nộ, cô đã chọn cách thứ hai, hầu như không dẫn đo nghĩ ngợi.

Thật sự thì cô cũng chẳng có thời gian để nghĩ tới một cái gì đó quá xa xôi. Đầu tiên, cô chỉ nghĩ tới bữa tiệc và mọi người đang chờ, cô không muốn ai bị sốc. Sau đó một chút, cô bắt đầu nghĩ về mẫu đối thoại ghi trộm, cô có thể đoán biết chủ nhân của nó là ai và không cho phép mình cư xử như kẻ ấy đã dự liệu. Và cuối cùng, cô nghĩ tới Lập, danh dự uy tín của anh sẽ ra sao nếu đám cưới bị huỷ bỏ, rồi anh sẽ ra sao? Và cả cô nữa,

cô sẽ sống thế nào? Cô chưa bao giờ nghi ngờ việc cô yêu anh. Dù những gì đã nghe làm cô chết lặng nhưng chúng cũng không đủ sức tàn phá đến cùng làm tình yêu của cô nhanh chóng tan biến ngay được...

Với tâm trạng hỗn loạn của mình, Đan đã phải cố gắng phi thường mới giữ được vẻ bình thường trong đám cưới. Cô đóng vai cô dâu hạnh phúc với một vẻ điềm tĩnh và đúng mực. Trông cô hơi lặng lẽ một chút nhưng ai cũng nghĩ là cô đang buồn vì phải xa ba và em hoặc cô mệt vì những thủ tục chào mời. Không

một ai biết rằng, khi tươi cười nắm tay cùng cắt bánh cưới, cùng rót champagne hay cùng đứng chào khách, cô đã tránh không nhìn vào gương mặt của người từ giờ sẽ là chồng mình đến mức nào. Như lúc này đây cũng vậy, nhắm mắt thả người theo nhịp lắc nhè nhẹ của chiếc xe, cô đang cố gắng dồn mình vào một giấc ngủ ngắn.

Đường đi không quá xa, chỉ khoảng hơn một giờ xe chạy, nhưng trong một giờ đó, cô không thể nói gì với Lập được. Vì nếu mở lời, cô sợ mình sẽ khóc mất.

Những câu nói chát chúa trong chiếc đĩa liên tục vang dội trong đầu làm cô cảm thấy như ai vừa mới giáng vào gáy mình một cú đập. Cảm giác hụt hẫng đầy mệt mỏi của đêm trình diễn ấy lại quay về. Bao nhiêu đêm thức trắng suy nghĩ về rồi lại xoá đến mức mắt mờ đi ngủ gục trước màn hình, bao nhiêu ngày làm việc hầu như không nghỉ với những lần kim đâm vào ngón tay buốt nhói còn xương sống đau rã rời, thậm chí cô đã đem cả danh dự nghề nghiệp ra đánh cược để được Ivy chấp nhận tài trợ, vậy mà một bàn tay can thiệp mờ ám đã hát đổ tất cả.

Ngay từ đầu cô đã không thể tin nổi kết quả đó. Và thật kinh khủng khi biết được rằng người đứng sau mọi chuyện lại là người cô sẽ giao phó cả cuộc đời.

Lập mím cười với mấy anh chàng bảo vệ đang rồi rít cúì chào rồi lái xe thẳng xuống con đường dẫn sang khu B của Núi Ba resort. Một ngôi nhà sàn nằm dưới chân núi trông ra suối Mơ đã được chuẩn bị để đón ông bà chủ. Gần đó là quán bar Suối Mơ, nơi anh đã gặp Đan lần đầu, lặng lẽ ngồi cả đêm trong tầm mắt của cô và uống thứ rượu vô tình gọi

nhớ đến những ngày tháng nhọc nhằn xưa cũ. Anh đã từng hỏi tại sao đêm đó cô lại pha Black Russian đem ra cho anh, cô chẳng biết lý giải thế nào, chỉ nghĩ rằng đó là loại dễ pha và hợp với anh. Cô bảo có lẽ bởi vì dáng ngồi và kiểu cách của anh khiến cô nghĩ rằng anh đã từng sống ở nước Nga, thế thôi. Nhưng anh tin là còn một linh cảm nào đó thúc giục cô làm như vậy, một tình yêu đã in sâu trong tiềm thức chẳng...

Nhẹ nhàng tắt máy xuống xe, vòng qua mở cửa, anh cúi xuống nâng bổng cô trong tay bước dần lên thang gác. Trong

bộ quần áo lụa Hàng Châu màu vàng nhạt in hoa văn bóng mờ thoảng hương nước hoa Clinique quen thuộc, Đan đẹp và nhỏ nhắn như một bông hoàng lan e ấp. Đặt đoá hoàng lan say ngủ xuống giường rồi trở xuống lấy đồ đạc trong xe, Lập mỉm cười nghĩ tới việc lát nữa mình sẽ đánh thức cô như thế nào. Một nụ hôn thì dường như không đủ. Có lẽ phải phủ lên hình hài xinh đẹp ấy cả một trận mưa hôn.

Đan cựa mình tỉnh dậy và đưa mắt nhìn quanh. Cô biết mình đang ở Núi Ba

resort. Kiểu bày biện nội thất trong căn phòng này cũng không khác là bao so với căn phòng cô đã ở cả tháng trời bên khu A. Cô từ từ ngồi lên, chiếc giường đôi rộng thênh, gió núi thổi vào làm tấm màn cửa màu trắng tung bay. Chùm chìa khoá xe và chiếc đồng hồ Bvlgari trên chiếc tủ đầu giường cùng tiếng nước róc rách trong phòng tắm nhắc cô nhớ tới một người. Hình như sau khi quá căng óc suy nghĩ về sự thật vừa biết, cô đã ngủ thiếp đi vì mệt mỏi. Và Lập hẳn là đã bế cô từ xe vào tận giường này.

Liếc xuống bộ quần áo lụa mặc từ

lúc đi đường, cô rời khỏi giường và với tay ra sau đầu mở chiếc cặp tóc. Việc vội vã “chạy trốn” khỏi Hà Nội lúc chiều và giấc ngủ vừa xong làm mái tóc lộn sóng của cô hơi rối. Đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, cô đưa những ngón tay lơ đãng lên gỡ nhẹ, mắt dõi về phía khu nghỉ dưỡng đã lên đèn, ý nghĩ không sao tụ lại được một điểm, cứ lan man như làn khói trắng toả đều trên thung lũng.

Căn phòng tắm xích mở và Lập xuất hiện, tay cầm một chiếc khăn lông to. Những giọt nước nhỏ từ trên mái tóc ngấn xuống làm cổ áo Lacoste màu xanh

lục của anh thắm lại từng vệt. Đan quay lại nhìn anh một thoáng rồi tiếp tục lơ đãng với những lọn tóc. Vẻ im lìm của cô làm anh cảm thấy bồi rối như một chú bé không thuộc bài. Bao nhiêu câu anh định nói với cô dường như bay đi đâu hết. Anh tiến về phía cô, cầm chiếc cặp màu ngà trong tay cô đặt xuống bậu cửa sổ rồi nắm vai cô kéo về phía mình, nhỏ giọng:

- Nước nóng rồi, em đi tắm và thay quần áo đi.

Tránh nụ hôn của anh, Đan tiến đến valy lấy quần áo bỏ vào chiếc tủ gương

cạnh giường. Sau khi đã soạn hết đồ đạc của mình và cả của anh, cô chọn một bộ váy hoa ngắn rồi với chiếc túi lụa nhỏ đựng đồ lặt vặt để tìm tuýp sữa rửa mặt. Tay cô chạm vào chiếc đĩa đựng trong hộp nhựa tròn...

Lập quan sát những cử chỉ lặng lẽ của vợ. Anh cảm thấy có gì đó không bình thường trong thái độ của cô. Và ngay khi cô khựng lại nhìn dăm dăm vào trong chiếc túi lụa với nét mặt đau đớn, một nỗi lo sợ ở đâu nhảy xổ ra vỗ chặt lấy tim anh. Giọng anh trở nên khô khan lạ thường:

- Em quên gì à?

Đan ngẩng lên, ánh mắt ẩn chứa một cảm xúc khó tả, chẳng ra buồn bã và cũng không hẳn là chán nản. Lập nhắc lại câu hỏi và cô lắc lắc đầu. Cảm bộ váy cùng tuýp sửa rửa mặt, cô quay người đi nhanh vào phòng tắm.

Lập tiến về phía chiếc túi. Ngoài mấy thứ gương lược, mỹ phẩm, khăn giấy và điện thoại, trong túi còn có một chiếc đĩa CD đựng trong vỏ nhựa hồng. Anh cầm nó lên, không thấy có nhãn hay chú thích gì, có lẽ là đĩa tự ghi. Hẳn nó là nguyên nhân khiến vừa rồi gương mặt cô

đột nhiên trắng bệch như sáp. Ngập ngừng một lát, anh mở laptop của mình cho chiếc đĩa vào đọc thử.

Đan giờ tay lau hơi nước bám mờ trên mặt gương rồi soi mình vào đó. Trong bộ váy ngắn cổ thuyền màu xanh nhạt in những bông hoa vàng nhỏ li ti, trông dáng điệu của cô thật thanh thoi và tươi mát, khác hẳn với tâm trạng hiện giờ. Mười lăm phút đồng hồ tựa tường dưới vòi hoa sen nước nóng giã, da cô đỏ ửng lên, đầu óc càng lúc càng nặng nề với một nỗi băn khoăn gần như bán loạn

vì việc nhất thiết phải diễn ra sắp tới.

Cô đã chọn cách im lặng như không có chuyện gì, tức là cô sẽ phải tạm chấp nhận sự thật vừa biết như một điều tất yếu và gắng quên nó đi để làm vợ theo đúng nghĩa. Nhưng dường như việc này khó khăn hơn cô tưởng. Mỗi khi Lập đến bên cạnh và tỏ ra gần gũi cô, cái cảm giác chán nản đến mức ghê sợ lại dâng lên khiến cho những uất ức cô cố nén muốn vỡ tung ra. Cô rời khỏi phòng tắm với những bước chân chậm chạp.

Lập đang ngồi trên giường với chiếc máy tính hiện screensaver đen kịt. Trên

tay anh là chiếc vỏ đĩa màu hồng. Tiếng động ở cửa phòng tắm làm anh sực tỉnh. Từ từ ngẩng lên nhìn Đan với ánh mắt rũ buồn, anh thở khó nhọc:

- Em có cái này từ bao giờ?

- Sáng nay - Đan nói mà không nhìn anh, ánh mắt hướng về tầm rèm cửa.

- Em đã nghe hết?

Cô không trả lời, lặng lẽ ngồi xuống giường, đối diện với anh. Cô nhận ra mắt anh vẫn đỏ. Lập nhìn gương mặt câm nín của cô, tiếp tục hỏi:

- Em tin những lời này không?

Đan gật đầu, cô không còn hơi sức

để mà trả lời nữa. Lập tắt máy tính đặt sang một bên rồi ngồi bất động nhìn vào mắt cô, đôi mắt không có thần đang chiếu lên mặt anh những tia nhạt nhẽo. Anh run giọng:

- Anh đã làm như vậy đấy!

Nhìn đăm đăm vào vẻ câm nín của cô, anh tiếp tục hỏi:

- Em không muốn biết tại sao ư?

Lần này thì Đan lắc đầu. Trong thâm tâm cô cũng rất muốn nghe anh giải thích tường tận cho quyết định khó hiểu ấy, vì cô đã nghĩ rất nhiều nhưng không thể hiểu nổi động cơ của anh là gì, nhưng dường

như bây giờ việc tìm hiểu nguyên nhân cũng vô nghĩa hết như những công sức cô đã bỏ ra trong quãng thời gian mấy tháng của cuộc thi. Cô chỉ còn cảm giác muốn tránh nhắc hay nghĩ tới việc đó càng nhiều càng tốt.

- Em nhận được buổi sáng, sao không gọi và hỏi anh ngay?

Đan ngả xuống giường, chui vào chăn và nhắm mắt:

- Em muốn ngủ.

Lập chồm tới bên cô, ghì tay để cô không thể chúi mặt vào gối, giọng anh lạc đi:

- Trả lời anh đã!

Đan mở mắt nhìn anh trân trân, cô mấp máy nói:

- Người trả lời lẽ ra phải là anh.

Rồi cô lại nhắm mắt, xoay lưng, giọng vẫn nhẹ nhàng:

- Em muốn ngủ.

Đã lâu rồi Lập mới lại cảm thấy một cái gì đó giống sự bất lực như lúc này. Anh buông tay nhìn Đan thu mình trong chăn như con sâu trong tổ kén, lát sau mới lên tiếng, như kể chuyện cho ai đó chứ không phải cô:

- Khi ấy dự án ở Bãi Hạc đang mắc

mớ, một liên doanh công khai tuyên bố là sẽ tìm mọi cách hắt cẳng bọn anh để tiến hành dự án xây sòng bạc và khách sạn. Liên doanh này không từ thủ đoạn gì, phao tin đồn, đưa người vào làm tay trong phá hoại ngầm ngầm, tác động tới cán bộ địa phương và cả trên trung ương, chỉ để chiến được Bãi Hạc. Thành viên chủ chốt trong liên doanh đó có công ty của gia đình bà Giang.

Đan hắt chần ra, ngồi dậy, mắt cô long lên:

- Có lẽ anh nhầm! Cô Giang xưa nay chỉ hoạt động trong lĩnh vực thời trang,

không liên quan gì đến du lịch giải trí. Hơn nữa công ty nhà cô ấy đã giải thể từ lâu rồi.

- Chuyện ngành nghề hoạt động của một công ty trách nhiệm hữu hạn, chắc em ít để ý, người ta có thể thay đổi hoặc thêm bớt không quá khó. Nhưng em đã đúng, công ty đó đã giải thể. Là anh không xem kỹ...

Mắt Đan điệu đi khi thấy vẻ trầm lặng của Lập. Cô nghe giọng anh đều đều:

- Bà Giang đã sơ hở để người ta mang tên công ty mình gắn chung vào một liên doanh ma giáo với Đài Loan. Như

anh đã nói, liên doanh này không từ thủ đoạn nào miễn là đạt mục đích có được quyền sử dụng đất ở Bãi Hạc.

Ngưng một nhịp, Lập nói tiếp:

- Và có một chuyện ít liên quan tới việc đấu đá công khai nhưng cũng để lại hậu quả nặng nề, làm anh không thể không ác cảm với bà ấy. Một công nhân xây dựng bị chính kỹ sư khảo sát của anh đâm thủng phổi, công an lấy lời khai, cả hai người đều nhắc đến một người thân của bà Giang như một nguyên nhân chính. Mà em biết người đó là danh thế nào không?

Đan lắc đầu, cảm thấy chiếc giường chật hẹp khiến khoảng cách giữa cô và anh quá gần, cô đứng dậy đi về phía cửa sổ. Lập tiếp tục nói:

- Đó là một cô ả tự xưng là cháu ruột bà ấy, chuyên đi rêu rao về những mối quan hệ với giới doanh nhân danh giá. Thực chất đó là loại gái bao. Chỉ vì tranh cô ta mà nhân viên của anh người mất sức lao động kể chịu tù ba năm... Còn cô ta thì tỏ như chưa bao giờ biết chuyện. Thậm chí nhờ quan hệ bất chính với những người chức vụ khác mà đã trở thành nhân viên PR cho tổng công ty lớn.

- Có phải vì thế mà anh đã nói với ông Quốc Minh rằng... đám con gái loanh quanh bên cạnh cô Giang toàn là hạng người dùng thân xác kiếm tiền và danh tiếng? - Đan bám vào bệ cửa sổ ộp ộp. Tay cô run lên - Bây giờ em lấy anh... Đây có phải là dùng thân xác kiếm tiền và danh tiếng không?

- Đừng có nói bằng giọng đấy! - Lập xẵng giọng.

Câu quát nạt của Lập làm Đan thoáng nghẹn ngào đau đớn. Cô đã quá đủ cay đắng khi nghĩ đến câu nói của anh mà Minh Ánh nhắc lại trong đoạn đối

thoại rồi. Giờ lại thêm kiêu nói cộc cằn này nữa. Dường như người có lỗi là cô vậy.

Hơi nhòai ra ngoài như muốn nhìn vầng trăng như chiếc gương tròn mờ treo lơ lửng cạnh đỉnh núi sẫm màu cao vời vợi, cô để một giọt nước mắt ứa ra lặng lẽ từ khoé mắt rơi xuống khoảng không dưới cửa sổ. Hít một hơi để trấn tĩnh mình, cố lấy giọng bình thường, cô nói mà không quay lại:

- Từ trước đến giờ em vẫn biết anh hồ đồ nhưng không ngờ...

- Xưa nay anh chưa bao giờ thiếu

cân nhắc khi cần quyết định công việc -
Giọng Lập trở nên dịu dàng - Đó là lần
duy nhất... Em biết tại sao không?

Đan dường như đang chìm vào cõi
khác. Cô nghe những lời anh lướt qua
tai:

- Vì sự xuất hiện của em. Vì em đây!
Không thấy cô quay lại, anh vẫn tiếp
tục nói, chân bước về phía cô:

- Vì khi ấy anh chỉ nghĩ đến em. Anh
cảm thấy bực bội vì thấy em tự tin và
thành công đến độ chẳng nhìn anh bằng
nửa con mắt. Anh bưng bưng ý nghĩ điên
rồ là nhất định em phải chịu đựng một

cái gì đó...

Đan ngoảnh lại nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hoe, cô nhếch môi chua chát:

- Em đang chịu đựng đây.

Sững người trước vẻ mệt mỏi đau đớn trong mắt và trong giọng nói của vợ, Lập với tay định ôm lấy cô. Thấy vậy, Đan vội vã lùi ra, nói như hụt hơi:

- Đừng động vào em!

Lập bước lên bậc thềm gỗ cọt kẹt của bar Suối Mơ. Chẳng có gì đón anh ngoài ánh đèn sáng ấm áp và những bộ bàn ghế trông trơn. Anh đã cho đóng cửa

cả khu vực Suối Mơ hôm qua, anh không còn một người khách nào lai vãng quanh chỗ này. Những nhân viên biết tính và sợ anh một phép, tất cả đều âm thầm làm công việc dọn dẹp hàng ngày xong rồi cũng kín đáo rút ra ngoài, dù vậy, anh biết chỉ cần anh cất tiếng gọi là sẽ có người xuất hiện.

Nhìn tử rượu cao ngất, Lập phân vân nhớ lại xem mình đã từng uống loại nào. Anh không phải là người sành rượu. Bốn năm năm học và buôn bán vật ở Kiev rồi bảy năm đi lang bạt kiếm tiền khắp các thành phố lớn trên đất Nga, anh chỉ

quen với thứ Vodka Gzhelka bình dân hoặc khá hơn là Smirnoff, những thứ luôn cào xé cổ họng và ruột gan. Sau này được bạn bè làm ăn hay nhân viên tặng biếu các loại rượu đắt tiền quý hiếm từ khắp các nước, Mao Đài Trung Quốc hay Sake Nhật anh nhận rồi uống cho biết chứ cũng chẳng thích thú. Tặc lưỡi đến bên tủ lấy chai Vodka Stolishnya, anh ngồi xuống chiếc bàn quen thuộc. Ngoại trừ lần này và lần đầu gặp Đan, chưa bao giờ anh phải ngồi một mình tại đây.

Rót rượu ra chiếc ly nhỏ, ngắm thứ chất lỏng trong vắt ẩn chứa lửa đỏ thiêu

đốt, ngấm ngấm một lát rồi dốc tuột vào bụng, Lập cúi xuống nhìn đồng hồ. Đã sắp đến nửa đêm, một đêm lẽ ra sẽ rất hạnh phúc nếu như không có chiếc đĩa cũng mẫu đối thoại giết người đó!

Minh Ánh đã chơi anh một bàn quá đẹp! Làm sao một kẻ dày dạn như anh lại có thể thua trí một ả đàn bà chẳng ra gì như cô ta nhỉ? Làm sao mà lại anh có thể yên tâm với việc đập nát chiếc máy ghi âm băng từ to như chiếc điện thoại di động đời cũ cô ta nhét khơi khơi ở túi quần sau mà không chịu động não rằng một chiếc máy ghi âm số thời buổi ngày

nay có thể nhét gọn vào chiếc túi nhỏ phía trước quần Jeans. Lập cười khan, rót thêm một ly nữa. Anh đã quá coi thường Minh Ánh mà quên rằng người đàn bà đã kè kè bên anh cả năm trời đó đang cặp với con cáo thành tinh trong giới đầu tư. Hẳn kinh nghiệm của cô ta về tính khí của anh và mưu mô của lão già đã kết hợp thật hoàn hảo. Kết quả của nó là giờ đây anh đang ngồi một mình để nuốt trọn ly rượu nồng gắt trong cái thời điểm đáng lẽ ra phải dành cho yêu đương dịu ngọt.

Ngẩng lên nhắc chai rượu định rót

tiếp một ly, suýt chút nữa thì Lập buông rơi nó vì thấy Đan đã ngồi đối diện mình từ lúc nào. Cô đẩy một chiếc ly nữa ra trước mặt anh. Lập lặng lẽ rót rượu cả vào hai ly, nhìn cô dò hỏi.

Đan nâng ly rượu lên, nhìn anh qua thành cốc trong vắt, khẽ chớp mi, cô nói:

- Em muốn say.

Ngửa cổ uống cạn ly rượu cùng lúc với Đan, Lập nghe lòng nặng trĩu. Anh hiểu những lời của cô. Chính anh cũng muốn mình say để không phải đối diện và cảm thấy ngạt thở vì nhớ tới sự thật rằng cô đang ghê sợ anh. Dáng vẻ mềm

mại, những đường cong và vùng da thịt mịn màng ẩn hiện sau làn áo váy trang nhã làm cô có một vẻ quyến rũ đặc biệt. Anh khao khát cô cháy bỏng, đến độ muốn bắt chấp tất cả để được cuốn cô vào vòng tay say đắm yêu thương của mình. Nhưng gương mặt xa vắng và đôi mắt trống rỗng của cô khiến anh chẳng biết làm gì hơn là giữ khoảng cách và ngắm nhìn. Anh biết nếu cố tình lại gần cô, mọi việc sẽ tồi tệ đi rất nhiều.

Hai người đối ẩm trong im lặng. Được thêm hai ba lần “nâng chén ngang mày” mới Lập, thấy anh định với tay lấy

chai rượu định rót tiếp, Đan phác cử chỉ ngăn lại. Cô cầm chai rượu trong tay anh đi về phía quầy bar. Lập lạng lẽ nhìn theo dáng đi uyển chuyển của cô. Có lẽ cô sẽ pha một thứ cocktail gì đó để qua được cái đêm quá dài này.

Đặt trước mắt anh hai ly rượu nhỏ hình phễu, mỗi chiếc ly trong vắt đều có chiếc xiên nhỏ với ba quả olive đặt phía trên, cô mỉm cười dịu dàng:

- Vodka Martini, một trong những công thức dễ nhớ nhất. Em chỉ học cho biết nên không thuộc nhiều loại lắm.

Nhấc xiên quả olive ra uống một

ngậm thứ rượu vẫn nặng nhưng thoáng
mùi thảo mộc, anh cảm thấy nhẹ nhõm vì
nụ cười hiếm hoi của cô:

- Có mùi gì như lá cây thuốc vùng
ôn đới.

Cô gật đầu, cắn một quả olive giữa
đôi môi tô son hồng, lát sau mới trả lời:

- Chai Dry Martini hết sạch rồi nên
em dùng Vermouth thay, loại này
thường có pha hương liệu từ cây cỏ.

Nhìn đôi môi ngậm thứ quả Địa
Trung Hải trứ danh, Lập muốn cắn lên
màu xanh úa của quả và màu hồng mọng
của môi cô đến mức người anh như căng

lên, anh đành hỏi để xua đi cảm giác ấy:

- Em thích olive à?

- Không, em không thích cái vị ngang ngang của olive. Nhưng công thức yêu cầu trang trí ly Vodka Martini như vậy nên em làm theo. Nếu được chọn, em sẽ xâu cà pháo muối xổi để trang trí.

- À, có thể lắm... . Với một loại cocktail từ nếp cái hoa vàng pha cùng với nước ép lá xương sông nguyên chất chẳng hạn.

Đan mỉm cười, lặng lẽ nhìn anh rồi uống hết ly rượu. Lập lại lên tiếng, anh cảm thấy ngán ngại cái khoảng im lặng

giữa hai người:

- Thật ra anh không biết gì về rượu, về cocktail càng mù tịt.

Đan xoay chiếc ly không trong tay rồi đặt nó xuống cạnh ly của anh:

- Người ta bảo cocktail là kiểu rượu trộn mà những người trong hoàng tộc nước Pháp nghĩ ra khi đã cạn thú ăn chơi.

- Vậy thì sao nó lại có tên tiếng Anh?

- Em cũng không rõ... Có một câu chuyện về cái chữ cocktail, em nhớ mang máng... ở làng nọ có một ông già khó

tính. Trên đời có hai thứ ông quý nhất là con gà trống và cô con gái. Một chàng trai trong làng muốn lấy cô gái nhưng ông không đồng ý. Anh chàng, với tay trong chính là cô gái, đã bắt cóc con gà trống để gây sức ép.

- Và ông già quý gà hơn con?

- Ừm, có lẽ ông già biết cô gái đã yêu... .

- Hoặc ông ta nghĩ cô gái thì không dễ làm thịt như con gà.

Đan hơi cười vì cách phán đoán của anh, cô nhẹ nhàng kể tiếp:

- Đám cưới diễn ra tưng bừng, rượu

đồ tràn như suối. Chú rể trong lúc phân
khích đã đổ lẫn lộn các loại rượu vào
với nhau, và cô dâu đã ngắt một cái lông
đuôi của con gà trống cắm vào ly rượu.
Vậy là ta có chữ cock và tail. Đó cũng là
lý do tại sao những ly cocktail luôn luôn
được cài cắm những đồ trang trí.

- Lý giải của em đáng yêu hơn cái
chuyện về đám quý tộc thích hưởng thụ
cầu kỳ kia.

- Em nghe mấy chuyện này từ thầy
giáo tên là Eugène, ông ấy đã kể khi em
đăng ký học.

- Một ông thầy hay! Người Pháp

phải không? Ông ấy đã dạy em pha bao nhiêu loại?

- Không nhiều lắm. Em chỉ học vài loại phổ biến nhiều người biết nhất, chừng hơn chục công thức cho sáu loại rượu chính. Kiểu như Gin Tonic hay Singapore Sling từ rượu Gin. Từ Whiskey thì có Manhatral. Với Tequila, em pha được Tequila Sunrise và có lẽ cả mấy biến thể của Margarita nếu đủ nguyên liệu. Hurricane và Mojito cho Rum, cho Vodka thì có Voddka Martini. Bloody Mary...

- Cả B52 và Black Russian nữa.

- Máy cái đấy sau này em mới tự học để pha cho ba. Vì ba em cũng đã từng ở Liên Xô, ba quen với Vodka, giống anh.

- Thật ra anh thường uống Vodka “sec” hơn. Anh không giỏi nhớ tên cocktail. Trừ cái món Black Russian mà em dùng để quyến rũ anh, anh chẳng nhớ nổi cái tên nào. Nhiều lúc anh còn nhầm B52 thành Kajusha.

- Anh không nhầm đâu, cái gọi là B52 cocktail ở ta vốn có tên gốc là Kajusha Rocket mà - Đan mỉm cười, cô ngả người tựa vào thành ghế nhìn vẻ hơi

bất ngờ thú vị trên mặt anh- Có vài loại em chắc chắn anh sẽ nhớ, vì nó gắn liền với những cái tên rất nổi tiếng. Kiểu như Hemingway, Daiquiri, Midnight, Mozart, Scarlett O'Hara hay Yellow Submarine... .

- Có cocktail Tàu ngâm vàng à?-
Lập nhướn mày.

- Có, màu vàng rất đẹp.

Cô đứng lên đi về phía quầy nhìn quanh rồi nói:

- Ừm, sẽ phải chuẩn bị thêm một thứ. Anh chờ được không?

Lập gật đầu, anh có cả đêm để chờ.

Đan đập trứng tách lòng trắng cho vào máy đánh bông, thêm đường, nước và đồ nước chanh ép khuấy đều rồi rót vào chai đặt vào tủ lạnh. Cô vừa làm vừa giải thích cho anh hỗn hợp đó tên là gì, và dựng đề pha những loại cocktail nào. Lập nghe lơ đãng và ngắm cô chăm chú. Cái cách co chao hai nửa vỏ trứng, cầm thìa khuấy, nhắc bát từ trên giá, cúi xuống tìm gì đó... làm anh thấy nhẹ nhõm như thể đang được ngồi trong nhà bếp, anh bất giác mỉm cười.

Đan đặt một chiếc cốc hơi bè phần dưới gần giống với cốc vại uống bia

nhưng nhỏ hơn lên bàn, bên trong cốc có chứa thứ chất lỏng vàng ươm. Anh nhìn cô, nụ cười vẫn đọng trên môi:

- Thế tàu ngầm của em đâu?

- Người ta có thể ở chung trên một con tàu mà, We all live in a yellow submarine, yellow submarine...

Lập cười vì giọng hát cố tình lè nhè của cô. Anh cũng lè nhè hát theo một câu rồi thử thứ cocktail mang tên bài hát của ban nhạc cả anh và cô đều yêu thích ấy. Nó có vị ngọt chua dịu, mùi thơm vỏ cam, dường như rượu chỉ hơi tê đầu lưỡi. Anh đưa cốc cho cô, cô bỏ ống hút

ghé môi uống một ngụm lớn gần cạn rồi nhìn anh bằng đôi mắt long lanh:

- Rượu Rum và vị chua ngọt này hợp với phụ nữ hơn... .. Em sẽ pha cho anh một ly khác. Em sẽ thử nhớ lại cách pha Blue Moon xem sao, không hiểu sao ở Núi Ba trắng lúc nào cũng đẹp.

Đôi mắt về phía dãy núi nhìn vàng trắng với quầng sáng bàng bạc, Lập nhớ đến bộ sưu tập dạ hội mang tên Đá Hòn Trăng mà vì nó Đan đã quay cuồng trong hội trường đến độ sau đó không còn đủ sức dắt xe. Anh đã xúc động đến thót cả tim khi thấy cô mãi miết quỳ xuống bên

chiếc váy màu ngà vàng ánh bạc lóng lánh để khâu đính hay gắn thêm tua gấu gì đó, nét mặt say mê đến xuất thần, bỏ quên cả anh và Thảo đứng ngơ ngẩn bên dưới sân khấu. Vậy mà anh đã bằng một cú điện thoại sặc mùi tiền của mình sỗ toẹt tất cả bao nhiêu công sức cũng như tình yêu và hy vọng của cô.

Anh uống thử cái này xem. Em nhớ công thức Blue Moon nhưng nó có vẻ nhiều màu và mùi quá, không hợp với đàn ông.

Cầm chiếc ly hình phễu với thứ rượu vàng nhạt từ tay cô, anh hớp thử

một chút và thử cảm nhận mùi vị.

- Có mùi bột quế. Cũng hơi nặng.

- Không phải bột quế mà là rượu quế. Goldschlger. Thành phần còn lại là Calvados.

- À, Calvados, Brandy táo. Đọc Khải hoàn môn của Remarque thấy nhắc đến.

- Món này tên là Auturm Twist. Nếu thay đổi tỷ lệ một chút là sẽ có Adam Bomb. Theo lời giới thiệu của thầy Eugène thì Adam Bomb mạnh như một cú thụi vào mặt!

- Thôi, anh chịu một cái Vòng xoáy

mùa thu là đủ chóng mặt rồi - Lập nói nhẹ nhàng rồi nhìn ngắm gương mặt ửng đỏ vì rượu của Đan, cô đang nhắm mắt nhâm nhi thành quả của chính mình. Cô lại uống chung ly với anh. Anh mỉm cười, như thế này có gọi là nghi lễ hợp cần không nhỉ?

Hai người ngồi đối diện nhau. Anh cứ lặng đi chiêm ngưỡng gương mặt xinh đẹp bình thản, còn cô thì như nhập vào một cõi nào khác mơ màng và xa xăm. Mãi đến khi có tiếng gà gáy vang vang, cô mới choàng tỉnh. Tránh ánh mắt của anh, cô nhìn ra ngoài, trời đang hửng

dân. Ánh sáng trong trời đang xuyên qua những lớp mây dày màu xám hồng tạo nên một sự tương phản lạ lùng. Đứng bật dậy bám tay vào lan can nhìn cảnh tượng ấy, cô khẽ hỏi:

- Có một loại cocktail từ champagne tên là Morning Glory, nó hợp với khung cảnh này, anh muốn thử không?

Lập lắc đầu, rồi như nhớ ra cô không nhìn mình, anh nói không rất nhẹ. Cô và anh đã có một đêm trắng. Cô vẫn hoàn toàn tỉnh táo còn anh thì chỉ có cảm giác hơi buồn ngủ. Ánh sáng, buổi sớm mai có lẽ chẳng huy hoàng gì với cả hai

người.

Nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì ai cũng phải bảo đây là một cặp vợ chồng hạnh phúc. Anh mạnh mẽ còn cô dịu dàng. Anh giàu có sang trọng còn cô thanh tao nhàn nhã. Trong tuần trăng mật, họ uống rượu, hát nhạc Beat ngẫu nhiên rồi để đèn phòng mờ ảo cả đêm phía trong tầm quan sát của đám nhân viên lễ phép. Trở về thành phố, họ xuất hiện trước mọi người tay trong tay, mắt nhìn nhau long lanh ánh cười và những lời nói nhẹ nhàng. Nhưng chỉ họ mới biết, cuộc hôn

nhân hạnh phúc thực ra chỉ có vậy.

Đã gần một tháng, Đan vẫn không đón nhận Lập như một người chồng. Đồi lại, Lập cũng im lặng chẳng đề cập gì đến chuyện này cả. Giữa cô và anh dường như tồn tại một thoả thuận ngầm. Ở chung trong một căn phòng ấm cúng nhưng mỗi người lại có một cõi riêng của mình. Cô nằm trên chiếc giường đôi còn anh ra ngủ ghé salon đối diện. Hai người luôn ăn mặc kín đáo, thậm chí anh còn không mặc quần ngắn trước mặt cô. Trước mặt mọi người họ vẫn đối đáp với nhau chừng mực, nhưng khi cánh cửa dày

cửa căn phòng đóng lại, không ai muốn mở lời nói với người kia câu gì nữa.

Một tối trời trở gió mùa, Lập nằm trên salon đọc báo còn Đan thì chăm chú xem xét giấy tờ gì đó bên bàn. Trông cô có vẻ phân vân còn nét mặt anh hơi cau. Anh nói mà không ngẩng lên:

- Sáng mai em có bận gì không?
- Em có hẹn một chút. Có việc gì không anh?

- Không, anh tưởng em không bận thì đi dự lễ khai mạc triển lãm nội thất với anh. Em đi về xa à?

Dạo này Đan thường đem giấy bút

đi ký hoạ chùa chiền. Lập để cho cô tự đi như một cách cô giết thời gian và tìm sự cân bằng yên tĩnh.

- Không, em đi làm visa.

- Gì cơ? - Lập ngẩng lên, thoáng sững sốt hiềm hoi trong giọng nói.

- Em đi làm visa. Visa của em vào UK hết hạn từ mấy năm nay rồi.

- Em định đi học? - Lập cúi xuống tờ báo để che giấu sự rối bời của tâm trí.

- Có một khoá master ở London College of Fashion. Em đã apply và được chấp nhận.

Đan tiến về phía anh đưa ra những

giấy tờ chứng minh. Lập cầm lấy đọc lướt một lượt rồi trả lại cô. Giọng anh điềm tĩnh:

- Em không nói với anh. Em làm gì để chứng minh tài chính?

Đan cảm thấy sợ cái vẻ trầm lặng của anh. Cô nói nhanh:

- Em có 80 triệu trong ngân hàng và đang rao bán xe.

- Không đủ.

- Còn một sổ tiết kiệm 1 ngàn đô ba cho hôm cưới.

- Vẫn không đủ.

- Đủ. Em chỉ học full time một năm.

Yêu cầu chứng minh không cao.

- Chưa được 10 nghìn, em không đi được đâu.

- Em sẽ hỏi vay thêm.

- Chồng em có tiền tử, ai sẽ cho em vay? - Lập cười nhạt.

Anh đứng dậy đi về phía bàn làm việc. Ngắm nghía mấy bức phác thảo mẫu hoa văn gỗ của một ngôi chùa nào đó cô đang vẽ dở dang, anh nói tiếp, giọng rất nhẹ nhàng:

- Em để ngày kia hãy đi xin visa.

Sáng mai, trong lúc em đi với anh, sẽ có người lo tài khoản chứng minh tài chính

cho em. 10 hoặc 15 nghìn đô nữa, đủ chứ?

Đan gật đầu. Cô mỉm cười:

- Chỉ một buổi sáng dự lễ khai mạc triển lãm mà trả ngàn ấy, anh đang phá giá cát- xê của em đấy!

- Nếu em chịu ở lại với anh, cát- xê còn cao hơn.

Đan bật cười, cô nhận ra là gần đây, Lập ít trả lời theo cái kiểu tỉnh tỉnh ngang ngang ấy mỗi khi nói chuyện với cô nữa. Anh luôn kiệm lời hết mức có thể, nếu buộc phải nói anh cũng nhẹ nhàng từ tốn và nghiêm nghị đến nỗi cô cảm thấy anh

như người khác. Và như một phản ứng tự nhiên, cô cũng ít dùng đến cách ăn nói ngoa ngoắt của mình.

Lập thấy nụ cười của vợ. Anh tiến lại gần mà cô không hề phản ứng đề phòng như những ngày trước đó. Anh lặng lẽ ngắm nhìn cô trong chiếc áo len mỏng. Sống trong tình trạng lơ lửng như thế này cả tháng mà cô lại có vẻ tươi tắn lạ kỳ. Thân hình đầy đặn hơn và làn da luôn ánh lên một màu hồng làm anh rạo rục. Anh chạm vào gò má cô, vuốt nhẹ. Cô cúi mặt lảng tránh cái nhìn của anh nhưng dường như khó dứt khoát được

với bàn tay quá dịu dàng ấy. Anh nhích gần thêm hơn và vòng tay qua lưng cô ôm nhẹ nhẹ.

Rồi anh bắt đầu hôn lên gò má, cánh mũi phập phồng, khoé miệng và cuối cùng là làn môi run run của cô. Môi cô hơi khô nẻ, những mầu da chết hơi nhám theo nụ hôn trở nên mềm mại đến xót xa. Lập gượng nhẹ tới độ không dám thở gấp, không dám tới gần cô thêm nữa. Hai người đứng sững, chỉ chạm vào nhau bởi hai đầu môi với nụ hôn lỏng lẻo. Được một lát, cô vô thức nắm vào vạt áo sơ mi của anh và hơi rướn người lên. Lập nhận

thấy tín hiệu ấy ngay tức khắc. Anh ghi cô mạnh hơn, luồn vào chiếc áo len mỏng để thấy da thịt cô nóng bừng dưới tay anh...

Hơi thở mạnh và những tiếng thì thầm của anh nhắc tới một nỗi ám ảnh sâu trong tiềm thức, cô sực tỉnh. Kêu lên một tiếng gì không rõ nghĩa, cô thu hết sức lực đẩy anh ra. Lập lạng lẽ nhìn cô, không nói một lời, anh bỏ ra gian ngoài. Đợi đến khi anh đi khuất hẳn, cô mới ngồi phịch xuống giường, nước mắt lăn nhanh trên gò má. Cô cũng không hiểu được chính mình.

Lập đưa tay quàng lại chiếc khăn len đỏ trên cổ vợ, giọng uy quyền:

- Cứ quàng đây đừng cởi ra nhé!

Vừa nãy em có nhớ uống thuốc không?

Đan ho thêm một chặp rồi mới trả lời:

- Em uống rồi. Quàng khăn này sang Bangkok rồi người ta bắt vào trại tâm thần cho mà xem.

- Em cứ bỏ ra để ho khù khụ thế đi, đã nghi SARS thì đến nhà thương điên cũng không được vào đâu!

Hai người quay ra hướng về phía

những người đi tiên đang đứng cách họ một quãng, không còn nghe thấy tiếng gì vì lớp kính dày. Bà Huyền vịn vai Thạch tươi cười. An và Đức thì lặng lẽ hơn một chút, giơ cao tay vẫy nhẹ.

Mọi người đã biết tin Đan sẽ đi học, biết rõ cả ngày chính thức nhập học của cô. Nhưng ai cũng nghĩ rằng phải xong cái gọi là kỳ trăng mật ở Thái Lan này Lập mới để cô đi. Chỉ có hai người trong cuộc mới hiểu chuyến đi sắp tới sẽ diễn biến như thế nào. Cô sẽ quá cảnh ở Bangkok để bay tiếp đi London vài tiếng sau đó, còn anh thì sẽ ở lại dự hội

ngợi các resort trong khu vực. Nghĩa là họ chỉ có mấy giờ nữa bên nhau.

Từ sau buổi khai mạc triển lãm nội thất, Lập vắng nhà liên tục. Nếu không đi dự hội nghị ở miền Nam hay ở trong đoàn doanh nghiệp tháp tùng Thủ tướng thăm chính thức nước nào đó, anh cũng bận bịu về nhà máy chế biến gỗ ở tận một tỉnh trung du hoặc đi kiểm tra định kỳ mấy khu resort. Dù có bị nổi nhó dầy vò tâm trí, Đan vẫn thấy rằng khoảng trống anh để lại giúp cô bình tâm hơn.

Dù cố gắng hết sức nhưng cô vẫn bị ám ảnh bởi một nỗi ghê sợ khó gọi tên để

rồi mỗi lần anh đến gần cô, cô lại co người thủ thế. Chưa kịp đón nhận những cử chỉ âu yếm của anh, cô lại thấy đầu mình vang lên mẩu đối thoại giữa anh và cô người mẫu kia. Anh đã thừa nhận những gì Minh Ánh nói và giải thích. Trong chùng mực nào đó cô đã hiểu và không còn oán trách gì nhiều về giải thưởng bị đánh cắp nữa. Cái ám ảnh tâm trí cô hiện giờ là... tiếng thở đầy kích động của Minh Ánh trong chiếc đĩa đáy.

Anh đã làm gì để lấy được chiếc máy ghi âm thứ nhất của cô ta? Qua những âm thanh gọi mở kia, cô có thể

chắc chắn rằng anh đã rất rất gần gũi. Cô biết cái cảm giác quên sạch mọi thứ khi bị anh cuốn vào vòng tay. Có lẽ anh đã ôm hôn, vuốt ve, thậm chí hơn thế, để rồi khi đạt được mục đích rồi thì xỉ vả và tát cô ta không nương nhẹ. Cô tự hỏi, có bao nhiêu người đàn bà đã bị anh đối xử như vậy? Liệu rồi người tiếp theo có phải là cô không? Trong cái buổi tối mà cô đã buông mình để anh tiến lên một chút ấy, cô đã tự hỏi, liệu rồi bàn tay lướt trên người cô kia, hơi thở nồng ấm và những tiếng thì thầm kia có biến thành những lời xúc phạm hay những cái bạt tai ngay sau

đó?

Đang mải ngẫm nghĩ, Đan chợt bị cắt ngang bởi lời nhắc thắt dây an toàn để chuẩn bị hạ cánh. Cô nhìn sang bên cạnh, Lập đang nhắm mắt như ngủ, nét cau có còn nguyên giữa đôi lông mày sẫm. Cô với tay bấm dây an toàn cho anh, khẽ sờ lên gương mặt râu quai nón lởm chởm, chợt nhận ra rằng dạo gần đây anh gầy đi trông thấy.

Lập hừ khẽ làm cô giật mình, anh nói mà không mở mắt:

- Đừng có phá anh ngủ!
- Sắp hạ cánh rồi, anh dậy đi.

Lập từ từ mở mắt rồi ngồi thẳng dậy.

Anh nhìn xoáy vào gương mặt của cô, giọng ân cần:

- Em hãy học cho tốt nhé, và nhớ không được bỏ bữa sáng, hay bất cứ bữa nào. Sang đây vẫn ho thì đi bác sĩ ngay, không được chần chừ.

Đan gật đầu. Máy bay đã dừng hẳn. Anh đứng lên mở hộc hành lý trên cao lấy ba lô của cô rồi xách cùng chiếc vali gọn nhẹ của mình đi trước, tự nhiên cô lằm bằm với cái lưng của anh một câu, rất khẽ:

- Một năm tới sẽ rất dài...

Dù được phép vào trung tâm Bangkok thoải mái nhưng vì lo ngại tình trạng tắc nghẽn giao thông nên hai người ở lại sân bay. Họ đi một vòng cái không gian rộng mênh mông đó rồi ngồi bên nhau ở quán café cho đến khi có loa

gọi. Anh trao lại ba lô cho cô, giọng bình thản lạ lùng:

- Nhớ chụp nhiều ảnh và đưa lên blog.

Đan gật đầu, nhìn chăm chú vào đáy mắt của anh, không có một chút níu kéo nào trong đó. Cô quàng ba lô lên vai, hỏi khẽ:

- Anh có muốn em đi và chụp cái gì không? Thảm cỏ ở sân Emirates hay vạch đường ở Abbey Road chẳng hạn.

Lập im lặng, đầu anh gục gặc chẳng ra lắc cũng không ra gật. Anh dang tay chờ đợi. Cô ghé mình vào vòng tay rộng

vững vàng đó. Anh gằn như nhắc cô lên khỏi mặt đất rồi buông ra. Cô quay người định đi, nghĩ thế nào lại ngoảnh lại kiễng chân hôn nhanh lên môi anh, giọng nhẹ và gấp gáp như một làn gió ấm thoảng qua:

- Rồi đây em biết làm gì khi nhớ anh?

Nói xong, cô quay nhanh đi như thể trốn chạy chính mình. Chưa kịp bước đến bước thứ ba, cô đã thấy mình bị kéo giật lại. Lập ôm ghì cô trong tay, môi anh quện chặt môi cô, mặc cho dòng người tấp nập qua lại xung quanh. Rồi anh dứt

môi ra, nhìn cô, nhếch mép cười:

- Nhớ là biểu hiện rất vô bổ, em bé cưng ạ!

- Có lẽ em sẽ cố tìm cái gì đỡ vô bổ hơn để làm.

- Không cần phải cố, chỉ cần về với anh ngay lập tức.

Đan ngược nhìn anh, đôi mắt anh da diết đến độ cô có cảm giác mềm lòng dường như không chịu nổi. Cô buột miệng:

- Sao anh không ngăn em?

- Anh muốn em tự lựa chọn.

- Hình như em đã chọn sai

- Không, em đã chọn cách dài dòng.

Ngưng một nhịp rồi anh hỏi:

- Em có biết là nếu quyết, em đã

không thể xa anh một bước không?

- Em không biết.

Cắn lên môi cô một cái đau điếng,

anh thì thầm:

- Vậy thì đừng biết. Hãy đi và nhớ

quay về.

Quỳnh Anh bước vào phòng Lập, tay

chị cầm một hộp kẹo chocolate mở sẵn.

Lập mỉm cười:

- Cậu thích của ngọt từ bao giờ thế?

Anh và Quỳnh Anh học cùng nhau
hồi cấp 3, đến giờ là cấp trên cấp dưới
nhưng vẫn xưng hô cậu tớ như xưa. Mai
cười, chìa chiếc hộp trước mặt anh:

- Cậu ăn lấy thảo. Con bé Chi nhà tớ
ở Úc về ăn Tết, dẫn theo người yêu về ra
mắt, đây là quà của thằng cu đấy.

- Oái, nhanh thế à? Tớ lúc nào cũng
nghĩ nó vẫn còn lùn tịt nhằng nhằng bám
theo cậu đòi mua kẹo vùng.

- Giờ thì được ăn kẹo của nó rồi -
Mai cười, nhón một viên bỏ vào miệng -
Mà nó học cùng lớp và hơn vợ cậu một
tháng đấy, bé bỏng gì nữa.

Lập cười, cũng cầm một viên kẹo cắn thử. Kẹo chocolate nhân rượu và quả gì như mận hay anh đào, ngọt và nồng. Bất giác anh thấy nhớ Đan kinh khủng. Từ ngày cô đi tới giờ đã gần hai tháng, anh không dám động đến một giọt rượu nào vì sợ nổi nhớ sẽ nhân lúc anh thâm men mà đến dày vò hành hạ. Hết học kỳ, mẹ anh nghỉ dạy học, bắt đầu theo các tour du lịch khắp nơi. Thạch vẫn biệt ở Bãi Hạc. Nhà chẳng còn ai nên Lập cũng không muốn về. Anh thường lên Núi Ba, vừa để trốn không khí ồn ào phức tạp của thành phố vừa để sống với

những kỷ niệm về cô.

- Sao, nhắc tới cậu lại chạnh lòng nhớ rồi hả? - Mai nheo mắt cười cười.

Lập rót hai cốc nước nóng, anh không thích ăn đồ ngọt nên phải có nước để chiêu cho đỡ khé cổ. Không trả lời câu hỏi của bạn, anh đẩy cốc nước về phía chị, hỏi:

- Nhà cậu Tết nhất đến đâu rồi? Thằng bé con học hành thế nào?

Mai chép miệng, áp cốc nước vào lòng bàn tay:

- Tết tiếc thì cũng như mọi năm, lão kia lo cả. Cháu Ti học khá, mới được

chọn vào đội thi học sinh giỏi tiếng Anh của quận, phải tội cận thị rồi.

- Chết, mới lớp 4 đã cận rồi? Còn con bé con?

- Con bé thì mắt đẹp sáng long lanh, nhưng quấy lắm, chắc tại bố nó chiều... Mà này, cậu ham con rồi đấy hả?

- Ừ, tứ già rồi còn gì.

- Bảo cái Đan nó về nhanh rồi nó để cho một đứa.

Lập cười méo xẹo, anh biết thế nào Quỳnh Anh cũng nói như vậy. Hầu như ai biết anh cũng nói gần giống như vậy. Họ biết đâu rằng đến việc lại gần cô anh còn

không làm xong thì nói gì tới chuyện con cái. Anh lảng chuyện:

- Rét thế này thì doanh thu giảm... Khách khứa trốn đâu hết cả.

- Không đến nổi, vẫn có lượng khách nghỉ cuối tuần tắm nước khoáng nóng với khách tham quan trong ngày.

- Tầm này ở Đảo Vàng mới chết. Mưa gió rét mướt biển động, chẳng ai thích đi đảo. Chỉ trông vào mấy Tour câu cá song của khách Mỹ.

- Xét ra trên Thác Ngàn là ổn định nhất. Mùa này dân tình đổ lên chờ xem tuyết rơi cũng đông. Mùa hè thì khỏi phải

bàn. Cái Bãi Hạc sắp khai trương thì sao?

- Cái đấy chắc cũng giống Đảo Vàng. Kiểu resort biển đảo ở miền Bắc này chỉ trông mong vào mùa nóng.

- Thế sao cậu không lùi ngày khai trương chính thức của Bãi Hạc vào đầu mùa hè? Làm dịp cận Tết thế này làm gì vừa bất lợi vừa phiền nhân viên ra.

- Tớ để thằng Thạch nó quyết vụ đấy. Can thiệp rồi nó lại âm ức.

- Có phải bây giờ nó chưa âm ức đâu! - Mai lằm bằm.

- Cậu nói gì? - Lập lơ đãng ngãng

lên khỏi máy tính.

- À không, đang bảo cậu định ăn Tết ở đâu? Hay trốn trên này lánh mặt?

- Chưa biết, hôm tới đi biểu xén mấy chỗ, sẽ tạt quà nhà xem thế nào.

- Đan bên kia khoẻ không?

- Vẫn khoẻ, cuối tuần vừa rồi thấy lò mò đi Scotland chơi.

- Đến giờ tớ vẫn không hiểu sao cậu đồng ý cho vợ đi kiêu đấy. Cả năm trời thiếp một nơi chàng một nẻo, vợ chồng mới cưới chịu thế nào được?

- Hồi xưa lão Hưng nhà cậu cưới xong sang chỗ tớ luôn thì sao?

- Cậu so sánh lạ. Hồi đấy khó khăn, không đi thì chết đói. Chứ như bây giờ...

- Bây giờ không đi thì chết cái khác

- Lập cười cười. - Cho nàng đi kiếm cái bằng thạc sĩ về tô điểm danh tiếng cho tở.

- Cậu lại đùa rồi. Nói thật đi, làm sao lại đến độ Đan nó phải bỏ sang bên đấy một thân một mình?

Lập nhăn mặt. Cô bạn này vẫn tò mò như xưa. Anh làm sao mà lý giải cho Mai hiểu được tình cảnh trớ trêu của mình. Khẽ phẩy tay, anh nói đại:

- Vì còn bận cái Bãi Hạc chưa ổn

định nên tớ chưa sang theo được.

- À ra thế! Đợi khai trương xong rồi chàng thiệp đoàn tụ đấy hả?

Lập gật đầu. Quỳnh Anh khép cửa đi ra, dáng điệu vui vẻ vì đã khai thác được một tin sốt dẻo. Còn lại một mình trong phòng, Lập lặng lẽ nhìn Đan trong bức ảnh cưới để trên bàn. Tự hỏi giờ này cô đang làm gì...

Đan rời máy tính đến bên cửa sổ nhìn xuống đường phố cổ kính vắng lặng trong sương sớm, cô vừa chat với Đức. Thằng em cô thì mới thi học kỳ, vừa nghỉ

Tết và đang gấp ghe một cô bạn cùng lớp tiếng Anh. Bây giờ bên nhà là buổi trưa, nó tranh thủ sau khi ăn vào mạng chat với cô để thông báo ngắn gọn mọi việc rồi lại đi chơi tiếp. Ở nhà vẫn bình thường. Ba cô vẫn khoẻ và mới được mời tham gia nhóm biên soạn cho một cuốn sách chuyên ngành. Bên nhà chồng cô, Bà Huyền vừa ở Malaysia về lại đi tiếp Trung Quốc, Thạch thì vẫn chạy đi chạy lại mấy khu resort. Bãi Hạc vừa chính thức khai trương. Lập thì đang bận rộn việc lo Tết cho nhân viên, cho các mối quan hệ với lãnh đạo bộ này tỉnh

nọ...

Mấy tháng qua, cô không hề liên lạc trực tiếp với Lập lần nào. Không gọi điện, không chat, không nhìn webcam. Chỉ có những bức mail dài chứa đầy nhưng câu trần thuật không cần hỏi đáp và những bức ảnh kèm vài lời chú thích ngắn đều đặn hàng tuần xuất hiện trong blog của hai vợ chồng. Người duy nhất thông báo tình hình của Lập thường xuyên và cặn kẽ cho cô chỉ có An. Nhưng anh cũng bận rộn nên chẳng mấy khi nói chuyện được lâu.

Đan ở một mình trong căn phòng nhỏ

ở ngoại ô. So với những sinh viên du học khác, cô có vẻ hơi phong lưu vì không phải ở chung với ai để chia tiền nhà. Nhưng ngoài điểm đó ra thì cô cũng giống bao nhiêu người khác, đi lại bằng thẻ tháng, tự đi chợ nấu ăn và thỉnh thoảng kêu gọi lên vì tiền sách tham khảo cho ngành học của mình sao quá đắt đỏ. Nhận những công việc theo thời vụ như phụ việc cho các nhà thiết kế nổi tiếng trong tuần lễ thời trang London hoặc thiết kế mẫu cho vài cơ sở may người Việt, cô tự trang trải cho bản thân khá đầy đủ mà ít khi phải động đến khoản

tiền Lập chuyên.

Có tiếng nhạc báo hiệu tin nhắn mới phát ra từ máy tính. Cô ngồi xuống và khẽ à lên vì người vừa gọi. Một anh chàng người Đức cùng khoá. Anh ta tên là Felix Schneider. Một gã tóc bạch kim mảnh khảnh đam mê thời trang vải vóc. Riêng cái họ Schneider (Thợ may) của anh ta đã nhắc tới chuyện nghề nghiệp rồi. Gia đình anh ta có một sản nghiệp khá lớn ở Frankfurt và cậu con trai út đang ra sức học hành để tiếp nối vinh quang của gia tộc đã từng may lễ phục cho mấy đời vua chúa nước Phổ xưa.

- Hello, tôi biết cô ở đó.

- Tôi đây. Anh làm gì ở trên mạng

vào giờ này?

- Tôi muốn chat với bạn tôi trước khi anh ấy đi làm? Còn cô?

- Tôi vừa nói chuyện với em trai. Bây giờ là buổi trưa ở Việt Nam. À này, hôm nay Sarah Brett sẽ tới giảng về đồ da. Đừng quên đấy!

- Tôi nhớ mà. Tôi sẽ chờ cô ở bên xe điện ngầm.

Không đợi Đan trả lời, Felix rời không mạng chat. Anh ta ở cách nhà cô chưa đầy năm phút đi bộ nên thường đến

trường trên cùng chuyên tàu với cô. Đôi khi anh ta và cô đi chợ cùng nhau. Felix là một người đồng tính dễ thương và rất nhiệt tình mỗi khi cô rủ rê đi dạo phố thời trang.

Đan quên bằng anh ta ngày lập tức. Cô vào trang tin tức tiếng Việt đọc một lượt những bài tản mạn mùa xuân. Đã 27 Tết rồi, bằng giờ này năm ngoài cô còn ngủ nướng rồi hơn hờ chuẩn bị đi xem hoa đào với Vinh. Một năm qua đi, cô đã lấy một người khác, đang ở một đất nước xa xôi và vẫn tuân thủ thời gian biểu bình thường của những ngày tế nhật bình

thường.

Chưa tới bảy giờ sáng, còn khác sớm và quá rét để đi ra ngoài, Đan đi vào bếp. Cô mở chai sữa rót ra bát và lấy thêm một ít ngũ cốc cho bữa sáng. Cô tuân thủ lời hứa với Lập là không bỏ bất cứ bữa nào. Là người không kén ăn, cô chịu đựng tương đối tốt nền văn hoá ẩm thực khá nghèo nàn của nước Anh và tăng cân chút ít so với hồi ở Việt Nam.

Ngồi trở lại máy tính, cô gõ địa chỉ blog của hai vợ chồng. Hôm qua, cô vừa upload mấy tấm ảnh về khu phố Tàu và những nhà hàng Việt chuẩn bị đón năm

mới âm lịch. Giờ này chắc Lập đã xem xong và có ảnh “đáp lễ” rồi. Cô và anh liên lạc với nhau qua những bức ảnh chụp cuộc sống xung quanh.

Cô chụp trường học, những chiếc xe bus đỏ hai tầng, những chiếc taxi đen kiểu cổ đậu dưới phố nơi cô ở và những cửa hiệu trên phố Carnaby. Anh chụp cây quất trong đại sảnh văn phòng, những người bán hàng rong đội nón ngói nép dưới chân toà nhà công ty, những chiếc xe phóng vù trên đường cao tốc và đám nhân viên luôn tươi cười ở Núi Ba. Hoà hoãn làm cô mới thấy một tấm ảnh có

mặt anh, thường là ảnh chụp chung với nhiều người trong một cuộc họp hay buổi tổng kết cuối năm nào đó. Ngược lại, cô cũng chỉ gửi một tấm chụp chung với lớp trong ngày nhập học cùng một tấm tự chụp bo`ng phản chiếu trên cửa kính mờ mờ. Dường như cả hai đều sợ phải xem những bức ảnh chụp riêng, như tránh đối diện với nhau vậy.

Trái với dự đoán của Đan. Blog vẫn chỉ có lượt đọc của chính cô. Lập không vào xem từ ba mươi tiếng đồng hồ nay... Anh bận ư?

Đứng dậy cho cái bát vừa ăn xong

vào chậu rửa, Đan ngập ngừng nhìn chai Vermouth trên bàn. Hôm qua, trong lúc sắp đồ ăn khô vào tủ, cô đã để nó ra bàn bếp và quên không cất trở lại. Loại rượu thảo mộc này làm cô nhớ lại ý tưởng pha nết cái hoa vàng với nước ép lá xương sông của Lập. Mở tủ nhắc thêm chai Rum ra, cô lấy mỗi thứ rượu một jigger hơi vơi rồi cho thìa vào khuấy nhẹ. Chiếc ly phễu cocktail mới vỡ, cô rót rượu vào cái cốc sứ thường dùng để pha trà. Hai thứ rượu cùng màu trắng, gần như trong suốt. Cảm giác ấm nồng ngọt dịu như một nụ hôn.

*“Em khuấy nổi nhớ
Nuốt trọn vào lòng
Nổi nhớ trần trở
Một dáng chờ mong.”*

Cầm chiếc cốc đã cạn, cô khẽ mỉm cười. Loại cocktail cô vừa uống tên là Little Princess, nó chẳng liên quan gì đến nổi nhớ cả, vậy mà tự dưng cô lại bật ra được mấy câu thơ ngô nghê nhưng cũng tâm trạng vì nó.

Chợt điện thoại reo khe khẽ, cô đưa lên xem. Tin nhắc của Felix, cô đã thờ thần đến độ quên cả thời gian nên bây giờ có lẽ anh ta sắp đông cứng ở bến xe

điện ngầm còn lớp học về đồ da sắp bắt đầu.

Thay quần áo quàng khăn vội vàng, cô đeo ba lô ra khỏi nhà. Đêm qua tuyết rơi nhẹ, trên bậc cửa của ngôi nhà cổ cô đang trọ, tuyết đọng từng đám lác đác. Chạy đến bến tàu điện ngầm, cô thấy Felix đang co ro đứng ngay lối lên xuống. Để cái hôn lạnh toát của anh ta chút chút trên hai má xong, cô thở phì một hơi khói, nhăn mặt hỏi:

- Sao anh vẫn còn ở đây?

- Lẽ ra tôi phải nhắn cô sớm hơn.

Nhìn tóc cô kìa...

Anh chàng người Đức vừa lầu bầu cởi chiếc mũ len chụp lên đầu cô, vuốt mớ tóc bạch kim bù xù và cầm tay cô kéo xuống đường hầm:

- Đi nào! Chúng ta sẽ muộn mất.

Đan không rút tay. Cô dùng tay còn lại lục túi lấy travel card (thẻ đi tàu) và sai những bước chân dài theo anh ta. Cả hai sôi nổi bàn về buổi học về đồ da do một nhà thiết kế khá nổi tiếng giảng dạy mà không để ý rằng có một người ở phía sau đang lặng lẽ đứng nhìn.

Lập đứng im nhìn dòng người càng

lúc càng tấp nập trên những bậc thang lên xuống bến tàu điện ngầm. Anh không xem đồng hồ, chẳng biết bao nhiêu phút đã trôi qua. Đan có lẽ đã yên vị trong lớp học bên anh chành tóc bạch kim. Còn chuyến tàu vừa chở vợ anh có lẽ cũng đã kịp đi hết một vòng cái thành phố mênh mông này... Rút trong túi áo ngực ra hai tấm vé máy bay, anh lẩm nhẩm đọc hai cái tên trong đó. Một lát sau, anh nhẹ nhàng thả một tấm vào chiếc thùng rác không nắp màu đen đứng chờ vợ trên vỉa hè. Anh nhìn sững hình quốc huy hai con sư tử in trên thùng một lúc rồi vào trạm

điện thoại gọi cho hãng taxi và tiến ra mép đường chờ. Một lát, chiếc taxi tạt vào lề, mở cửa ngồi lên, nhìn người lái xe đang ung dung ở vị trí ngược với thông thường, anh chậm rãi nói:

- Làm ơn ra sân bay!

Thu mình trong chiếc áo dạ màu đen, anh nghĩ về hành trình vừa qua và sắp tới. Ngay sau buổi sáng dự lễ khai trương Bãi Hạc resort, không đếm xỉa gì đến những việc chiêu đãi quà cáp xã giao dịp cuối năm kín trong lịch làm việc, anh đã lấy ngay vé bay đi London với quyết tâm sắt đá rằng bằng bất cứ giá

nào người phụ nữ cứng đầu kia cũng phải khuất phục và theo anh trở về. Nhưng trái với sự tự tin của anh khi vừa bước chân xuống đây, sẽ chỉ có một mình anh trên chuyến bay về Hà Nội. Đan sẽ ở lại đây, với công việc học tập và người đàn ông mới của cô.

Khẽ nhếch môi nhìn xuống chiếc nhẫn trên ngón tay, anh nghĩ về cái gã đẹp trai chải chuốt với mái tóc bạch kim đã tỏ ra ân cần chăm sóc Đan. Hấn không cao hơn anh bao nhiêu, và có vẻ khá mảnh khảnh, anh hoàn toàn có thể tiến tới và giáng cho hấn ta một quả đấm tối mắt

tôi mũi vì cái cách hấn ôm hôn và nắm tay cô. Thậm chí nếu muốn, anh đã có thể đi tới căn vặn, trách móc vợ mình với một vẻ phần nô thường tình của một ông chồng ghen hợp lý. Nhưng anh không làm gì cả, cứ đứng lặng nhìn hai người ấy, lắng nghe những câu nói vui vẻ rơi rớt lại sau những bước chân vội vàng của họ... Chiếc taxi vẫn lướt êm êm, những khung cảnh cổ kính rồi hiện đại của London trôi lướt qua nhưng Lập không để mắt, anh muốn mình như chưa bao giờ đặt chân đến thành phố này.

Thảo bước trên con đường dốc thoải thoải dẫn xuống dòng suối. Cô vừa nhận được thư của Đan và muốn đi tìm Lập để khoe. Đã cuối tháng ba, trời chỉ còn những đợt rét nàng Bân không đáng kể, ánh nắng nhàn nhạt đang hửng trên những ngọn cây xoan đầy hoa tím ngát thoảng vẻ u buồn. Lập đang ngồi trên một tảng đá to bên bờ con suối hơi cạn, trông anh tư lự và cô độc. Thấy Thảo, anh nghiêm mặt:

- Giờ này sao không đi học lại mò ra đây?

Thảo đang học một lớp tập huấn về

kỹ thuật ươm ghép cây gỗ quý ở trung tâm quản lý rừng quốc gia Ba Vì. Cô đã thôi công việc quản lý phòng chuyên sang làm nhân viên chăm sóc cảnh quan của khu nghỉ dưỡng. Vị trí mới với công việc gắn với cây xanh vườn hoa có vẻ phù hợp với cô hơn. Ngồi xuống tảng đá bên cạnh, Thảo cười:

- Hôm nay em được về sớm ạ. Em vừa nhận được thư của chị Đan.

- Vậy à? - Lập lo đãng nhìn sang bên kia suối - Chị ấy nói gì?

- Chị Đan viết là mới tìm được cách dùng sữa chua không đường thay mẹ để

nấu canh dấm cá... mới được giải nghiên cứu về thời trang cổ ở trường... mới mua một lọ nước hoa mùi thơm lạ, đây anh này...

Thảo chìa bức thư thoảng mùi hương ngòn ngọt vào mũi anh, Lập liếc dòng chữ nghiêng hơi tháu của Đan, chưa kịp đọc được gì thì Thảo đã rút thư lại, nói tiếp:

- Chị ấy hỏi thăm em và mọi người ở đây. Chị ấy nhắn là nếu thấy anh đến Núi Ba thì nhắc anh đưa ảnh lên mạng.

Đã gần hai tháng kể từ khi bay khỏi đảo quốc sương mù, Lập không còn đưa

ảnh lên blog của hai vợ chồng. Anh vẫn vào xem hàng ngày nhưng im lặng không hồi đáp. Những bức mail của cô vẫn đều đặn được gửi tới hộp thư của anh nhưng anh chỉ đánh dấu là đã đọc chứ không dám mở. Anh sợ phải đối diện với những con chữ nhỏ thẳng đơ vô hồn, sợ những câu văn kể nhẹ nhàng không gợi chuyện của cô.

Anh làm lì lao vào công việc. Việc kinh doanh của mấy khu nghỉ dưỡng đều khá ổn định nhờ nguồn khách từ phía hai công ty du lịch lớn mà anh có cổ phần. Nhà máy chế biến gỗ cùng dự án mở

showroom trưng bày sản phẩm ván sàn nội thất ở các thành phố lớn tiến triển thuận lợi. Công ty thậm chí đã vươn ra tầm khu vực với một văn phòng đại diện ở Thái Lan. Ấy vậy nhưng Lập lại có vẻ không bằng lòng, anh trở nên quá nghiêm khắc với nhân viên, cáu bẳn với hầu hết mọi người, kể cả An và Thạch. Chỉ có lên Núi Ba, anh mới tìm lại được sự trầm tĩnh cân bằng. Ngoài các buổi chuyện gẫu nhắc lại kỷ niệm thời đi học với Quỳnh Anh, anh còn có những phút đi dạo quanh khu vườn cây với Thảo. Cô gái mũm mĩm với cái nhìn cuộc sống

trong sáng này khiến anh quên đi những tâm sự trong lòng.

Thấy anh im lặng khá lâu, Thảo ngáp ngừng lên tiếng:

- Anh với chị Đan giận nhau à?

- Không - Lập quay lại nhìn vào gương mặt nâu hồng của Thảo, anh lắc đầu.

- Vậy sao anh không đưa ảnh lên mà để chị Đan nhắc suốt? Hôm nọ em thấy chú An cũng nói với anh về chuyện đưa ảnh y như thế này.

- Anh bận quá.

- Bây giờ anh có bận đâu?

- Anh ngồi không không phải là anh nhàn rồi đâu cô nương a!

- Nhưng anh không phải là cực kỳ bận mà. Nếu bận, anh đâu có ở đây được.

- Anh bận lắm đấy. Nhiều lúc đầu óc rất căng thẳng. Những lúc như thế anh thích ở đây nói chuyện với em.

- Ôi, em hay hỏi nhiều câu ngô nghê mà anh lại...

Vừa nói câu ấy, Thảo chống tay đứng dậy. Lập cũng đứng lên theo cô. Anh xuống khỏi tảng đá trước rồi đưa tay đỡ Thảo. Tảng đá khá trơn làm cô gái

hơi loạng choạng. Lập vội giữ lấy vai và cánh tay cô. Vừa lúc đó anh nghe thấy một tiếng người quát, gần như tiếng gầm:

- Buông ra, đồ đêu!

Thạch chạy đến như một cơn lốc dăng Thảo ra khỏi tay anh và sấn lên giơ nắm đấm. Lập chưa kịp phản ứng thì Thảo đã hốt hoảng đưa tay ngăn lại. An từ trên dốc cũng chạy xuống ôm ghì lấy Thạch. Thạch có vẻ như bị kích động rất mạnh, anh gầm lên:

- Anh buông em ra... Anh nhìn thấy tận mắt rồi nhé!

- Bình tĩnh, bình tĩnh đã. Cậu nóng

quá rồi đây... Lập, cậu nói gì đi chứ!

Lập nhìn An chật vật ôm giữ Thạch bằng một cánh tay, không sao hiểu được vẻ cuồng nộ của em mình. Nó ghen vì thấy anh ngồi bên Thảo ư? Anh định mở lời thì Thạch đã lấp bắp nói tiếp:

- Anh có còn là người nữa không? Ban ngày ban mặt ở đây làm chuyện đồi bại với em dâu mình.

- Em không phải vợ anh - Thảo nhìn Thạch âm ức - Anh Lập chỉ đỡ em vì...

- Em im đi, em không biết anh ta thế nào đâu! - Thạch gầm lên, mặt đỏ gay - Bao nhiêu đàn bà với anh ta cũng không

đủ. Bây giờ anh ta định dùng thủ đoạn
bẫy em vào tròng đấy!

- Cậu nói gì thế? - Lập rít nhỏ qua
kẽ răng - Nói lại xem nào!

- Tôi nói anh... anh...

Thạch chồm tới, An vẫn ghì chặt,
miệng không ngớt can ngăn. Thạch nhìn
vẻ làm lì của Lập, nói một hơi:

- Anh đừng có khinh tôi, tưởng tôi
không biết gì hay sao. Anh khôn nạn lắm!
Đồ bệnh hoạn! Anh vung tiền phá đời
con gái người ta. Anh hành hung rồi
ruồng bỏ người ta với cái thai trong
bụng. Anh dâm loạn đến mức chị Đan

không chịu nổi phải bỏ đi...

- Câm miệng lại!

Lập vung tay đâm thẳng vào gương mặt bưng bưng của Thạch. Anh tự hỏi đây có đúng là em trai mình. Và những lời nó vừa xỏ ra kia có phải nói đến anh. Mắt sầm lại đáng sợ, anh lên tiếng, giọng lạc hẳn đi:

- Cậu có biết mình nói gì không?

Đầu óc cậu mới đúng là bệnh hoạn khi suy diễn ra được những điều như vừa rồi. Nếu cậu không phải là em anh, anh đã đâm chết cậu...

Thạch giật tay An, gạt máu trên mũi,

cười nhạt:

- Anh không phải dọa. Tôi biết anh chẳng ư² gì tôi.

- Cậu về đi! Ăn nói hồ đồ thế là đủ rồi.

- Tôi sẽ về. Nhưng tôi nói trước, anh sẽ hối hận vì việc hôm nay!

An đẩy vai Thạch quay về phía đường đi, xẵng giọng:

- Cậu im và đi về đi, anh em bình tĩnh nói chuyện sau!

Lập nhìn theo dáng đi hậm hực của Thạch cho đến khi mất hút sau con dốc. Quay lại thấy Thảo đang đứng một bên

với nét mặt bối rối vì những điều vừa nghe được, anh phẩy tay:

- Thảo cũng về đi.

Nói xong, không nhìn đến ai, Lập cho tay vào túi áo khoác đi chậm rãi ngược lên đầu nguồn con suối. Đám đá sỏi lạo xạo dưới gót giày của anh. An lặng lẽ đi theo. Một lát sau, khi đã đi sâu vào rừng, anh dừng lại dưới một gốc cây lớn ngược lên nhìn tán lá. Ánh nắng yếu ớt của mùa xuân không thể xuyên qua đám lá dày nhưng anh vẫn nheo nheo mắt. Thấy An định chầm thuốc hút, anh khoát tay ngăn lại:

- Đây là rừng cấm rồi, anh đừng hút.

Nhìn bàn tay teo run rẩy mân mê bao

thuốc của bạn, anh trầm giọng:

- Ai mớm cho nó những lời đấy nhỉ?

Tôi không tin là nó tự nghĩ ra.

- Tớ cũng không tin. Đạo này cũng ít

gặp, chẳng biết nó có khúc mắc gì.

Nhưng cậu trả lời thành thật cho tớ, cậu

với con bé Thảo là thế nào? Vừa rồi

chính mắt tớ trông thấy...

- Đá trơn, con bé trượt chân nên tôi

kéo lại thôi.

- Không có gì với nhau thật chứ?

- Anh biết tính tôi mà. Tôi coi nó

cũng như con bé Nadia hồi xưa.

An nhìn gương mặt trầm lặng của bạn. Anh vẫn nhớ, Nadia là một cô bé người Nga hồn nhiên. Nadia cùng với em trai bị mắc bệnh ung thư do sự cố nhà máy điện nguyên tử Chernobyl. Trong mấy năm cuối đời, cô bé là hàng xóm của bọn anh.

- Vậy còn chuyện với Đan?
- Cũng không phải như Thạch nói đâu - Lập lắc đầu.
- Không phải tại sao con bé đi Anh?
- ...
- Hay là nó không còn... nên cậu

lạnh nhạt...

- Không phải, tôi không phải loại đó!
- Lập nhăn mặt - Đạn giận tôi vì chuyện... Anh còn nhớ bà Giang không?

- Giang nào? Cái con mẹ giám đốc công ty ma trong liên doanh của thằng cha Lương ấy à?

- Ừ, trong cuộc thi thiết kế mẫu thời trang toàn quốc năm ngoái, tôi đã chỉ đạo giám khảo đánh trượt Đạn vì tưởng là người nhà của bà ấy.

- Khi đó chú mày quen nó chưa?

Lập gật đầu, An lại hỏi tiếp:

- Mà làm thế vì sợ con mẹ Giang

được lảng xê tên tuổi thì dây dưa tiếp về Bã Hạc hay là vì cái gì?

- Phần vì Bã Hạc, phần vì tình. Lúc đó tôi yêu rồi nhưng chưa nhận ra, chỉ nghĩ là cho Đan một vợ vì nàng kiêu và ương quá... Nàng hay lắm, mắng tôi là đồ tâm thần, đồ không có não, lại còn tát tôi một cái... Tôi muốn trả thù mấy cái đấy, trả thù cả việc nàng quá đẹp mà không thèm nhìn tôi trong buổi tối hôm đó nữa... Tôi nhỏ nhen quá, phải không?

- Không nhỏ nhen mà mát dây nặng!
- An bật cười - Nhưng cậu phải lựa lời mà giải thích chứ? Sao lại để nó dùng

đùng bỏ đi như thế?

- Tôi giải thích rồi đấy chứ.

- Có nói cả lý do anh yêu em đến độ
mát dây vào không?

- Có.

- Vậy mà không ăn thua? Ái chà chà,
con bé này cứng đầu gớm! Tớ mà như
cậu, tớ cho quách nó một đũa nhóc. Thói
đời đàn bà, có con một cái là quên bém
chồng ngay. Chuyện giận dỗi bắt đền lè
tẻ thì cứ gọi là êm ru bà rù.

- BỐ khỉ, nói cho một đũa là cho
ngay được hay sao? - Lập cau mặt.

- Thì vừa rồi thằng Thạch nó chẳng

bảo cậu suýt có con rơi đây là gì. Gái qua đường còn thể được nói gì đến vợ chồng ăn ở với nhau mấy tháng trời...

- Anh tin mấy chuyện vợ vẫn đây làm gì. Tôi mà để xảy ra chuyện như thế thì không phải thằng Lập bạn anh nữa. Còn với Đan... hai tháng đó tôi toàn ngủ ở salon.

- Hả? Tức là... là sao... - An tròn tròn mắt, chột mắt tặc nói lắp - Chú mày... chú mày đùa đây à?

- Tôi đùa anh chuyện này làm gì cho xấu hổ ra.

- Nhưng mà cậu có phải Đường

Tăng đầu. Con bé thì xinh xắn ngon lành ngay trước mũi... Lại thích chơi trò quân tử Tàu à?

- Thì tôi biết phải làm sao nữa?

- Ha ha, chú mày yêu quá đâm ra rón rén hết cả. Thôi, giờ cũng vãn việc rồi, bay sang với nó đi. Nói nhỏ cho mảnh làm lành của tớ nhé, cứ dẫn nó ra mà hôn, chịu cào cấu một tí, lát sau là đầu vào đấy ngay... Ha ha... Bí quyết thành công là phải làm tới, làm tới!

- Mãi đến khi nàng sắp lên máy bay tôi mới nhận ra là nên dùng cách đó. Nhưng thôi... không cần thiết nữa rồi.

Lập thở dài, quay người bỏ đi, để lại An ngơ ngác.

Hậu quả của vụ hiểu lầm giữa hai anh em nghiêm trọng hơn Lập tưởng. Sau khi nhận cú đấm và thề sẽ cho anh biết tay, Thạch bỏ vào Bãi Hạc. Lập cũng bận bịu với chuyến đi Yokohama để mua máy móc cho nhà máy chế biến gỗ thứ hai sắp khởi công. An còn lẩn cẩn công việc ở Hà Nội chưa kịp vào làm thuyết khách giải quyết hiểu lầm giữa hai anh em thì Thìn “ngựa” đã đi trước một bước.

Khi Lập vừa từ Nhật trở về, cái tin công ty sẽ triệu tập đại hội cổ đông đột xuất sau ba tuần nữa làm cho anh khá bất ngờ. Tình hình làm ăn đang thuận lợi. Cổ tức mới chia hồi cuối năm ngoái và các cổ đông đã rất hài lòng. Dịp Tết vừa qua anh đi thăm một lượt, gần như tất cả bọn họ đều tỏ ra tin tưởng vào sự điều hành của anh. Vậy thì có cái gì khiến cho đại hội cổ đông lẽ ra tiến hành vào đầu tháng tám lại bị đẩy gấp lên tháng năm?

Bước vào căn phòng họp rộng thênh thang trên tầng thượng toà nhà, Lập nhìn lướt một lượt và ngay lập tức có được

câu trả lời cho thắc mắc của mình. Thì “ngựa”, cô đồng lớn thứ tư của công ty nhưng cũng là kẻ luôn luôn chống đối anh, đang đứng trước một nhóm cô đồng nhỏ, hoa tay múa chân. Lập buông người vào chiếc ghế chủ tịch, cất giọng châm biếm:

- Thời gian thể dục khởi động đã hết, thưa các vị!

Ngồi thẳng lên lấy lại vẻ nghiêm trang đĩnh đạc, anh nói ngắn gọn:

- Chúng ta bắt đầu họp thôi. Ông Định vẫn điều hành đại hội như khi họp bình thường, phải không?

Ông Định là bố chồng của Quỳnh Anh và là cổ đông lớn tuổi nhất của công ty. Ông giữ chức phó chủ tịch hội đồng quản trị, một chức vụ danh dự và chỉ có tác dụng mỗi kỳ hội họp. Đầy chiếc kính lão lên, ông hắng giọng để dẹp yên những tiếng xì xào:

- Hôm nay, đại hội cổ đông họp bất thường là do đề nghị của ông Nguyễn Bá Thìn. Ông Thìn muốn chất vấn ông Bùi Đức Lập - chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc về một số vấn đề...

Lập lắng nghe ông già đọc những cái gọi là vấn đề, cố nén cảm giác vừa bực

bội vừa buồn cười, anh cứ như một tên tội phạm cần đem ra xét xử chứ không phải một người đang chèo lái cả công ty vậy. Đưa mắt về phía An, anh nhận thấy nét ái ngại trên mặt bạn đang hướng về phía một người khác, không phải anh mà là em trai anh, Thạch.

Thì “ngựa” lên tiếng, giọng oang oang:

- Đầu tiên là vấn đề xây dựng Bãi Hạc resort. Ông chủ tịch có thể cho tôi biết lý do tại sao chi phí thi công Bãi Hạc resort lại bị đội lên tới 15% so với dự toán ban đầu?

Có tiếng xôn xao cố ý trong đám cổ đông. Lập nhìn về phía em trai, Bãi Hạc mới đang tiến hành quyết toán, đáng ra phải tháng bảy mới công bố. Thông tin về việc chi vượt dự toán này chỉ có nó, anh và An biết... Lập nhếch môi chua chát, anh nheo mắt nhìn về hung hăng của Thìn, giọng lạnh băng:

- Thông tin ông có không thực sự chính xác. Con số phát sinh chỉ là 13, 7% mà thôi. Vì Bãi Hạc resort được xây dựng trên nền đất cát ven biển nên khảo sát địa tầng cần phải thận trọng, chi phí khảo sát đã bị đẩy lên.

- Chứ không phải là kỹ sư khảo sát do chính ông tuyển vào đã đâm người ta bị thương rồi phải chịu tù 36 tháng dẫn đến việc ta phải thuê công ty tư vấn xây dựng bên ngoài sao?

- Đó là chuyện không liên quan. Dù là kỹ sư tôi tuyển hay thuê công ty ngoài thì chi phí cũng bị đội lên như nhau.

Lập ra hiệu, An ra ngoài một lát rồi đem vào phát cho tất cả những người có mặt trong phòng một xấp giấy mỏng. Anh không nhìn vào xấp giấy trong tay mình, nói ngay:

- Tài liệu mà các vị đang cầm có hai

phần. Cột bên trái là chi phí khảo sát dự liệu đã trình trong hồ sơ dự án mà chính các vị đã duyệt hồi năm ngoái, phần ghi chú cũng có lưu ý là có thể phát sinh nếu địa tầng không ổn định. Cột bên trái là chi phí thực do công ty tư vấn xây dựng VACC đưa ra, trong phần ghi chú cũng có nói về chi phí phát sinh khi gia cố nền móng.

Có những tiếng à ồ vang lên, Lập nhếch môi cười nhạt với Thìn “ngựa”:

- Nhân đây, tôi xin nhắc cho ông Thìn rõ là những chuyện như nhân viên công ty phạm tội cố ý gây thương tích và

phải thi hành án là hành vi cá nhân, nó không hề liên quan đến công ty hay bản thân tôi. Những vấn đề như vậy ông không nên đem ra đây làm mất thời gian của cuộc họp.

Thìn “ngựa” hất gương mặt dài như mặt ngựa của mình, oang oang nói tiếp:

- Nếu chỉ là gia cố nền móng, chi phí phát sinh sẽ chỉ là 9 đến 10%. Vậy xin hỏi ông chủ tịch, số còn lại hiện đang nằm trong túi ai?

- Đề nghị ông Thìn không nên dùng những cách hỏi quy chụp như vậy - An gõ tay xuống bàn, nghiêm mặt.

- Tôi sẽ trả lời luôn - Lập khoát tay

- Như các vị đã biết, Bãi Hạc nằm ở ven biển, thời gian thi công lại trùng vào mùa mưa bão. Con bão số 7 hồi cuối tháng bảy năm ngoái đã quét thẳng vào khu vực này. Nó đã làm đổ và hư hại hoàn toàn phần kết cấu bằng gỗ của dãy phòng D. Khi ấy ông An và tôi cùng ở đó chứng kiến, chúng tôi đều bị thương phải nằm viện, tôi bị chấn thương sọ não nhẹ, ông An thậm chí đã bị teo và gàn liệt một cánh tay. Liệu tôi có nên đem phần thiệt hại vật chất và tổn thương nhân sự do thiên tai này tách ra khỏi bản quyết toán

không?

- Vậy tại sao ông không lùi thời gian thi công đến mùa khô? Theo một số kỹ sư giám sát thi công có kinh nghiệm thì việc thi công vào mùa mưa sẽ khiến nhiều bất lợi nảy sinh, chất lượng công trình có thể không đảm bảo, kẻ gian sẽ lợi dụng mưa bão để ăn cắp vật liệu hoặc như ông vừa kể, thiệt hại về nhân sự do thiên tai...

Lập lại cười cay đắng, kỹ sư giám sát thi công có kinh nghiệm mà Thìn nói không phải Thạch thì còn ai vào đây nữa. Nó đã giao hảo với gã mặt ngựa này từ

lúc nào mà anh không ngờ... Hết chuyện chi phí xây dựng cho đến việc thi công mùa mưa bão, nó dường như đang bày cho Thìn “ngựa” cách dồn anh vào thế bí. Không loại trừ việc những thông tin về Bãi Hạc trước đây mà Thìn “ngựa” đem mớm cho Kim Dung cũng là từ nó mà ra.

- Xin ông chủ tịch tập trung trả lời cho!

Tiếng ông già Định nhắc nhở làm Lập bừng tỉnh, anh ngồi thẳng dậy:

- Vâng, thưa các vị. Sở dĩ tôi quyết định cho thi công Bãi Hạc resort vào mùa

mưa là vì ba lý do sau. Thứ nhất, đồng vốn huy động của các vị cổ đông ở đây cần phải thu lại hiệu quả càng nhanh càng tốt. Để tiền phải nằm chờ sinh lãi cầm chừng mấy tháng trời sẽ làm các vị mất kiên nhẫn. Thứ hai, tháng sáu tới đây, ba tỉnh khu vực Bắc Trung Bộ sẽ cùng tổ chức festival du lịch, ước tính số du khách sẽ lên tới 60 nghìn lượt. Nếu đợi đến hết mùa mưa bão, tức là tháng mười, hoặc tháng mười một năm ngoái mới khởi công, Bãi Hạc sẽ hoàn thành không kịp festival và bỏ lỡ một lượng khách lớn trong năm nay. Thứ ba...

Ngừng một lượt nhìn khắp những gương mặt chăm chú, Lập uống một ngụm nước, ra hiệu cho thư ký mở máy chiếu, những slide hình ảnh lướt chậm chậm, anh đứng dậy chỉ lên màn hình và nói bằng giọng âm áp:

- Tôi hơi ngại khi phải nói đến cái lý do thứ ba này. Vì nó khá... gàn dở. Bãi Hạc, như các vị đã và đang thấy đây, có cảnh quang rất đẹp, lại nằm ở vị trí chiến lược an ninh kinh tế của khu vực miền Trung tương lai. Đã có nhiều công ty có yếu tố nước ngoài định tiến hành đầu tư, như tập đoàn Tsang&Co

của Singapore với dự án sân golf hay liên doanh Đài Giang với tổ hợp khách sạn. Những đối tượng này đã tìm mọi lý do để hắt chúng ta ra, kể cả lợi dụng chủ trương thanh kiểm tra việc sử dụng đất đai đầu tư của tỉnh.

Màn hình hiện lên đoạn trích một quyết định của uỷ ban tỉnh về việc thu hồi đất ở những dự án đầu tư chậm trễ. Lập thu tay thành nắm đấm dằn lên bàn:

- Tôi ký thoả thuận giải phóng mặt bằng từ đầu quý 2 năm ngoài, việc khảo sát lại phát sinh như đã nói ở trên. Nếu không kịp thời cho thi công ngay, tỉnh sẽ

rút lại quyết định giao đất với lý do chúng ta lãng phí bỏ hoang đất và giao lại cho các đối tượng ngoại quốc kia. Như thế chẳng những ta giải phóng mặt bằng không công cho họ mà chúng ta, thay vì làm chủ một khu nghỉ dưỡng lành mạnh cho người Việt, lại phải đứng nhìn khu đất đó bị biến thành khu vực chỉ dành cho bọn khách nước ngoài lăm tiền vào ăn chơi hưởng lạc. Bọn đấy sẽ cười nhạo, khinh thường người Việt bằng những tấm biển “Foreigners only” và thậm chí sẽ hạ nhục người Việt chúng ta bằng những trò mua vui trên thân xác đàn

bà con gái Việt Nam. Tôi không muốn điều đó xảy ra.

Tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên, lúc đầu lác đác, lát sau rào rào không dứt. Lập ngồi xuống, không nhìn ai. Anh thở ra, cảm giác vô vị. Cuộc đấu tố này rồi sẽ phải kết thúc theo đúng ý anh, nghĩa là vị trí cũng như tài sản anh chẳng mấy may suy suyển. Nhưng có những thứ chưa cần cuộc họp kết thúc anh cũng biết rằng mình đã không còn...

Đan bước ra khỏi toà nhà chính của LondonCollege of Fashion. Đang là

cuối mùa thu, khung cảnh quanh trường rực lên một trời lá, là vàng pha đỏ hoặc nâu làm cho những tia nắng dường như cũng sẫm màu hơn. Đan vừa nhận được một phần thưởng tuyệt vời. Mười tám mẫu thiết kế khăn lụa mùa hè của cô đã được nhà trường chọn là một trong bốn bộ sưu tập của năm. Cô sẽ có một chuyến tham quan kinh đô thời trang Paris và thực tập với nhà tạo mẫu danh tiếng Yvonne de Philbert trong 30 ngày. Felix và Mirthe, một cô bạn người Hà Lan, đang chờ cô ở dưới gốc cây sồi. Nhìn thấy cô giơ tờ giấy chứng nhận phần

thường và cười, Felix yếu điệu đập vào tay Mirthe:

- Đó, tôi đã nói với bồ là cô ta sẽ chỉ cười một cái thế này thôi mà.

Học với nhau cả nam trời, Felix đã dần dần không còn giữ ý với cô nữa. Bây giờ anh ta hoàn toàn giống với mấy cô bạn của cô, từ cái cách thoa son dưỡng môi cho đến kiểu nói chuyện ngồi lê đôi mách. Mirthe liếc qua dòng chữ trong giải thưởng, rồi đưa tay lên bịt miệng:

- Ôi lạy Chúa, Yvonne de Philbert... Felix, bồ xem mà xem, Yvonne se Philbert. Ôi, Tan...

Đan mỉm cười, những người bạn ở đây không ai phát âm được cái tên cô hco ra hồn, cô luôn bị biến thành Dean hoặc Tan. Cô để mặc cho Felix và Mirthe xuýt xoa bàn cãi gì đó về chuyến đi. Hình như họ đang thoả thuận là sẽ “bám càng” cô sang Pháp trong tuần đầu tiên. Cô nhìn lên tán lá cây sồi, nghĩ tới một người đang ở cách cô hơn một phần tư vòng trái đất...

Đã nhiều tháng nay cô không hề nhận được tin tức gì từ chính anh. Những tấm ảnh hay bức mail của cô vẫn đều đặn được gửi đi trong vô vọng. Không một

dòng hay một mẫu file đáp lại. Cô tự hỏi không rõ có chuyện gì đã xảy đến với anh.

Tất cả những gì cô nghe về anh đều từ người khác hoặc từ những dấu hiệu mơ hồ. Lướt đọc trong blog vẫn tăng lên. Những khoản tiền lớn vẫn đều đặn chuyển vào tài khoản ngân hàng bên này. Đức chat với cô vẫn nói rằng anh qua nhà thăm hỏi ba hàng tuần. An và Thảo đều nói rằng anh luôn nhớ cô. Rõ ràng anh vẫn quan tâm tới cô. Nhưng sự im lặng của anh quả là đáng sợ.

Hơn bao giờ hết cô mong mỗi khoá

học hãy kết thúc thật nhanh để được trở về với anh. Cô thèm được nói chuyện với anh, nghe cái kiêu tỉnh tỉnh đâm ngang mà anh chỉ nói với riêng cô. Cô thèm được náu mình trong vòng tay anh, cảm nhận những sợi râu nham nhám cù lên mang tai mình. Nỗi ám ảnh về những người đàn bà trước đây của anh theo thời gian tan biến. Cô nhận ra rằng anh và cô cần phải ở bên nhau đến mức nào, rằng mình đã đại dột làm sao khi quyết định rời xa anh.

Khoảng thời gian mấy tháng sống trong nỗi nhớ nhưng khắc khoải dường

như kéo dài vô tận. Nếu không bắt bản thân phải cuốn vào vòng quay học tập - thực hành liên miên, co lẽ Đan đã không chịu nổi. Cô dồn sức vào những mẫu thiết kế. Nhờ lý thuyết cập nhật và những công nghệ mới nhất, khả năng sáng tạo của cô được phát huy tối đa. Cô vượt lên một chút so với các bạn cùng học, những mẫu thiết kế luôn ẩn chứa tình yêu của một người con gái phương Đông đã thuyết phục được nhà trường. Cô đã đủ điều kiện tốt nghiệp, chỉ cần thêm một bản nhận xét thực tập của nhà thiết kế danh tiếng Yvonne de Philbert nữa là cô

được về với người ấy...

Felix hươ hươ tay trước mặt cô:

- Hey, bồ vẫn nghe tôi đấy chứ?

Mirthe cười nháy mắt:

- Hãy quên ý định bắt cô ấy đãi bữa tối ở Ritz đi, Felix. Bồ có thấy không? Cô bạn của chúng ta đang nhớ ai đó.

- Hai bồ đã nói gì nhỉ? - Đan xoay chiếc nhẫn trên ngón áp út. lơ đãng. Cô lấy lại tấm giấy và đứng dậy rời khỏi bóng râm của cây sồi.

- Chúng tôi đang nói là bồ phải học nhanh lên mà về với anh chàng tốt số đó thôi. Xem anh ta có gì này, ồ, một cô gái

tóc đen ngọt ngào. Bây giờ thì cô gái tóc đen hãy đưa những người bạn kém may mắn này đi ăn KFC nào!

Đan cúi nhìn địa chỉ ghi trong sổ rồi đi lên cầu thang xoáy tròn ốc. Hoá ra bà bác của Lập sống trên tầng 4 của một toà nhà cổ giữa trung tâm Paris, chỉ cách nơi trọ của cô một chặng tàu điện ngầm. Hộ hàng nhà anh không có đông lắm, phần lớn mọi người đều là người Việt Nam, chỉ có bà bác cả này theo chồng sang Pháp từ năm 54. Dừng trước cửa, sửa lại chiếc ruban trên bó hoa và hít một hơi

dài, Đan bâm chuông. Mẹ chồng nói với cô rằng bà bác đã hơn 70 tuổi nhưng vẫn nhanh nhẹn và khá... đồng bóng, cô đã gọi điện hẹn trước và đến đúng giờ, hy vọng bà không đến nổi khất khe.

Người mở cửa cho cô không phải một bà lão mặc quần lụa xanh đỏ như bà HUYên miêu tả mà lại là Thạch. Thạch nhìn cô, nở nụ cười buồn buồn:

- Sao chị lại nhìn em thế? Chị vào đi, bác đang chờ.

- Thạch sang từ bao giờ, sao chị không nghe ai nói?

- Chị vào đi đã, rồi nói chuyện sau.

Bà Nicole, hay tên Việt Nam là Sâm, ra đón cô cháu dâu trong bộ váy lụa dài sắc sỡ, chiếc khăn san đỏ thắm và mái tóc bạc trắng cắt tém. Bà hôn chùn chụt lên má cô, vừa khen cô xinh vừa khen bó hoa cô tặng rồi rít. hai bác cháu trò chuyện bằng những câu tiếng Việt đơn giản và chậm rãi. Bà Sâm nói xen lẫn nhiều từ tiếng Pháp, thỉnh thoảng lại tuôn ra cả câu xì xồ.

Trước đây, tất cả những gì Đan biết trong tiếng Pháp chỉ là cách phát âm những cái tên, nhất là tên rượu và mấy câu cửa miệng của ông thầy Eugène. Cũng

may cho cô, ở chỗ bà Yvonne de Philbert có nhiều người nói được tiếng Anh. Hơn nửa tháng qua cô đã học thêm được rất nhiều điều ở nhà một trứ danh đó, ngoài cách làm việc chuyên nghiệp ra còn có thêm chút ít tiếng Pháp thông thường, đủ để hiểu được lời nói của bà bác chồng lúc này.

Được một lát, bà Sâm ngáp dài và đòi đi ngủ. Đan kín áo liéc chiếc đồng hồ cổ treo tường, mới 8 giờ tối mà bà đã buồn ngủ ư? Thậm chí cô còn chưa nghe bà nhắc tới việc nấu ăn bữa tối Việt Nam như đã dặn đi dặn lại trong

điện thoại. Thạch đưa bà bác thất thường vào phòng ngủ rồi quay ra nhìn Đan đang ngơ ngác, mỉm cười:

- Chắc mẹ cũng nói với chị là bác hơi... đồng bóng rồi, đúng không? Bác sẽ ngủ đến nửa đêm rồi đi nghe nhạc jazz. Máy hôm nay ccụ đang hứng làm như thế, như có cơn ấy... Thôi, chị chờ em chút, em cho mấy con mèo của bác ăn, rồi mình sẽ đi ăn tối bên ngoài.

Thạch lái chiếc Renault chở Đan tới một nhà hàng Việt Nam ở quận 13. Đan ngồi yên ngắm nhìn anh chàng phục vụ người Việt đặt những đĩa nem, nước

châm, rau sống lên bàn. Đợi anh ta cúi chào và quay đi, cô mới hỏi Thạch:

- Thạch chưa trả lời chị là sang đây từ bao giờ.

- Em sang được bốn tháng rồi.

- Thạch bỏ việc đi chơi sao?

- Không, em sang học.

Nhìn vẻ ngạc nhiên của Đan, Thạch gấp cho cô một chiếc nem rồi nói:

- Bây giờ em mới học tiếng thôi.

Năm sau mới thi để học master.

- Sao Thạch đi bất ngờ thế? Chị không nghe mẹ hay anh Lập nói gì cả.

- Mẹ và anh Lập không biết em đi

đâu đâu - Thạch cười cười, nụ cười rất lạ - Nếu chị không sang đây thì chắc cũng chẳng ai biết. Em noi bác Nicole giữ kín mà. Vừa rồi bác chỉ nói với em là nhà có khách chứ không nói là chị, nếu không em cũng tránh đi rồi.

- Chị không hiểu gì cả!

- Chị cứ ăn đi đã, rồi mình đi dạo sông Seine và em sẽ nói cặn kẽ.

Hai chị em thả bước bên bờ sông trứ danh. Làn gió lạnh từ mặt sông thổi tới làm lay động sợi lông mềm trên cổ áo lên xù của Đan. Vừa mới sang tháng

mười một chưa đầy ba tuần nhưng Pairs đã chuẩn bị trang hoàng mừng mùa giáng sinh, đâu đâu cũng thấy những chùm đèn hình bông tuyết hay hoa trạng nguyên đỏ, ngay cả người thổi saxophone bên sông Seine cũng say sưa ngẫu hứng một đoạn bản *Silent Night*. Thạch lục túi lấy mấy đồng 20 cent thả vào chiếc mũ để dưới đất của người nghệ sĩ lang thang rồi quay sang hỏi Đan:

- Đức ở nhà có bao giờ ghen với chị không?

Đan cất máy ảnh rồi ngẩng lên nhìn Thạch, nhẹ nhàng trả lời:

- Thường thì không. Hoặ¹c nếu ghen cũng là ghen cho vui.

- Tại sao lại thế nhỉ?

- Có thể vì chị lớn hơn Đức nhiều tuổi và nó là con trai. Đản ông con trai thường ít ghen tị...

- Vậy thì tại sao em cũng kém anh Lập nhiều tuổi, cũng là đản ông, mà em lại ghen với anh ấy nhỉ?

- Chuyện của Thảo à?

- Hình như cái gì chị cũng biết! - Thạch cười buồn, tiếp tục rảo bước - Lần này thì không chỉ vì Thảo mà vì nhiều cái khác nữa.

Đan im lặng, cô chờ Thạch giải bày tiếp.

- Từ bé em đã thường thấy mẹ đem anh Lập ra làm gương. Hình như chuyện gì anh ấy cũng giỏi cũng hoàn hảo. Anh ấy học giỏi nhất lớp, nhất khối, được vào mấy đội tuyển thi quốc gia liền, đi thi là đoạt giải...

- Em cũng có giải mà.

- Giải ba khác với giải nhất lắm chị ơi.

Đan mỉm cười, Thạch vô tình đã nhắc đến “vết thương giải ba” của cô. Tất nhiên là bây giờ cô chẳng còn cảm

thấy tôn trọng gì cả, cô nghe Thạch nói tiếp, giọng đều đều:

- Học đại học anh ấy cũng được học ở nước ngoài, được học bổng của nhà nước. Không chỉ học, anh Lập chơi cũng giỏi. Anh được vào đội bóng chuyên của trường, hiểu biết về văn thơ và lại chơi được cả guitar. Mẹ thì luôn tỏ ra quan tâm đến anh Lập hơn.

Đan nhớ lại... Đúng là bà Huyền luôn chăm nom đến Lập nhiều hơn.

- Vì anh Lập sống xa mẹ nhiều năm - Cô nói mà không chắc chắn lắm.

- Không phải, hồi xưa anh Lập chưa

đi mẹ cũng đã như vậy rồi. Em biết tại sao, vì anh ấy rất giống ba.

Đan chỉ nhìn mặt cha chồng qua tấm ảnh trên bàn thờ và một vài tấm ảnh đã mờ ố trong album gia đình, cô thấy Lập cũng khá giống ông. Có lẽ bà Huyền tìm thấy ở Lập nhiều nét của người chồng đã khuất, người mà đã qua đời 20 năm nay nhưng vẫn khiến mắt bà sáng long lanh mỗi khi nhắc đến. Cô gật đầu, lắng nghe Thạch nói tiếp:

- Không chỉ là hình dáng đầu chi, tính cách ấy. Anh Lập giống ba ở cái kiểu nhiều khi cộc lốc nhưng lại rất dịu

dàng. Em thì không được như vậy.

- Em lại có cái sôi nổi cởi mở của mẹ.

- Nhưng các cô đều thích anh Lập hơn, dù nhiều người quen biết em trước. Chị yêu anh ấy. Rồi Thảo cũng thích anh ấy hơn em. Rồi Ánh cũng thế.

Đan quay lại nhìn em chòng một thoáng:

- Thảo không thích anh Lập hơn em đâu, chỉ đối với anh ấy tự nhiên hơn với em thôi. Vì anh Lập không có tình ý với Thảo như em...

- Chị hiểu anh Lập như vậy sao lại

bỏ anh ấy mà đi?

Đan làm như không nghe được câu nói của Thạch, cô hỏi tiếp:

- Mà em biết Minh Ánh à?

- Em với Minh Ánh quen nhau từ lâu rồi. Qua em, Ánh mới quen anh Lập. Bây giờ thì em biết là cô ta cố tình làm quen với em để mời chài anh ấy. Nhưng hồi trước thì em ngu muội hơn nhiều...

Ngừng lời trong khi chân vẫn bước chậm chậm, Thạch nhìn xuống mũi giày. Một lát sau anh lên tiếng như thú tội:

- Thật ra em tội lắm chị ạ...

Lập rời máy tính đến bên cửa sổ nhìn xuống. Phải hai ba tuần nay anh không về Hà Nội, khung cảnh đường phố khiến anh thấy lạ lẫm. Trời bắt đầu vào đông, những cành cây trụi lại trông thật ảm đạm. Dưới đường những chiếc xe máy phóng đi lầm lũi, những người ngồi trên đó co ro trong những chiếc áo khoác to dày tối màu. Dù phòng có điều hoà nhiệt độ, Lập vẫn cảm nhận được sự tê tái, không phải vì gió bắc bên ngoài mà vì thứ anh vừa thấy...

Anh nhìn vào bức ảnh gia đình ở bàn rồi ngược lên những khung ảnh treo

trên tường. Thạch đang đứng bên cạnh anh, tươi cười cắt băng khánh thành một khu resort, tươi cười nhận cúp trong giải bóng đá toàn công ty, tươi cười cả khi xung quanh vẫn là bề bộn công trường. Giở đây, có lẽ anh sẽ chẳng còn cơ hội nào gặp và nhìn thấy nụ cười trên gương mặt bầu bầu của nó nữa.

Gần như ngay sau câu chốt vấn đề đầu tiên, Lập đã biết em ruột mình đứng về phía Thìn “ngựa” trong việc triệu tập đại hội cổ đông bất thường. Đó thực sự là một cú sốc đối với anh. Từ trước đến nay Thạch luôn tỏ ra là một đứa em hiền

lành, biết nghe lời và tận tụy với công việc, Lập không thể tưởng tượng được rằng nó lại góp một tay trong chuyện đấu đá tráo trở này.

Tất nhiên, cuộc họp mà Thìn “ngựa” hẳn đã chuẩn bị khá công phu đó đã kết thúc không như hẳn mong muốn. Lập đã đỡ được tất cả những ngón đòn cà lường trước được hầu hết các thủ đoạn của Thìn, kể cả việc hẳn lôi chuyện vợ chồng anh ra bóp méo. Anh đã đưa ra bằng chứng về việc Thìn “ngựa” có liên hệ mật thiết với Kim Dung và liên doanh với lão Lương. Thậm chí anh còn gần

như chứng minh được rằng những bất ổn trong quá trình thi công Bãi Hạc có dính dáng tới hắn, kể cả vụ Thạch bị đâm xe máy.

Chỉ đến lúc ấy, Thạch mới tỉnh ra và lên tiếng về việc Thìn “ngựa” đã dùng thủ đoạn thâm tócm cỗ phần nhằm lật đổ Lập. Mọi việc kết thúc chóng vánh sau đó khi cả ông Định, An và Thạch đều đứng về phía anh. Lập dùng những bằng chứng về việc Thìn phạm pháp để ép hắn nhượng lại số cỗ phần trong tay và rời bỏ chức vụ hành chính ở công ty. Về sự nghiệp, không còn nguy cơ nào đe dọa

làm Lập phải lo lắng. Nhưng Thạch thì bỏ đi biệt tích. Em trai anh chỉ để một bức thư xin lỗi mẹ, xin lỗi anh, mong mọi người đừng lo lắng đi tìm và hứa sẽ quay trở lại khi anh nguôi giận.

Lập không giận em trai. Anh dành thời gian ngẫm nghĩ lại những gì mình đã làm và nhận ra mình cũng góp một phần lỗi khi Thạch trở nên như thế. Anh thu mình lại hơn nữa và chỉ biết bám víu vào những kỷ niệm cũ. Anh uống rượu thường xuyên hơn, ngồi im lìm hàng tiếng nghe những chiếc đĩa The Beatles quay đi quay lại và lặng lẽ ngắm những bức ảnh

mà Đan gửi.

Cô thường chụp những đồ vật và khung cảnh xung quanh. Cái cốc sứ uống trà, hộp kim chỉ và những chiếc khay, chiếc ghế băng trong khuôn viên trường học, những tấm poster quảng cáo trên phố... Anh mê mải nhìn và tưởng tượng ra cô đang ở bên cạnh hoặc vừa ghé mắt, chạm tay vào chúng.

Mấy tuần trở lại đây anh không thấy ảnh được đưa lên blog thường xuyên nữa. Phải mười ngày anh mới nhận được một bức mail của cô. Mail không có tiêu đề, cũng có vẻ ngắn hơn trước đây vì

những con số báo dung lượng *bytes* ít ỏi. Anh tự hỏi, với những bức thư thưa ngắn dần, có phải Đan đang chuẩn bị cho việc cắt đứt thật sự, và bức mail anh vừa nhận có phải lá thư cuối cùng... Anh vẫn không dám mở thư vì sợ phải đọc được những lời cay đắng phũ phàng. Anh đánh dấu đã đọc như thường lệ, lòng trĩu nặng cảm giác cồn cào.

Đến hôm nay lên mạng, nhìn thấy dấu hiệu rằng blog của hai vợ chồng có ảnh mới, anh đã khắp khởi mừng vui và ngay lập tức vào xem. Đan chỉ gửi duy nhất một bức với dòng chú thích

“Farewell party” (tiệc chia tay), không phải đồ vật hay phong cảnh mà là ảnh chụp chính cô... Bức ảnh đã làm tim anh tan nát.

Trở lại bàn, đọc lại một lượt tờ đơn ly hôn mới ra khỏi máy in còn ấm sực, anh trầm ngâm một lát rồi rút bút ký tên. Cho tờ giấy vào một chiếc phong bì lớn dán lại, anh viết địa chỉ của Đan ở London, đóng nắp bút, ngắm mãi chiếc nhẫn cưới trên ngón tay. Có tiếng gõ cửa, tiếng của An, anh vội lật một tập hồ sơ cũ nhét chiếc phong bì vào rồi ra mở cửa. An hớn hở:

- Biết tung tích cu cậu rồi!

Lập hiệu bạn anh đang muốn nói đến

ai. Anh tựa vào ghế, hỏi gọn lỏn:

- Ở đâu? Làm gì?

- Paris. Tự hành hạ bản thân bằng cách hầu hạ dạ vâng bà bác cậu.

- À, cái bà đồng bóng! Tôi mới gặp một lần đã muốn điên đầu lên rồi - Lập tặc lưỡi với vẻ kinh hãi - “Đừng gọi ta là Sâm, hãy gọi là Nicole”, “Sao cháu không cạo râu cho sạch sẽ và hút thuốc cho giống bố cháu” vân vân...

- Hà hà, ở với bà ấy cũng là một sự trừng phạt kinh khủng, nhỉ.

- Thôi, biết nó không làm gì nông nổi nữa là được rồi, tí nữa tôi sẽ gọi điện đề bà giáo ở nhà yên tâm. Cứ để một thời gian cho nguôi nguôi đi. Bây giờ mà nó về thì tôi cũng chẳng biết làm thế nào cho tự nhiên.

- Cậu không nọc ra mà dần cho là may rồi. Mẹ, ai mà ngờ được nó đổ đốn ra thế. Biết là cũng chỉ ngựa non háu đá, bực tức dồn nén rồi bị thẳng mặt ngựa nó xúc xiểm thôi. Nhưng mà đầu óc gì ngu muội đến nỗi...

- Cũng tại tôi vô tình làm nó tự ái.

- Nhưng tự ái gì thì tự ái cũng phải

biết thiệt hơn chứ! Đảng này lại nghe thẳng ngựa với con nặc nô kia nó tán vào xong rồi... Cứ nghĩ đến cảnh nó tông tọc nói chuyện của mình ra cho cả lũ bản tính kia là muốn cho một trận!

- Thôi nào, anh lại quá khích rồi đấy! Bao nhiêu năm rồi không bỏ. Thế này làm sao tôi giao mọi việc cho anh được.

- Cậu nói... nói cái gì đấy?

- Tôi định từ cái chức tổng, nhượng bớt cổ phần cho anh lên chủ tịch.

- Chú mày... chú mày đùa đấy à? - An há hóc mồm, gương mặt khắc khổ giật

giật, đôi mắt đầy nếp nhăn chứa đầy vẻ
sùng sốt.

- Nghe giống đùa lắm hay sao?

- Đang yên đang lành lại... Làm thế
đề... đề làm cái gì?

- Thấy chán thôi, đấu đá bon chen
mãi rồi chả còn người thân nào.

- Con bé kia nó sắp về rồi.

- Không về đâu. Anh nhìn này...

Lập xoay máy tính về phía bạn. Đó
là ảnh Đan. Cô đứng trong khung cảnh
nhộn nhạo của một bữa tiệc, đang cười
rất dịu dàng, vai quàng một chiếc khăn
lụa thật rộng màu hồng nhạt với một dây

trái tim mạ bạc gắn ở góc.

- Con bé này ăn bơ sữa hợp hay sao mà càng ngày càng kháu quá! - An tắc lưỡi - Ảnh này thì có gì mà cậu bảo nó không về?

- Anh nhìn kỹ bên cạnh đi.

Cạnh Đan là một anh chàng người Âu có mái tóc bạch kim mặc một bộ vest đen áo sơ mi phanh cúc trễ nải khoe bộ ngực trắng ớn, anh ta đang nhìn cô, cười rất tươi. Hai người không chạm vào nhau nhưng ánh mắt và nụ cười đã nói lên tất cả.

- Làm sao? Bạn bè cùng dự tiệc chứ

có cái gì.

- Không. Không phải bạn thường
đâu.

- Nó nói với cậu thế à?

- Tôi sang, thấy tận mắt.

- Hả, cậu sang? Sang đây bao...

bao... bao giờ?

- Hồi trước Tết.

- Từ hồi đây? Sao không nói gì với
tớ?

- Tôi sang nhìn một cái rồi về luôn.

Nói với anh làm gì... Mà thôi, tôi vừa
ký đơn rồi - Lập rút chiếc phong bì lớn
giơ lên - Gửi chuyển phát nhanh cho kịp

trước khi tốt nghiệp. Nàng đỡ phải đi đi về về. Tôi cũng đỡ đặng hòng.

- Cậu biết tại sao tớ lại biết tung tích thằng cu Thạch không? Vợ cậu nó đi thực tập bên Paris, đến thăm bà bác cậu nên mới phát hiện ra đấy.

- À, thực tập tận bên đấy? Thảo nào mấy tuần nay mới thấy gửi ảnh.

- Cậu khoan khoan để suy xét đã. Nó có thằng khác thì còn đi thăm bác chồng với lo cho em chồng làm gì? Mà cậu yêu nó chết được thế này...

- Thôi, tôi phải đi ăn trưa, anh cũng đi ăn đi. Hôm trước tôi nghe chị Thu kêu

chuyện dạ dày dạ mỏng của anh lắm.

- Ôi giờ, mẹ bồi đầy thỉnh thoảng lại kêu cho có chuyện ý mà. Nói nốt việc này đi. Cậu đừng đi vội, để tôi gọi điện hỏi nó luôn. Bên đây bây giờ là sáng sớm, nhưng kệ...

An chộp lấy điện thoại bấm số di động của Đan rồi bật loa để cả hai cùng nghe. Có một giọng phụ nữ lạ hoắc thưa máy.

- Vui lòng cho tôi nói chuyện với bà Đan Nguyễn.

- Tan không dùng số máy này nữa, cô ấy vừa đi khỏi. Tôi có thể chuyển lại

lời nhắn hoặc ông hãy gọi cho số máy của ông Schneider, Felix Schneider...

Không để cô gái trong điện thoại kịp đọc số, Lập với tay ấn dập máy.

- Anh nghe rõ chưa? Felix. Hấn tên là Felix Schneider.

Trước khi chung vốn kinh doanh với Lập, An đã từng làm thuê cho một ông chủ người Đức, anh văng một câu chửi tiếng Đức:

- Schaisse, thợ may thành đạt! Mẹ, tên thằng này nghe đã thấy bốc mùi vãi vóc lượt là rồi. Lẽ nào nó thích đừa cùng nghề?

- Thôi, anh đừng suy đoán nữa. Tạm thời từ mai anh lên quyền tổng giám đốc. Sẽ làm thủ tục nhượng cổ phần sau. Bây giờ tôi cần yên tĩnh.

Đan xuống taxi, kéo hành lý đến bên cổng bấm chuông. Chân tê dại còn lưng thì ê ẩm, cô vừa mới trải qua một chuyến đi mệt mỏi. Xuống sân bay xong, cô bắt xe đi thẳng về đây, không báo cho ai. Đã quá 3 rưỡi sáng, có lẽ mọi người trong nhà ngủ cả rồi.

- Trời, cô Đan... . Cô về sao không gọi bà với cậu đi đón? - Chị giúp việc ồ

lên, cầm ngay lấy tay kéo của vali- Cô để tôi....

Hai người đi trên con đường trái sỏi giữa hai hàng cau, gió đông bắc thổi mạnh làm những tàu lá cau kêu ràn rạt. Đan thở ra, cô đã về nhà thật rồi!

- Mẹ cháu với anh Lập ngủ cả rồi phải không cô?

- Bà thì ngủ rồi, cậu Lập vẫn thức, đang xem bóng đá dưới nhà đấy... Bà ơi, cậu Lập ơi... Cô Đan về!

Lập hiện ra ở bậc thềm, anh nhìn cô trân trối. Đan bước lên đứng trước mặt anh, thở ra nhẹ nhõm:

- Cuối cùng cũng đến nhà. Có lẽ anh nên làm băng chuyền từ cổng vào đây!

Dang tay ôm cô nhẹ nhẹ, anh nói nhẹ nhàng:

- Em đã về!

Chất giọng nhạt nhẽo của anh làm Đan thấy gờn gợn, nhưng cô chưa kịp nói gì thì đã thấy bà Huyền từ trong phòng đi ra, vẫn đang cho tay vào chiếc áo choàng bông bà đã nói một hơi:

- Trời ơi, con về sao không báo để mọi người ra đón. Mặt mũi tái mét rồi. Kia, bỏ ba lô xuống đi chứ. Ăn uống gì chưa? Lập đưa vợ đi nghỉ luôn đi. Chào

hỏi nghi lễ gì để mai. Chị Khanh pha trà sâm mang lên phòng cho cô.

Một lát sau, cốc trà sâm bốc khói nghi ngút đã được đặt trên đầu giường, Đan đã thay chiếc áo khoác dạ dài bằng một bộ pijama nỉ. Cô uống một ngụm trà nóng nhìn Lập đang ngồi khoanh tay ở chiếc ghế đệm. Anh mặc áo len màu xám với sơ mi sọc xanh bên trong, trông anh già và trầm lặng.

Đan lục vali và lấy ra một chiếc hộp thiếc rất to, bên trong hộp lèn đầy vải vụn. Nhấc một cái bao bằng bìa cứng ra, cô chìa cho anh:

- Em có quà cho anh, Baby, You're a rich man. Bản này Beat chơi trong Magical Mystery năm 1967.

Lập cầm lấy. rút chiếc đĩa than ra khỏi bao giấy bìa. Cô hẳn đã mệt óc để nghĩ cách bảo quản nó trong cả một chặng đường dài với hàng đống đồ quăng quật. Anh nhếch môi, cô vẫn còn nghĩ đến anh ư?

- Cảm ơn em. Nhưng bây giờ anh không giàu nữa rồi.

Đan nhìn chồng, ngay từ lúc đầu cô đã thấy anh rất lạ. Chẳng lẽ việc làm của Thạch đã để lại hậu quả nghiêm trọng

đến vậy

- Em đã gặp Thạch ở Paris.

- Anh biết. Lúc trưa An đã nói với

anh.

- Anh có còn giận Thạch không?

- Không.

- Hôm trước khi về, em có nói chuyện với anh An, thấy bảo anh ấy mọi việc ở công ty vẫn tốt. Vậy sao...

- Vẫn tốt. Anh chỉ trao lại chức vụ và cổ phần cho An thôi. Anh muốn nghỉ ngơi một thời gian.

Đan còn chưa kịp nói gì thì anh đã ngã xuống đệm ghế, với tay tắt đèn rồi

lên tiếng trong bóng tối, giọng trầm trầm:

- Em ngủ đi một giấc.
- Em muốn nằm với anh.

Bóng tối làm Đan nói ra câu đấy dễ dàng. Cô ngồi xuống mép ghế, khẽ chạm vào vai anh.

- Ghế này chật lắm - Lập trở mình tránh tay cô.

- Giường rộng mà.
- Anh buồn ngủ rồi.

Đan trở lại giường. Cô không hình dung được buổi hội ngộ lại diễn ra thế này. Chuỗi người vào chiếc chăn lạnh toát, cô thì thào:

- Em rất nhớ anh.

Lập mở mắt trùng trùng trong bóng tối. Anh đã xúc động đến mức bủn rủn chân tay khi thấy cô xuất hiện trên bậc thềm. Đan hơi xanh vì chuyển đi nhưng vẫn đầy sức sống. Khi cô ôm anh, mùi hương quen thuộc của loại nước hoa cô hay dùng khi còn ở nhà thoáng thoáng làm anh váng vất. Nhưng cũng ngay lập tức anh cũng nhận thấy mùi của chuyển bay, thứ mùi lạnh lẽo khô khan. Anh đã biết cô về làm gì rồi. Lá đơn ly hôn anh vừa gửi hồi tối đã không kịp đến tay cô và cô đã phải trở về tận đây để...

- Em biết anh chưa ngủ.

Lập giật mình, hình như anh vừa thở dài. Với tay bật chiếc đèn đọc sách, anh nhìn về phía giường, cô đang ngồi, mái tóc dài buông xõa. Anh nói tỉnh:

- Đội anh bắt vừa thua 0- 4. Chúng nó đá như bọn chân gỗ, thẳng trọng tài thì thiên vị rõ ràng...

- Anh không có gì để nói với em nữa sao?

- Anh thấy tóc em dài ra. Và em về sớm hơn dự định một tháng.

- Em đã đủ điều kiện tốt nghiệp. Còn tóc thì từ hồi sang em không cắt.

- Chẳng lẽ tiền anh gửi không đủ để em cắt tóc lấy một lần?

- Đủ để cắt mỗi ngày một lần.

Nhưng như thế thì nhiều quá.

- Em béo lên đấy. Anh ta chăm sóc em tốt hơn anh.

- Anh nói gì cơ? Anh ta nào?

- Anh chàng tóc bạch kim của em.

- Anh muốn nói đến Felix á?

- À, anh ta tên là Felix, nghĩa là thành công thì phải! Hắn ta đẹp trai, nhưng có vẻ hơi lép kẹp. Hay em ăn tranh hết của hắn.

- Anh chỉ nhìn ảnh mà không hề đọc

mail của em, đúng không?

Không đề ý đến lời Đan, Lập ngồi dậy tiến đến bên giường nhìn cô bằng cặp mắt phê phán, giọng anh mỉa mai:

- Chết thật, đúng là em ăn tranh hết của hấn rồi. Thảo nào anh thấy má em phúng phính thế, khổ thân hấn!

- Felix chỉ là bạn học của em thôi. Anh ta là.

- Bạn học mà chờ nhau đi học, ôm hôn nhau, nắm tay dắt nhau? - Lập vụt trở nên giận dữ - Lại còn đội mũ vuốt tóc nhau tình tứ nữa.

Đan ngẩng lên nhìn ánh mắt sắc lạnh

của anh. Cô lục lại trí nhớ. Đúng rồi...

- Anh đã sang chỗ em! - Giọng cô không ra reo cũng không ra hét.

- Phải rồi, tôi đã như một thằng rồ vác cái xác không sang đây với ý nghĩ là rồi tôi sẽ lôi bằng được cô về.

- Từ hôm đó anh không còn đưa ảnh lên nữa, cũng không đọc và viết mail...

- Tôi đã quá tự tin rằng cô không thể thiếu tôi được. Nhưng tôi đã phải trả giá cho cái thói chủ quan của mình. Cũng đáng đời tôi thôi!

- Anh vẫn không bỏ được cái tính suy diễn hồ đồ - Đan đứng phất dậy,

nhanh đến nỗi đầu cô húc cả vào ngực anh.

Đan lùi ra một bước nhưng theo quán tính, tay anh lại giữ lấy khuỷu tay cô. Bốn mắt chạm nhau. Mắt Đan long lanh như cười. Cô kiễng chân áp đôi môi mềm mại vào môi anh, thì thầm...

- Anh chẳng hiểu gì cả...

Đúng là Lập không hiểu thật! Anh bị cuốn vào nụ hôn nồng nàn của cô. Lưỡi cô nghịch ngợm vờn lưỡi anh, mái tóc dài của cô quấn quýt trên ngực anh. Anh ghì riết lấy eo cô bằng hai cánh tay rắn chắc, nụ hôn trượt dần xuống. Cô thì

thâm trong hơi thở:

- Anh đúng là chẳng hiểu gì cả, ông già ạ!

Đang mê mẩn vùi đầu vào ngực cô, Lập chợt khựng lại. Anh tự hỏi từ bao giờ cô có cái kiểu chủ động chết người này? Và cô đang gọi anh là gì? Ông già ư? Anh quá già với cô sao? Nghĩ đến đây, anh đẩy cô ra. Phải rồi, cái gã tóc bạch kim kia trẻ trung duyên dáng biết bao! Nhìn cô bằng ánh mắt gần như ghê tởm, anh gằn giọng:

- Tôi không muốn thấy mặt cô nữa!

Rồi không để cô kịp phản ứng, anh

bỏ hẳn ra ngoài hành lang. Lát sau Đan nghe thấy tiếng xe và tiếng đóng cổng. Chưa đến 6 giờ, trời mùa đông, vẫn còn tối nhờ nhờ. Anh đã bỏ đi.

An há hốc miệng khi thấy người xuất hiện trước mũi xe mình là Đan. Anh mở cửa xe bước xuống, người lái xe đánh tay lái vòng vào hầm đỗ.

- Làm sao mà anh như thấy ma thế?
Em là Đan đây mà!

- Em về từ... từ... bao... giờ - Mỗi khi bất ngờ quá là An lại mắc tật nói lắp, anh nhìn Đan ngơ ngẩn - Mới hôm qua

anh còn gọi điện cho em! Nghe cô gái nào đấy bảo em vừa đi khỏi...

- Thì em ra sân bay để về đây mà. Cô đó là Mirthe, bạn cùng nhà với em mấy tháng cuối. Anh gọi em có việc gì à?

- Ừ, việc nghiêm trọng đấy!

- À, thế thì em biết rồi. Hết sức nghiêm trọng - Đan cười cười - Đầu giờ làm việc em đã đến ám công ty anh cũng vì nó đấy.

Hai người bước vào thang máy đi lên tầng. Theo An rẽ vào căn phòng có đề chữ phó tổng giám đốc, Đan hỏi nhỏ:

- Em tưởng anh thay anh ấy? Sao

anh không vào phòng kia?

- Nó nói với em rồi à? Vừa mới nói miệng là thay hôm qua thôi. Anh cũng đã đồng ý đâu. Phòng của anh ấm cúng ngọt ngào hơn, thư ký lại trẻ trung tươi tắn. Chứ sang kia đi hết cái phòng thì ngang đi bộ một vòng hồ Gươm, con mẹ thư ký thì vừa già vừa lẩm cẩm... y như vợ anh ở nhà.

Đan cười, theo tay chỉ của anh ngồi xuống chiếc ghế xoay. Đợi cô thư ký mang trà xong đi ra, cô mới khẽ đứng đưa cái ghế:

- Hồi sát Tết anh ấy sang chỗ em.

- Ủ, hôm qua anh vừa mới biết xong. Cu cậu lẳng lẳng sang rồi lại lẳng lẳng về. Kín như bưng!

- Anh ấy thấy em với một anh bạn.

- Felix Schneider. Tóc bạch kim, ăn mặc chải chuốt.

- Anh cũng biết?

- Hôm qua nó cho anh xem ảnh. Cái ảnh em quàng khăn hồng dự tiệc ấy. Còn tên thì lúc anh gọi cho em, cô Mít kia nói.

- Mirthe nói thế nào ạ? Em vội đi nên không kịp giải quyết vụ điện thoại, để đấy cho Mirthe thanh toán hộ...

- Cô ấy bảo là em vừa đi khỏi, có gì thì gọi cho số của Felix Schneider.

- Sao anh không gọi luôn cho số đó?

- Đã kịp nghe số mấy đâu. Vừa mới nói đến chữ Mr. Schneider là thằng cu với tay đập luôn máy rồi.

- Đây là bạn học của em. Anh chàng này là dân... gay. Bọn em coi như bạn gái ấy mà. Hôm qua anh ta đưa em ra sân bay.

- Ừ, anh cũng không tin là em yêu cái thằng éo lá đấy. Thằng bạn anh thì diên đảo vì tình, của đáng tội, em là mối tình thật sự, tình đầu kiêm cuối, tóm lại

là môi tình lớn trong đời nên nó không biết suy xét gì nữa...

- Sáng sớm nay anh ấy ùng ùng bỏ đi, chẳng để em giải thích lấy một câu.

- Chắc lại đi làm ẩn sĩ suối Mơ rồi. Từ hồi có chuyện thằng Thạch, cu cậu định cư dài hạn trên đấy, thỉnh thoảng mới về Hà Nội.

Nhắc đến Thạch, Đan thoáng dăm chiêu:

- Đến bây giờ em vẫn không tin được là Thạch đã làm thế.

- Em mà nhìn thấy nó lúc họp cổ đông thì còn không tin nữa. Trước bàn

dân thiên hạ, nó cư xử không ra thể thống gì...

- Em có nghe Thạch kể qua qua.

- Nó có dám kể cặn kẽ khỏi ra ấy!

Thằng Thìn “ngựa” kia nói gì về chuyện chồng em với em rồi chồng em với cô ả Minh Ánh, toàn chuyện rác rưởi mà nó cũng gật đầu đồng tình. Mẹ, xin lỗi em, ngu ơi là ngu! Mà cũng tại bọn anh không để ý đến nó, cứ nghĩ nó hơi tồ nhưng cũng hiểu biết. Hoá ra lại trẻ con không thể tưởng được.

- Chuyện qua rồi, anh cũng đừng trách Thạch. Sáng nay nói chuyện, mẹ em

cũng tự trách mình nhiều vì để Thạch ghen tị âm ức ngấm ngầm từ bé mà không biết.

- Ủ, thôi, rồi cũng đâu vào đấy cả thôi. Cu cậu cũng nhận ra sai lầm rồi.

- Giờ còn ông anh nữa, không biết có nhận ra sai lầm không - Đan thở dài, cười với ông bạn chồng - Liệu em có nên thử thi gan với chàng mấy hôm không anh nhỉ?

- Cô cậu thi gan nổi không? Thi gan từ lúc mới cưới rồi còn gì!

An nhìn gương mặt đỏ hồng của Đan cười một tràng dài sáng khoái rồi lảng

sang chuyện khác:

- Em về hẳn đây chứ hả? Sao bảo học đúng một năm?

- Em học dồn để nhanh về.

- Ủ, em mà không về thì nhận được đơn ly hôn nó ký sẵn gửi tận cửa rồi. Vừa đem giao cho bọn chuyên phát nhanh hôm qua đây!

- Đúng là cái thói suy diễn... - Đan cau mặt - Đánh chết không chừa!

- Ha ha, cô lại chả chết mê chết mệt vì cái thói đấy ấy chứ! Thế sắp tới em định làm gì? Bằng master có dùng ngay không hay để bọn anh mượn đem bày làm

cảnh ở sảnh mấy hôm?

- Em sẽ mở một công ty thiết kế và may riêng. Tiền anh ấy chuyển vào tài khoản bên kia của em vẫn còn, lại thêm một ít tiền em kiếm riêng nữa. Chắc là đủ.

- Không đủ thì bảo anh. Nó nói là nhượng cổ phần cho anh rồi, anh lấy chỗ đấy đem đầu tư cho vợ nó, cho nó chết!

Đan cười, cô đứng dậy:

- Thôi, em phải về qua nhà em đã. Ba em vẫn chưa biết con gái rượu về đâu!

Lập ngồi trên chiếc mây kê sát lan can, chiếc đàn guitar trong tay anh hờ hững vang lên những nốt nhạc của bản *La novia*. Có nhạc sĩ nào đã viết lời Việt cho bản này nói về đám cưới hạnh phúc và duyên tình trăm năm thì phải. Nó chẳng hợp với tâm trạng của anh lúc này chút nào. Đạo thử sang bản *Yesterday* bất hủ, được một đoạn, anh chán nản buông đàn đứng dậy vào quầy lấy rượu. Anh tự pha Black Russian đã quen tay, mấy hôm nay ngày nào cũng phải uống một vài ly mới chịu nổi.

Bar Suối Mơ bây giờ thành phòng

riêng của anh. Phần quây rượu vẫn giữ nguyên, không gian phía trước trở thành phòng ngủ với một chiếc giường cá nhân thay cho đồng bàn ghé hồi xưa, ngăn tầm mắt bên ngoài bằng những tấm vách bằng gỗ ép. Lan can nhìn ra suốt biển thành một ô cửa sổ rộng mở, phía trên treo mấy giỏ phong lan và một lồng chim có một con yểng lông đen trĩu ngòi thu lu. Mấy thứ này là của cậu nhân viên bar Suối Mơ làm sau Đan, cậu ta là dân trong núi Ba Vì nên đem theo cả sản vật núi rừng vào nơi làm việc. Mấy giỏ lan nở hoa trắng phớt hồng đẹp lộng lẫy còn con

yềng rất mau mồm mau miệng. Nó biết nói những câu rất sõi: “chào khách”, “Ô hay, không có ai à?” hoặc “gọi mãi chả thấy thừa gì cả”. Khách du lịch một dạo rất thích lên bar Suối Mơ vì muốn nghe nó nói.

Từ khi Lập đến chiếm chỗ ở đây, anh đã dạy nó gọi “Đan ơi”. Câu này ngắn gọn đơn giản nên con vật bắt chước rất nhanh. Mấy tháng nay nó cứ “Đan ơi, Đan ơi” suốt. Mới hơn 6h một chút nhưng trời đã sụp tối, hơi gió thổi qua sườn núi làm mấy giỏ phong lan làm bằng gáo dừa và lộc cộc vào nhau. Lập

ngồi thân ra ở ghê mây, con yểng vẫn lái nhải nói không ngừng “Đan ơi, Đan ơi, Đan ơi”.

- Oi! - Một giọng cười khẽ khẽ vang lên.

Lập quay lại, con chim lái nhải “Chào khách, chào khách” với người đang đứng ở bậc thang trên cùng. Đan mặc một chiếc áo len cổ lọ to xù, cô rút đầu vào lớp len trắng ngà của chiếc cổ áo. Đôi mắt hở ra nheo lại như cười:

- Anh bảo không muốn nhìn mặt em nên...

Lập nhìn thoáng vào chiếc áo, lướt

xuống chiếc quần jeans màu sẫm và đôi giày da nâu vàng của cô, giọng anh lạnh nhạt:

- Quán bar này bây giờ là nhà riêng rồi, thưa cô.

- Thì anh cứ coi như em là người khách lạc đường ghé qua... xin một cốc nước chẳng hạn.

- Nước ở bình lọc, cô cứ tự nhiên - Anh nói, quay đầu trở lại với bóng đêm.

Con yếng lại ngoác mồm gọi “Đan ơi, Đan ơi, Đan ơi”.

- Đan đây, gọi gì mà gọi lắm thế! - Đan cầm cốc nước bước ra gần chỗ Lập,

cô kiễng chân nhìn vào mẩu thịt thừa vàng vàng sau mắt con yêng, cười khẽ. Cô bẻ cổ áo len xuống, chậm rãi uống nước, mặt hướng về phía núi xa.

- Thảo nói là hôm nay anh mãi chơi đàn đến mức bỏ cơm.

Lập im lặng. Đúng là hôm nay anh không ăn gì, chỉ uống nước và...Black Russian. Anh không thể ăn nổi vì nhớ và... tức. Anh bỏ lên đây, cô không lên tìm lấy một lần. Cô chỉ gọi điện cho Thảo để biết tình hình của anh. Cho đến khi thấy anh bắt đầu tuyệt thực cô mới xuất hiện.

- Ba bảo sao hôm qua không thấy anh đến chơi cờ.

Từ khi Đan đi, trừ những đợt công tác xa, thứ bảy nào Lập cũng đến hầu bố vợ vài ván cờ vua và nói chuyện bằng tiếng Nga với ông.

- Anh An hẳn là đầu tuần sau có phiên tòa xử vụ lừa đảo của Lương Nhữ Tri, họ triệu tập anh ra làm nhân chứng về liên doanh Đài Giang.

Lập thở ra nhè nhẹ. Con cáo già Đài Loan đó cuối cùng cũng sa lưới. Ngoài tội danh lừa đảo chiếm đoạt tài sản trong vụ các liên doanh ma, lão Lương sẽ còn

phải chịu trách nhiệm về một loạt các vụ lừa đảo tuyển lao động đi Đài Loan, kinh doanh mại dâm và tiêu thụ rượu lậu. Anh liếc nhìn cô:

- Hết tin tức nhắn gửi rồi chứ?

- Chưa. Mẹ nhắn anh đem giấy tờ ngôi nhà cũ trên phố cho em đi đăng ký làm trụ sở công ty.

- Công ty gì?

- Công ty thời trang, em định đặt tên là Lập Đan.

- Đặt tên khác đi! - Lập nhăn mặt - Tôi với cô sắp ly hôn rồi.

- Đơn ly hôn của anh gửi

sang London chắc đang trên đường quay lại vì không có cô nào nhận...

Lập lờ lờ đứng dậy đi vào trong:

- Cô nói xong chưa? Tôi cần yên tĩnh.

- Nếu anh cần yên tĩnh thì để em đem cái đồ lấm mồm này đi.

Con yêng như biết có người nhắc đến, lại ra sức lèo nhèo “Đan ơi, Đan ơi”. Đan chu môi huýt sáo trên nó:

- Người ta không dạy mày câu nào hay hơn à? Sao mày cứ gọi tao mãi thế? Mày nói câu gì khác đi, nói “Anh yêu em” chẳng hạn! À không, nên nói “Em

nhớ anh”, hoặc là “Em cần anh” hoặc là “Em yêu anh” thì hợp hơn.

Đến đây thì Lập không làm mặt lạnh được nữa. Anh tiến đến nắm vai Đan dần ra và nhìn chòng chọc vào gương mặt thoáng nét cười của cô. Mắt anh vừa đắm đuối vừa bất lực:

- Cô là đồ... đồ...

- Đồ gì? Ngoa ngoắt hay quái thai?

Đan ngã vào ngực anh, vòng tay ôm lấy cổ và chủ động hôn lên má anh. Cô cười với vẻ đắc thắng, ông chồng của cô trông lạnh lùng như thế thôi chứ dễ “nổi điên” vô cùng.

- Đồ... giết người không gươm không dao! Em cứ phải quyến rũ thế mới chịu được hay sao, hả?

Sau chữ “hả”, Lập dồn cô vào góc để cô không thể cựa quậy nổi rồi bắt đầu hôn như vũ bão. Nụ hôn tiếp tục rơi xuống cằm xuống cổ cô, bàn tay ah như có lửa. Đan làm cử chỉ như muốn giãy ra rồi thì thâm trầm chọc:

- Còn Felix thì sao?

Lập kéo cô trở lại, cắn lên đôi môi cong cong thách thức, nói gọn lỏn:

- Kệ xác hấn ta!

Anh bế xốc cô vào trong, đóng sập

cửa lại. Những cơn gió từ phía đông bắc vẫn thổi mạnh đem theo những âm thanh âm u của rừng núi Ba Vì, trong chiếc lồng chim không ngớt rung rinh, con yểng vẫn gọi “Đan ơi, Đan ơi”.

Lập đỗ xe trong hầm rồi đi bộ về con phố nhỏ cổ kính. Chữ Đan màu đỏ trên nền tấm biển sơn mài đen uốn lượn mềm mại thành một hình logo sang trọng. Anh ngẩng lên nhìn, nhớ đến chiếc áo lụa đen cổ hẹp sâu mà vợ anh đã mặc khi đàn hát bản The Long and winding road. Chiếc áo qua hai năm đã khá cũ nên cô

thường để mặc ở nhà. Mỗi khi nhìn thấy cô trong chiếc áo đấy, anh lại như được nghe giọng hát mơ màng êm ả của cô trong hành lang nhà mình buổi chiều mùa hè đó.

- Chào anh ạ, anh cần mua đồ nam hay nữ?

Cô nhân viên mới còn chưa biết mặt ông chủ. Lập nén cười nhìn chiếc khăn đồng phục của cô gái, nó cũng màu đỏ thẫm và in logo, nhưng không phải logo công ty anh quen nhìn mà là chữ Đan. Vợ anh đã trang bị khăn đồng phục cho cả đám nhân viên resort của anh, giờ đến

lượt nhân viên của cô. Cô nhân viên vẫn chăm chú nhìn khách chờ đợi. Lập tình bơ miêu tả:

- Tôi cần một cái áo len mỏng màu hồng có khuy bằng bạc chạm hình trái tim với một chiếc khăn lụa dài màu hồng nhạt trang trí thêm, tất nhiên cần cả váy trắng dài quá đầu gối khoảng 20 phân nữa.

Anh vừa tả đúng trang phục của bà chủ lúc này. Đan đang bận bịu giới thiệu với một bà khách người Âu mấy mẫu váy lụa dạ hội và túi nhỏ đính hồ phách. Bà khách gật gù rồi chọn lấy một bộ và hai

chiếc túi màu đậm nhạt khác nhau. Cô mỉm cười gọi cô nhân viên lại gói đồ cho khách rồi tiến về phía anh, chiếc khăn lụa bay bay theo bước chân nhẹ nhàng:

- Anh trêu gì nhân viên của em đây?

Hôn phớt lên môi vợ, Lập cười vì tiếng lầu bầu của cô, anh cũng lầu bầu lại:

- Em làm gì với cái bà tóc vàng hoe kia mà lầu thế?

- À, bà ta là vợ một vị tham tán của sứ quán Đức. Bộ váy mà em vừa bán đắt cắt cổ cho bà ta sẽ xuất hiện trong bữa

tiệc mừng chuyên thăm của thủ tướng Angela Merkel đấy.

- Hừ, người Đức à? Anh không thích người Đức!

Đan cười vì cái điệu bộ hằm hằm của Lập. Đã mấy tháng nay kể từ khi biết cô chẳng thể có gì với cái anh chàng tóc bạch kim đồng tính kia, anh vẫn hậm hực mỗi khi có ai nhắc đến người Đức. Thậm chí thấy Felix cùng với bạn anh ta lên webcam chào Đan, anh cũng nhăn nhó đến khó coi vì lẽ “tên Đức nhọn đó đẹp trai quá thể!”. Cô quay người đi lên phòng của mình trên gác, thấy cô nhân

viên còn ngờ ngác, cô thoáng cười:

- Chồng chị đấy.

Lập cũng bước lên theo. Nghó nghiêng một thoáng căn phòng nhỏ trang trí nội thất rất giản dị nhưng cũng rất đẹp của cô, anh tới ôm eo cô từ phía sau, chúi mũi vào chiếc khăn bằng tơ thơm ngát sột soạt, anh thì thầm:

- Chúc mừng sinh nhật, bé cưng.

Đan quay lại kiễng chân hôn lên chóp mũi của chồng, cô mỉm cười:

- Tối nay em sẽ mời anh, bar Sedai ở khách sạn Yuko nhé.

- Ừm... Em có mời anh bar âm phủ

địa ngục gì cũng được, anh hôn em đã!

Anh hôn lên môi cô thật lâu rồi nắm hai bàn tay cô đưa lên ngang mặt. Chiếc lắc bạc mỏng manh nhỏ xíu vẫn ở trên cổ tay nhưng cái mặt có chạm hai con cá cắn đuôi nhau đã rơi đâu mất. Anh tỉ mỉ gỡ chiếc dây mảnh ra khỏi tay cô nhét vào túi áo vest rồi thay bằng một chiếc khác, không phải bạc mà là bạch kim. Sợi dây mới to hơn cái cũ một chút, chiếc mặt chạm khắc tinh xảo không được gắn lỏng lẻo bằng chiếc móc nhỏ nữa mà ngoắc hẳn vào sợi dây như một mắt xích đặc biệt. Giữa hai con cá cắn

đuôi nhau là một hạt kim cương lấp lánh. Anh hôn lên tất cả những góc ngách của đôi bàn tay đã không còn quá gầy guộc như hồi xưa, nghe giọng cô cười khúc khích:

- Trông hai con cá này gian quá! Em sẽ vẽ kiểu kẹp cà vạt có hình con cua để tặng sinh nhật anh. Nhưng xem nào... em nên vẽ con cua này mặt gian xảo hay là cau có hằm hè bây giờ?

- Sinh nhật anh còn lâu mới đến. Em cứ từ từ mà ngắm, con cua này không chỉ gian xảo hay cau có hằm hè đâu, còn nhiều tính khó chịu hơn nhiều!

- Nó đã khó chịu vậy, tại sao em lại cứ dính lấy nó nhỉ?

- Vì em tin lời anh nói rằng Song Ngư hòa hợp với Cự Giải trong một số lĩnh vực hay ho chứ còn sao nữa!

Đan thoáng đỏ mặt, đo đang nhớ lại cái lần anh bảo là cung tử vi của anh với của cô hợp nhau trong chuyện “nhạy cảm và thành thạo”. Dường như cái trò bói toán bịa đặt của anh lại hơi... đúng. Cô lảng đi:

- Hôm nay em có đăng bài báo trên *Thanh Niên tuần san* đây.

- Bài gì? Nhuận bút có đủ tiền rượu

cho anh ở bar Sedai tối nay không?

- Anh toàn uống Black Russian, rẻ nhất trong các loại cocktail - Đan nhãn mũi - Em viết bài cho mục du lịch về các bảo tàng ở London. Nhuận bút khoảng vài trăm ngàn, vì có cả bài và ảnh.

- Thế thì trừ tiền vé vào cửa với xe buýt đi bảo tàng ra cũng đủ một hai ly cho anh nhỉ. Nhưng hôm nay anh không uống Black Russian đâu, anh mới đọc thấy một loại hợp với anh hơn, Millionaire.

- Đồ hợp hĩnh! Loại đấy có trứng, hẳn một quả trứng đấy. Rồi anh sẽ vừa

đau gan vừa thừa cholesterol cho mà xem.

Hai người bước vào bar Sedai. Đây là một quầy bar trang trí theo phong cách nội thất Nhật Bản, anh chàng bartender cũng là người Nhật. Vì lời đe dọa đau gan thừa cholesterol của vợ, Lập tham khảo ý kiến anh ta rồi chọn một cái tên cũng “hoành tráng” không kém gì món triệu phú kia, Shogun.

Đan mỉm cười khi nghe anh chàng bartender gợi ý cô chọn Pink Lady vì chiếc áo hồng của mình. Lập à lên một

tiếng:

- Hồng Nương, nó rất hợp với cái áo và màu son của em.

Anh nhắc lại hầu như y hệt lời cô đã nói với Minh Ánh. Vừa lúc đó, cánh cửa kéo bằng giấy của bar hé ra, một đôi nam nữ bước vào. Cả hai người đó chẳng xa lạ gì với Lập và Đan. Người nữ mặc váy thật ngắn, những nếp váy xòe rộng theo mỗi bước đi vắt chân chuyên nghiệp. Người nam theo sau, dáng điệu hết sức nghệ sĩ với mái tóc dài chải mượt buộc túm và chiếc túi đựng đàn guitar. Lập ghé tai cô thì thầm:

- Giá mà nhắc tiền nhắc bạc cũng thiêng thế này thì anh đã ung dung đòi uổng Billionaire rồi.

Không phải cuối tuần cũng chưa đến giờ biểu diễn ca nhạc, bar rất yên tĩnh và vắng vẻ. Hình như hai người kia đang mải hôn nhau trong góc tối khuất của bar nên chưa thấy vợ chồng Đan. Nhìn điệu bộ suồng sã vô vấp của gã tóc dài, cô ghé đầu thì thầm bên tai Lập:

- Bà vợ anh ta có biết không nhỉ?

- Anh đoán là biết. Nhưng từ hồi phá sản vì vụ liên doanh với lão Lương, mẹ ta chẳng còn sai khiến được nữa.

- Hình như cô ta có thai - Giọng Đan háo hức, đây là lần đầu tiên cô thấy thích thú đến thế khi quan sát và... nói xấu người khác.

- Ô, thế là cô ta vượt em rồi! Nhưng mà sao em tinh thế, anh có thấy gì đâu?

- Anh phải đi đo mắt đi, bụng cô ta hơi nhô lên rồi kìa, lưng cũng thẳng đơ.

- Thảo nào không thấy diện áo bó như bình thường. Nhưng có bầu rồi mà vẫn đi đôi boot cao lênh khênh thế, bắt buộc à?

- Bắt buộc đấy, nhất là với cái váy mini kia. Ôi trời ơi, chân cô ta phải dài

tới hai mét ấy. Thôi, em sẽ coi như mình không có chân cho đỡ ngứa!

- Mét hai thôi. Mà tại sao em lại ngứa? Anh có đo chân chọn vợ đâu.

- Anh nghĩ ai là bố đứa trẻ?

- Còn ai vào đây nữa! Nếu không là gã Robinson thì là...

- Anh à? - Đan cướp lời, cô cười rồi rứt vai như sợ anh cốc đầu, mắt vẫn không ngừng quan sát.

- Không, anh đã hứa với mình là chỉ làm bố con em thôi - Lập nghiêm nghị rồi lại bông đùa ngay sau đó - Nói đúng hơn là các con, vì anh định sẽ có khoảng

một tá.

Đan lắng nghe lời chồng. Dù không quay lại cô vẫn tưởng tượng được ánh mắt sáng lên của anh khi nhắc đến chuyện con cái. Lập rất thích trẻ con và đã chuẩn bị sẵn sàng cho một gia đình đông đúc. Mấy tháng thật sự chung sống vừa qua cô hoàn toàn thoải mái là chỉ vì anh muốn cô tập trung cho sự nghiệp đó thôi. Bây giờ việc công ty đã khá ổn định, có lẽ cô cũng nên chấm dứt thời gian son rỗi của mình rồi.

- Mà này - Giọng Lập trầm ấm nhẹ nhàng kéo cô lại thực tại - Sao mình cứ

nhìn người ta âu yếm với nhau thế? Em quay lại đây nào.

Đan quay lại, chạm ly rượu hồng vào chiếc cốc thấp trong tay anh rồi nhấp một chút. Cô nhìn ly rượu và nhớ đến chiếc áo yếm màu hồng rực của Minh Ánh trong cái buổi trưa mùa hè đó. Cô đã từng rất ghen với cô ta. Nhưng giờ thì cô chẳng có gì để ghen với cô nàng mỹ miều đó cả. Cái bóng rực rỡ tai hại của cô ta không còn ảnh hưởng gì đến hiện tại nữa. Người đàn ông của cô đang thực sự thuộc về cô hoàn toàn.

- Happy birthday, chúc em lúc nào

cũng đẹp và... đáng ghét như lúc này.

P.S. I love you - Lập ghé môi vào tai cô mơn man.

Đan cười khẽ, cô hôn lên đôi môi nồng nồng hai thứ rượu nặng của anh rồi nói ra ý nghĩ của mình về chuyện cô đã từng ghen vì Minh Ánh.

- À, thế ra là hồi đó em ghen đấy! - Lập cầm lấy chiếc ly trong tay cô đặt xuống quầy - Anh lại tưởng em đánh giá hạnh kiểm của anh nên mới cầm vận rõ ngặt nghèo. Nếu anh biết là em ghen thì anh đã...

Lập bỏ lưng câu nói và đòi cô thêm

một nụ hôn nữa.

- Đã sao nào? - Đan ngọc nguyệt đầu vì những sợi râu ngắn lờm chớm của anh nhón nhột trên làn da mịn ở cằm và khóe môi, cô luôn có cảm giác thật xốn xang vì kiểu cọ râu này.

Lập rờì môi nhìn cô đăm đuối rồi liếc về phía hai người kia. Hình như vừa rồi họ đã quan sát khá kỹ vợ chồng anh, cũng như lúc trước bọn anh quan sát họ. Miết nhẹ lên eo Đan, anh nói bằng giọng nồng ấm, háo hức lạ lùng:

- Đã đến lúc mình phải về, bé cưng ạ! Về nhà rồi anh sẽ nói cho em nghe...

Đan và Lập sóng đôi đi khỏi quán bar, không để ý gì đến hai cặp mắt trong góc khuất đang tò mò dõi theo. Ngoài trời, mưa xuân lầy phây phía trên những cành cây trổ đầy lộc biếc. Họ ngồi vào chiếc xe màu đen thoảng mùi café quen thuộc, cùng với tay bật nhạc và hát theo the Beatles, bài hát vốn buồn mênh mang giờ đây dường như vui hơn bất cứ điệu nhạc mừng nào khác:

The long and winding road...

Chiếc xe lướt chậm chậm trên con đường dài quanh co đưa họ về mái ấm của mình.

